Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Ενδέκατο
(2005-2006)

Λιζέτα Βρανά

Copyright © 2016
Απαγορεύεται η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο
μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή
των περιεχομένων του παρόντος βιβλίου
χωρίς γραπτή άδεια από τη συγγραφέα.

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1517154691 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 12η: Παρεμβολή

Όλα ξεκίνησαν στα τέλη Μαρτίου του 2005, όταν διάβασα στο Διαδίκτυο ένα άρθρο σχετικά με τους λεξαρίθμους -θέμα πρωτόγνωρο για μένα. Σύμφωνα με την Πυθαγόρεια Αριθμοσοφία, σε κάθε γράμμα του ελληνικού αλφαβήτου αντιστοιχεί ένας μοναδικός φυσικός αριθμός. Αυτή η αντιστοιχία γραμμάτων και αριθμών ονομάζεται “Ελληνικό Αλφαριθμητικό Σύστημα”, αποτελείται από 27 σύμβολα κι έχει ως εξής:

Α = 1	Ι = 10	Ρ = 100
Β = 2	Κ = 20	Σ = 200
Γ = 3	Λ = 30	Τ = 300
Δ = 4	Μ = 40	Υ = 400
Ε = 5	Ν = 50	Φ = 500
F = 6	Ξ = 60	Χ = 600
Ζ = 7	Ο = 70	Ψ = 700
Η = 8	Π = 80	Ω = 800
Θ = 9	Q = 90	Ϡ = 900

(Τα γράμματα F, Q και Ϡ δεν υπάρχουν στο σύγχρονο ελληνικό αλφάβητο).

Προσθέτοντας τους αριθμούς που αντιστοιχούν στο κάθε γράμμα μιας λέξης, καταλήγουμε σε ένα άθροισμα που λέγεται λεξάριθμος ή συνάριθμος. Δυο λέξεις ή φράσεις που έχουν το ίδιο αριθμητικό άθροισμα δημιουργούν το φαινόμενο της ισοψηφίας, η οποία αποτελεί τη βάση για την αναζήτηση των βαθύτερων σχέσεων ανάμεσα σε διάφορες έννοιες ή γεγονότα.

Χωρίς να πολυπιστεύω ότι θα βγάλω τίποτα, από περιέργεια περισσότερο αποφασίζω να πειραματιστώ με κάποια λεξαριθμικά αθροίσματα για να δω κατά πόσον οι ισοψηφίες των λεξαρίθμων επιβεβαιώνουν τον προορισμό μου. Από τις πρώτες κιόλας απόπειρες, προκύπτουν τα εξής απίθανα αποτελέσματα:

Η ΔΕ ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ = 3534 =
Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ ΕΣΤΙ
και
Ο ΙΕΡΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ
ΦΕΖΑΡΡΗ = Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ = 3496
[*Ο προορισμός μου έχει μια μάλλον έμμεση σχέση με την καταστροφή της ανθρωπότητας, ενώ ο Ιερός Οραματισμός μου εκφράζει αυτόν τον προορισμό.*]
Αλλά και κάτι που με προβληματίζει μάλλον δυσάρεστα:
ΥΒΟΝΝΗ = ΠΥΡ = 580

Οι παραπάνω αναπάντεχες επιβεβαιώσεις με εκπλήττουν, με ενθουσιάζουν, με γεμίζουν δέος. Λέω, όμως, stop -μέχρι εδώ· ο Σκοπός δεν χρειάζεται τέτοιου είδους έξωθεν επιβεβαιώσεις...

Παρασκευή, 8 Απριλίου 2005

Αργά τη νύχτα λαμβάνει χώρα η ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Όπως πάντα, νιώθω απίστευτη ενεργοποίηση και ικανοποίηση...
?! *Τη Δευτέρα, 11 Απρίλη, 200 νεκροί στο Μπαγκλαντές από έκρηξη σε εργοστάσιο.*

Κυριακή, 10 Απριλίου 2005

Η ώρα είναι 3:00 το μεσημέρι. Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και χαλαρώνω όταν ξαφνικά χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η αδελφή μου η Αλίκη, η οποία αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο σπίτι του φίλου της του Θύμιου, και με ειδοποιεί ότι στις 6:00 το απόγευμα θα βγούμε για καφέ μαζί με τη φίλη της τη Τζούλη και μ' έναν γνωστό της, κάποιο Νίκο, ως υποψήφιο γαμπρό για μένα. Δεν ενθουσιάζομαι αλλά δέχομαι.
! Ξαναξαπλώνω, πάω να βάλω την κασέτα χαλάρωσης “Ιερό Ταξίδι” αλλά το κασετόφωνο μου τη μασάει. Ξαναδοκιμάζω, τα ίδια! Παίρνω άλλη κασέτα, τη μασάει κι αυτήν! Απλά, το κασετόφωνο αρνείται να δουλέψει σωστά!
! Αμέσως μετά μου τηλεφωνεί η Περσεφόνη και μου προτείνει να πάμε σε κινέζικο εστιατόριο στη Γλυφάδα μαζί με δυο άλλες φίλες της. Τέτοιες δελεαστικές προτάσεις εμένα μου γίνονται μια φορά το χρόνο και αν... Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να

δεχτώ επειδή “έχω μπλέξει με κάτι άλλο τώρα”.

! Την ώρα ακριβώς που αναχωρεί από το σπίτι του Θύμιου, η αδελφή μου ανοίγει τυχαία την ταμπακέρα του και ανακαλύπτει μέσα ένα ξεχασμένο ραβασάκι μιας παλιάς γκόμενάς του. *Γιατί να το έχει ακόμη εκεί;* απορεί η Αλίκη, γίνεται έξω φρενών, και γι' αυτό τον ηλίθιο λόγο χωρίζει από το Θύμιο οριστικά!

! Λίγο αργότερα, ο Νάσος τσακώνεται -δεν ξέρω πώς και γιατί- με όλους τους φίλους του και δεν βγαίνει έξω απόψε!

Συμπέρασμα: Πριν καν τον γνωρίσω τον τύπο, με το που έδωσε σημεία ζωής, κοντεύουν να διαλυθούν τα πάντα! Η γρουσουζιά του έχει επηρεάσει όχι μόνο εμένα αλλά και ολόκληρη την οικογένειά μου! Μια αρσενική θεία Δέσποινα!

Κατά τ' άλλα: Ο τύπος είναι 52 ετών, μάλλον γερασμένος, παχουλός, νευρικός, βαρετός. Εργάζεται σαν δάσκαλος σε σχολείο για καθυστερημένα παιδιά *[πιθανόν, η αρνητικότητα αυτών των παιδιών περνάει στον Νίκο και στη συνέχεια επηρεάζει όποιον σχετίζεται μαζί του. Η γρουσουζιά είναι κολλητική]*. Σε γενικές γραμμές, είναι καλός για μια χήρα με έξι κουτσούβελα, όχι για μένα. Η συνηθισμένη θλίψη μετά...

Τετάρτη, 13 Απριλίου 2005

Έναρξη οικοδομικών εργασιών επάνω, στη μεζονέτα της Αλίκης. Στο εξής, για αρκετούς μήνες θα είμαι υποχρεωμένη να υπομένω συνεχή σφυροκοπήματα πάνω από το κεφάλι μου, από τις 8:00 το πρωί μέχρι τις 2:30 το μεσημέρι. *Είναι αδύνατο να ξεφορτωθείς το Κακό. Το Κακό (στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο ηχητικός πόλεμος) δεν εξαλείφεται· αλλάζει μορφές κι επανέρχεται, ξανά και ξανά.*

Καθώς περνά ο καιρός, η μεζονέτα προχωρά και γίνεται λουξ. Ο Ντίνος ο μάστορας έρχεται κάθε μέρα ανελλιπώς και σφυροκοπά ανελέητα. Η αδελφή μου δεν έχει να τον πληρώσει τώρα και θα του χρωστά συνολικά 15.000 ευρώ. Δηλαδή, ο τύπος θα έρχεται και θα δουλεύει επί έξι μήνες χωρίς να πληρώνεται και χωρίς να υπάρχει κάποιο συμβόλαιο για το χρέος! Η δουλειά έχει συμφωνηθεί μόνο με τα λόγια, χωρίς να έχουν υπογράψει κανένα χαρτί, “καλή τη πίστη”!

Αν είναι δυνατόν! Εδώ τους χρυσοπληρώνεις τους μαστόρους κι εκείνοι εξαφανίζονται! Αλήθεια, τι της είναι ο Ντίνος της Αλίκης, ξάδελφος ή αδελφός, για να της δουλεύει τόσους μήνες “καλή τη πίστη”; Δεν είναι καν φίλος της, ένας απλός γνωστός της είναι, από τότε που η αδελφή μου εργαζόταν στην καφετέρια “Must”. ***Μυστήρια*** πράγματα...

Παρασκευή, 22 Απριλίου 2005

“Κους-Κους”: Στη σημερινή εκπομπή εμφανίζεται μια τρελή γριά τσατσά, με μαδημένα τοξωτά πουτανίστικα φρύδια, κατακόκκινα βαμμένα χείλια και οξυζεναρισμένα μαλλιά, η οποία κατοικεί στον Υμηττό κι έχει περιμαζέψει 87 (!) σκυλιά στη μονοκατοικία που νοικιάζει! Ο ενοικιαστής βγαίνει στο παράθυρο και ωρύεται απελπισμένος με την κατάσταση αυτή -δυσωδία, φασαρία αλλά και οικονομική ζημία: Η τσατσά του χρωστούσε ενοίκια τριών χρόνων, της έκανε δικαστήριο αλλά η κλώσσα αθωώθηκε με ψευδείς αποδείξεις ενοικίου! Εντέλει, ο δικαστής της έδωσε το δικαίωμα να μείνει ένα χρόνο στο ξένο σπίτι δωρεάν!

Εκείνη τη στιγμή, τηλεφωνεί μια γειτόνισσα από τον Υμηττό και δηλώνει με καμάρι ότι δεν ενοχλείται καθόλου απ' όλο αυτό το σκυλολόι που βρίσκεται ακριβώς στη διπλανή της αυλή! Στην εκπομπή, όλοι συγχαίρουν τη γριά τσατσά για τη φιλοζωική πρωτοβουλία της να παρέχει στέγη στα “κακόμοιρα αδέσποτα σκυλάκια” και καλούν τους τηλεθεατές να βοηθήσουν οικονομικά την “αξιέπαινη κυρία”! Όσο για τον αγανακτισμένο ενοικιαστή, τον συμβουλεύουν να μη χάνει την ψυχραιμία του και να συζητάει πολιτισμένα. Στο μεταξύ, η τσατσά βρίζει χυδαία όσους διαφωνούν μαζί της, μα κανείς δεν της το κόβει.

Είναι αδύνατο να βγάλεις άκρη με τους ανθρώπους. Όταν καθόμαστε και συζητάμε όχι το αν μια τρελή επιτρέπεται να έχει 87 σκυλιά μαζεμένα σε αστική περιοχή αλλά το πόση οικονομική βοήθεια χρειάζεται για να τα εκτρέφει, γίνεται σαφές ότι η ανθρώπινη κοινωνία είναι ένα απέραντο φρενοκομείο.

Απλά, δεν συζητάς καθόλου με τους δαίμονες. Ξέρουν καλά πως να παίζουν με τη λογική σου και πως να σου παρουσιάζουν το μαύρο σαν άσπρο. Είναι λάθος να μιλάς με τους δαίμονες που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Ο μόνος τρόπος αντιμετώπισής τους, είναι ένας: τους εξοντώνεις με όποιο τρόπο μπορείς -αν μπορείς. Αλλιώς, κρατάς όσο μεγαλύτερη απόσταση γίνεται...

Μέσα στην εκτρωματική κοινωνία (Matrix) που έχουν δημιουργήσει, δεν υπάρχει καμία λογική, ούτε νόμοι· υποτίθεται πως υπάρχουν. Εκείνο που πραγματικά υπάρχει, είναι ασυδοσία. Αλλιώς, δεν θα είχε ποτέ τη δυνατότητα μια τρελή να μαζέψει 87 σκυλιά σε κατοικημένη περιοχή και οι άλλοι να την ανέχονται ή να μη μπορούν να κάνουν τίποτα γι' αυτό.

Σε αρχαιότερες κοινωνίες, τέτοια αλλοπρόσαλλα προνόμια είχαν μονάχα οι άρχοντες. Τώρα, όμως, υπεράνω του νόμου και όλων είναι οι παρανοϊκοί και οι κακούργοι. Το πιο παράδοξο, όμως, είναι το ότι η πλειονότητα των σημερινών ανθρώπων δείχνουν άμετρη κατανόηση και υπομονή απέναντι στους τρελούς και τους κακούς, όσο ενοχλητικοί κι αν γίνονται.

Θυμάμαι, για παράδειγμα, την εποχή που ο Τάκης έβαζε μουσικές στο διαπασών 10-12 ώρες την ημέρα, κάθε μέρα, επί 10+ χρόνια, κανένας δεν παραπονέθηκε ποτέ αλλά ούτε και δικαστικώς θα μπορούσε κάποιος να βγάλει άκρη. Ωστόσο, την πρώτη μέρα που ο μάστορας άρχισε εργασίες στης αδελφής μου, δεν πρόλαβαν να περάσουν λίγες ώρες, έτρεξε κρυφά επάνω ο σύζυγος της κυρίας Λεμονιάς για να κατασκοπεύσει. Επίσης, η Αλβανίδα στη διπλανή πολυκατοικία παραπονέθηκε για το θόρυβο. Μία είναι η ουσία: Στην κοινωνία των ανθρώπων, οι παράφρονες, οι κακούργοι και οι ανάπηροι έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους λογικούς, τους έντιμους και τους υγιείς!

Υπέρτατη Τελετουργία: Αυτό το μήνα νιώθω την ανάγκη να την εκτελώ πιο συχνά· απλά, δεν μπορώ ν' αντισταθώ στο συναίσθημα...

?! *Τη Δευτέρα, 25 Απρ: Πάνω από 100 νεκροί από εκτροχιασμό τρένου στην Ιαπωνία.*

Μεγάλη Παρασκευή, 29 Απριλίου 2005

Ακόμη μια φορά φέτος, κανονίζουμε να πάμε στην περιφορά του Επιταφίου μαζί με τη Λουίζα. Φθάνουμε στην εκκλησία λίγο πριν τελειώσει η λειτουργία. Γρήγορα διαπιστώνω ότι ο Μανώλης έχει εξελιχθεί σε νευρωτικό μαγκάκι: Δεν προσέχει σχεδόν καθόλου το κερί του, το οποίο κάθε τόσο πέφτει επικίνδυνα προς τα κάτω και ενίοτε η φλόγα ακουμπά το σακάκι του ανυποψίαστου μπροστινού. Καθώς περνά η ώρα ο Μανώλης, αργά αλλά σταθερά, καταφέρνει να κόψει το κερί του σε τρία κομμάτια, οπότε σβήνει η φλόγα και ο τύπος τη γλυτώνει φθηνά. Παράλληλα, το φυντάνι δεν σταματά να παραπονιέται: "Πεινάω" ... "Διψάω" ... "Κουράστηκα" ... "Κατουριέμαι" κλπ. Η Ζαφειρία, γλυκούλα και ήσυχη, δεν ενοχλεί στο παραμικρό. Κάποια στιγμή, ο Νώντας παίρνει τα παιδιά κι επιστρέφει στο σπίτι. Εγώ και η Λουίζα ακολουθούμε τον Επιτάφιο σε όλη την περιφορά, ενώ μένουμε και στη λειτουργία μετά, σαν δυο καλές αδελφικές φίλες.

Αργα τη νύχτα, δεν παραλείπω να εκτελέσω την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** και να βιώσω την κάθε μία υπέροχη στιγμή. Τελειώνοντας, νιώθω απίστευτη ενεργοποίηση και ικανοποίηση. *Ακόμη κι αν μου πρόσφεραν τρία εκατομμύρια ευρώ για να εγκαταλείψω το Σκοπό, εγώ θα αρνιόμουν κάθετα...*

Παρασκευή, 13 Μαΐου 2005

Μόλις έχω μπει στο σπίτι της Λουίζας για να διδάξω αγγλικά στα παιδιά. Πριν καθήσουμε, η Λουίζα βουτάει το Μανώλη και τον ταράζει στα ρουφηχτά φιλιά, ως συνήθως. Αυτή τη φορά, όμως, συνειδητοποιώ ότι ενώ φιλάει το παιδί, έχει σηκώσει το κεφάλι της και παρατηρεί εμένα με βλέμμα βλοσυρό· *προφανώς, θέλει να βεβαιωθεί ότι κοιτάζω και ζηλεύω, επειδή εγώ δεν έχω παιδιά...*

Αργά τη νύχτα, παρά τις αναπάντεχες ενοχλήσεις (μεταμεσονύχτια στεντόρια γαυγίσματα του Ρόκυ), ολοκληρώνω την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** και αισθάνομαι θαυμάσια, όπως κάθε φορά.

?! *Δευτέρα 16 Μάη: 700 νεκροί από συγκρούσεις στο Ουζμπεκιστάν και 100 από ναυάγιο στο Μπαγκλαντές.*

Δευτέρα, 16 Μαΐου 2005

Έως πρόσφατα ο ενθουσιασμός μου για τους συναρίθμους είχε καταλαγιάσει και το ζήτημα δεν με απασχολούσε ιδιαίτερα πια ώσπου, εντελώς απρόσμενα, άρχισα να διαπιστώνω ότι παντού όπου πηγαίνω, αλλά κι έξω από το ίδιο μου το σπίτι, αντικρύζω συναρίθμους σχετικούς με το Σκοπό – κυρίως πάνω σε πινακίδες σταθμευμένων αυτοκινήτων! Παραδείγματα:

2941 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΕΣΤΙ
(επί της οδού Νηρηίδων, 30 μέτρα από το σπίτι μου)
3935 = Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ
(γωνία Τεμπών και Νηρηίδων, 50 μέτρα απ' το σπίτι μου)
1301 = ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
(γωνία Παμβώτιδος και Νηρηίδων, 50 μέτρα απ' το σπίτι μου)
618 = ΟΥΡΙΗΛ
(επί της Νηρηίδων, γύρω στα 70 μέτρα από το σπίτι μου)
3299 = Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΕΣΤΙ (οδός Νηρηίδων 50 μέτρα από το σπίτι μου)
1816 = ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
(επί της Μετεώρων, 100 μέτρα μακριά από το σπίτι μου)

Ανάλογα λεξαριθμικά μηνύματα παρατηρώ και κοντά σε σπίτια μαθητών μου! Έτσι, έξω από το σπίτι των Καράληδων υπάρχει αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, ενώ απέναντι ακριβώς υπάρχει αυτοκίνητο με αριθμό 2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ. Εκατό μέτρα πιο πέρα, στον ίδιο δρόμο, υπάρχει ο αριθμός 3503 = ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Όποτε πηγαίνω στο σπίτι της Ξένιας, περίπου 200 μέτρα πριν φθάσω, βλέπω δυο αμάξια παρκαρισμένα κοντά, με αριθμούς: 2418 = ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ και
3503 = ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Ακόμη, καθημερινά πλέον παρατηρώ συνδυασμούς των επίμαχων αριθμών να με προσπερνούν ο ένας πίσω από τον

άλλο, στους δρόμους όπου περπατώ: Σήμερα το απόγευμα, καθώς περνούσα από την οδό Άθωνος, είδα να περνούν από μπροστά μου οι εξής αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων, ο ένας ακριβώς πίσω από τον άλλο:

2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
3534 = Η ΔΕ ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ =
Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ ΕΣΤΙ
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αληθινά συνεπαρμένη, αναγνωρίζω πλέον ότι υπάρχει μια βαθιά τομή στη ροή της πραγματικότητας, μια διαρκής παρεμβολή στον κόσμο από μια ανώτερη Διάνοια η οποία συντονίζει τους πάντες και τα πάντα, σύμφωνα με τους δικούς της ανεξιχνίαστους σκοπούς, κι εκφράζεται μέσα από τους αμέτρητους αριθμούς που κατακλύζουν την πόλη!

Κανένας άλλος άνθρωπος δεν φαίνεται να υποψιάζεται το παραμικρό, εμένα όμως η Διάνοια μου "μιλά" συνεχώς στη δική της γλώσσα, που είναι οι αριθμοί: Με επιβεβαιώνει ασύστολα, με προτρέπει να συνεχίσω τις τελετουργίες μου και μοιάζει να μου υπόσχεται τη Βασιλεία των Ουρανών! Αρχίζω να βιώνω αδιάκοπα μέσα μου μια πρωτοφανή έξαψη, μια πανίσχυρη αίσθηση εκπλήρωσης, ένα μόνιμο δέος...

Παρασκευή, 20 Μαΐου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι ώρα να εκτελέσω την Υπέρτατη Τελετουργία, όμως πλήθος ενοχλήσεων αποσπούν την προσοχή μου: Δυνατή μουσική ακούγεται από πάνω· ο σκυλάραπας Ρόκυ ωρύεται στεντόρια· ο ηθοποιός Νίκολας Κέητζ βρίσκεται εδώ, στο σπίτι μου (αποβραδίς παρακολούθησα την ταινία του "Ο θησαυρός του Σολομώντα") και κάτι ψάχνει, αγνοώντας με επιδεικτικά.

Παρόλα αυτά, ξεκινώ την τελετή. Ο παρείσακτος έρχεται κοντά μου, μιλάει, μ' ενοχλεί. Δυσανασχετώ, διακόπτω την μαγική εργασία, του λέω να το βουλώσει, ξαναρχίζω. Στο μεταξύ, έξω αστράφτουν περίεργες φωταψίες, ενώ φωνές αντηχούν ολόγυρα. Ακούω ότι ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχει πάθει νευρική κρίση και τον πηγαίνουν στο νοσοκομείο. Οι

γονείς μου ετοιμάζονται να μπουν στο σπίτι μου για να με ενημερώσουν, οπότε πρέπει να διακόψω αμέσως. Στο επάνω διαμέρισμα μια τηλεόραση φλέγεται. Αγωνία με κατακλύζει. Ξυπνώ ανήσυχη κατά τις 2:00 τα ξημερώματα. Νομίζω ότι ακούω γαυγίσματα...

Ερμηνεία: Η "ατμόσφαιρα" της γειτονιάς μου είναι πολύ βαριά, αρνητική, εχθρική για το Σκοπό και όχι μόνο. Το αστρικό πεδίο ρυπαίνεται άσχημα από άγριες υλακές, τηλεοπτικά ραδιοκύμματα, μουσικές, νευρολογικά προβλήματα κοντινών μου ανθρώπων, κλπ.

Σάββατο, 21 Μαΐου 2005

Το βράδι μαζευτήκαμε στο σπίτι της Πέρσας για να παρακολουθήσουμε τον διαγωνισμό της Eurovision. Παρόντες ήταν επίσης η Σάσα, η κυρία Δάφνη και ο Μάνος, φίλος των κοριτσιών. Φάγαμε, συζητήσαμε ευχάριστα και καθήσαμε μέχρι τις 3:00 το πρωί. Το πρώτο βραβείο το πήρε η Ελλάδα (πρωτοφανές!) με το τραγούδι "My Number One", που ερμήνευσε πολύ ωραία η Έλενα Παπαρίζου.

Δευτέρα, 23 Μαΐου 2005

Σήμερα η μαθήτριά μου η Παναγιώτα μου εκμυστηρεύτηκε ότι του χρόνου δεν θα κάνει μαζί μου Γερμανικά αλλά θα πάει σε φροντιστήριο· επίσης, η Ρένα (συμμαθήτρια και φίλη της Παναγιώτας) θα προσλάβει τη δασκάλα του σχολείου τους για ιδιαίτερα. Αναρωτιέμαι: Πριν λίγες μέρες παράτησα το Στέλιο Δανέζη (συμμαθητής τους κι αυτός στα Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη) επειδή δεν άντεχα άλλο τις υστερίες του. Πιθανότατα, λοιπόν, με δυσφήμισε η μητέρα του. Τέλος πάντων, δεν σκοπεύω να ασχοληθώ περισσότερο.

Σαφώς, δεν είναι καλό να χάνω μαθητές, όμως τα τρία αυτά μαθήματα παραήταν ανάσβολα, χρονοβόρα και προβληματικά: Δεν μου ήταν καθόλου εύκολο να τρέχω με συγκοινωνίες στον Άλιμο μεσημεριάτικα, ούτε στην Πλατεία Κανάρια στην Ηλιούπολη κάθε μεσημέρι Κυριακής, για να διδάσκω παιδιά λίγο-πολύ ανεπίδεκτα και νευρασθενικά...

Πέμπτη, 26 Μαΐου 2005

Τελευταίο μάθημα γερμανικών με την Παναγιώτα. Τη βοηθώ λίγο και στα αγγλικά του σχολείου. Ο Μπάρυ, το μικρό λευκό κανίς της οικογένειας, μου κάνει χαρές όπως πάντα. “Θα τη χάσεις την κυρία Υβόννη”, του λέει ο πατέρας της μικρής. Ύστερα μου το λέει και μένα, ότι δεν θα συνεχίσουμε τα μαθήματα του χρόνου.

Πιο αργά το απόγευμα, παραδίδω μάθημα αγγλικών στο Μανώλη. Ξαφνικά, εισβάλλει μέσα στο δωμάτιο φουριόζα η Λουίζα και τον πλακώνει στα φιλιά -όπως πάντα, όποτε διδάσκω τα παιδιά της: Ένα, δυο, τρία, ρουφηχτά, επιδεικτικά φιλιά. Σε κάθε ένα, εγώ μετράω με τα δάχτυλα πάνω στο γραφείο. Η φιλενάδα μου το παρατηρεί και κόβει αμέσως τις διαχύσεις. Στο εξής η Λουίζα δεν θα ξαναεισβάλει ποτέ στο δωμάτιο για ν' αρχίσει τα σαλιάρικα φιλιά μπροστά μου (“Μανωλάκη μου”, κλπ αηδίες).

Κι ένα ευχάριστο γεγονός: Στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού “Άστρον” δημοσιεύεται η επιστολή μου περί φυσικών καταστροφών, συνοδευόμενη από μια μάλλον προκλητική απάντηση του υπεύθυνου της στήλης, η οποία δεν μου πολυάρεσε...

“Blade Trinity”: Η ταινία είναι γεμάτη με ολοφάνερους υπαινιγμούς σχετικά με το *πρόσωπο* και το *προσωπείο* του Matrix: Πίσω από τη βιτρίνα του ανθρώπινου πολιτισμού, άλλα όντα κινούν τα νήματα και διευθύνουν τα πάντα, αθέατοι μα κυρίαρχοι, για τα δικά τους σκοτεινά συμφέροντα. Από αρχαιοτάτων χρόνων, αυτοί δημιουργούν και παροδηγούν τις ανθρώπινες κοινωνίες βήμα προς βήμα. Σε αντάλλαγμα, οι βαμπιρικές αυτές οντότητες απορροφούν από τους ανθρώπους “αίμα”, δηλαδή ζωτική ενέργεια.

Οι familiars (= υποτακτικοί) είναι άνθρωποι που γνωρίζουν την αλήθεια, την αποδέχονται και συμμαχούν με τους επικυρίαρχους. Οι “υποτακτικοί” οργανώνονται σε κυκλώματα, εισχωρούν παντού, παρακολουθούν τα πάντα για λογαριασμό των βρυκολάκων/αφεντικών και χαίρουν ειδικών προνομίων:

επαγγελματικές επιτυχίες, πλούτη, κοινωνική καταξίωση κλπ.

... Να πως οι Μανώληδες, οι Παντελήδες, οι Στέλιοι, όχι μόνο επιβιώνουν αλλά επιβάλλονται και διαπρέπουν: Είναι αυτοί που εντάσσονται ευχαρίστως στα κυκλώματα, υπηρετούν αγόγγυστα τους επικυρίαρχους και εκτελούν οποιαδήποτε διαταγή χωρίς σκέψη -εφόσον δεν διαθέτουν τέτοιο πράγμα! Οι επικυρίαρχοι, από τη μεριά τους, προωθούν τους υποτακτικούς βλάκες στην κορυφή με υπόγειες, μυστηριώδεις διεργασίες. Όσο πιο χαζά είναι τα “κοτόπουλα”, τόσο το καλύτερο για τους “βρυκόλακες”...

Εικόνες του Πλέγματος - Τηλεοπτική διαφήμιση των καταστημάτων κινητής τηλεφωνίας "Γερμανός": Πλήθος νέων ανθρώπων έχουν συγκεντρωθεί στου Γερμανού, όλοι τους γεμάτοι ζωή και χαρά. Έχουν στήσει γλέντι ξέφρενο, χορεύουν και γελούν, το πάρτι είναι στο φόρτε του. “The place to be”, ομολογούν όλοι χαρωπά.

Γιατί μου χτύπησε περίεργα η εν λόγω διαφήμιση; Νόμιζα ότι σε τέτοια μαγαζιά πηγαίνει κανείς για ν' αγοράσει κινητό τηλέφωνο, όχι για να συναντήσει κόσμο και να κάνει πάρτι...

Άλλη, παρόμοια διαφήμιση: Η γκόμενα τηλεφωνεί στο γκόμενο. “Στη Vodafone είμαι! Έλα!” -λες και είναι το στέκι τους. Σα να μου φαίνεται πως οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας εξελίσσονται σε γιγάντια κυκλώματα...

Κυριακή, 29 Μαΐου 2005

Κατά τις 5:30 το απόγευμα, βλέποντας -ακόμη μια φορά- ότι καμία από τις καλές μου φίλες δεν με θυμάται, αποφασίζω να πάρω τηλέφωνο την Πέρσα για να συναντηθούμε. Μου τα μασάει, λέει πως είναι η Σάσα σπίτι της και πως θα πρέπει να την πάει με το αμάξι σε ένα γάμο λίγο αργότερα. “Για να σε δελεάσω, σου λέω ότι έχω ανακαλύψει πράματα και θάματα με τους λεξαρίθμους!” της κάνω. Η Περσεφόνη όντως δελεάζεται και με προσκαλεί να βρίσκομαι στο σπίτι της σε μισή ώρα. “Ας φέρει και τα χαρτιά μαζί!” ακούω τη Σάσα να φωνάζει.

Δηλαδή: Για να καταφέρω εγώ να γίνω αποδεκτή σε μια παρέα περιστασιακά, πρέπει: α) να ασχοληθώ με τη μεταφυσική

επί 15 χρόνια, β) να φτιάξω μια μαντική αρκάνα δικής μου εμπνεύσεως, που να "πιάνει", γ) να ανακαλύψω τους συναρίθμους και να μπορώ να διαισθάνομαι σωστές ισοψηφίες που επιβεβαιώνουν συνταρακτικές θεωρίες!

Τέλος πάντων, μισή ώρα αργότερα παίρνω την Ηλιακή Αρκάνα κι ένα φύλλο χαρτί γεμάτο με χρησμούς των συναρίθμων και πηγαίνω να βρω τις δίδυμες. Συζητάμε ζωηρά για αρκετή ώρα, όλα ωραία και καλά, στο τέλος τους λέω και τα χαρτιά. Κατά τις 8:10 αναχωρούμε όλες μαζί για την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στο Καβούρι, όπου η Σάσα είναι καλεσμένη σε γάμο. Εγώ και η Περσεφόνη περπατάμε ως την παραλία και καθόμαστε σε μια καφετέρια. Η φίλη μου με κερνάει λεμονάδα, συνομιλούμε χαρούμενα και θαυμάζουμε το σούρουπο για 40 λεπτά περίπου. Ύστερα, αφού έχει τελειώσει ο γάμος, ξαναβρίσκουμε τη Σάσα κι επιστρέφουμε με το αμάξι της φίλης μου πίσω στο σπίτι της, όπου τρώμε γεμιστά, πίνουμε σαμπάνια, κουβεντιάζουμε χαρωπά, ακούμε λίγο MTV.

Έπειτα, φθάνει η ώρα των αποκαλύψεων:

ΧΡΟΝΟΣ = ΜΥΣΤΙΚΟΝ = 1090

[= *Όλα τα μυστικά αποκαλύπτονται με το χρόνο*]

ΦΩΣ = ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ = 1500

[= *Για να δημιουργηθεί το φως πρέπει να προϋπάρχει φωτιά, η οποία καταστρέφει οτιδήποτε αγγίξει...*]

ΠΙΣΤΙΣ = ΥΠΝΟΣ = ΚΥΡΙΟΣ = 800

[= *Η πίστη είναι ύπνος, το ίδιο και η υποταγή σ' έναν Κύριο...*]

Οι κοπέλες εντυπωσιάζονται πραγματικά από τις παραπάνω λεξαριθμικές ισοψηφίες, απορούν "Μα πώς σου έρχονται αυτά;" κι εγώ, σαν σε παραλήρημα επίδειξης προς άγραν θαυμασμού, παρασύρομαι σε περαιτέρω εκμυστηρεύσεις:

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ = Η ΖΩΗ = 823

[= *Η ζωή είναι φαινόμενο σατανικό (;)*]

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ = ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ = 1280

[= *Ο Σατανάς ορίζει τα πεπρωμένα*]

Ο ΔΑΙΜΩΝ = ΔΡΑΚΩΝ = Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ = 975

[= *Οι δαίμονες είναι δρακοειδούς φύσεως και αυτοί έχουν δημιουργήσει τον γνωστό μας κόσμο*]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΗΡΙΟΝ = Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ = 666
[= *Ο δαίμων Ασμοδαίος είναι το περιβόητο "Μέγα Θηρίον"*]

Ωστόσο, δεν αργώ να διαπιστώσω ότι παρά τις απίθανες αποκαλύψεις μου οι δίδυμες σύντομα αρχίζουν να δυσανασχετούν και να βαριούνται: "Σκιάζομαι!" λέει και ξαναλέει η Σάσα· ύστερα σηκώνεται από το τραπέζι, βολεύεται σε μια πολυθρόνα κι αρχίζει να ειρωνεύεται: "Βρες για τη στίλβη!" (βλακείες). "Και για την υιοθεσία! Πρόσθεσε κι ένα γαρ! Κι ένα εστί!", πετάγεται η Πέρσα. "Και για τους εξωγηίνους! Βρες για τους εξωγηίνους!" αναφωνεί η Σάσα, ενώ η Πέρσα τρέχει και κάθεται δίπλα της και αρχίζουν να με προστάζουν και οι δυο μαζί! Δοκιμάζω να ερευνήσω για τους εξωγήινους, "μήπως έχουν καμιά σχέση με τη Σάσα", χαριτολογώ. Εκείνη μου πετάει αμέσως ένα "όοοοξωωω!" δήθεν στ' αστεία και μετά πήγε να το μπαλώσει όπως-όπως. Αγνοώ το κλιμακούμενο εχθρικό κλίμα, καθώς έχω μια ξαφνική έμπνευση:

Ο ΓΙΑΧΒΕ = ΕΞΩΓΗΙΝΟΣ = 621
[= *Ο "θεός" Γιαχβέ είναι, στην πραγματικότητα, εξωγήινο ον*]
Κι αμέσως μετά: Η ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ ΕΣΤΙ =
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ = 1824

Η τελευταία συναριθμική ισοψηφία αφήνει άναυδη και μένα. Οι κοπέλες έχουν βουλιάξει στα καθίσματά τους προβληματισμένες. Λίγο αργότερα, μετά τα μεσάνυχτα, η Σάσα φαίνεται να μην αντέχει άλλο από τη νύστα και ξεσπάει: "Άντε, πότε θα κοιμηθούμε;" κι έτσι σηκώνομαι και φεύγω, αρκετά απογοητευμένη. *Αν έκανε υπομονή πέντε λεπτά θα είχα φύγει από μόνη μου...*

Συμπεράσματα: Ακόμη κι αν ανακάλυπτα το ελιξήριο της αθανασίας, τη γη αν έφερνα πάνω και τον ουρανό κάτω, κανείς δεν θα εντυπωσιαζόταν! Αντίθετα, θα κοίταζαν να με μειώσουν και να με αμφισβητήσουν. Επιπλέον, όσα έχω ανακαλύψει εγώ μετά από 15 χρόνια μεταφυσικής πορείας, οι άλλοι απαιτούν να τα μάθουν μέσα σε πέντε λεπτά και μετά θα κοροϊδέψουν κιόλας! Φυσικά, στην προκείμενη περίπτωση, το φταίξιμο είναι κυρίως δικό μου: Πετάω μαργαριτάρια στα γουρούνια και υφίσταμαι τις συνέπειες...

Ακόμη και τώρα, στην ηλικία που βρίσκομαι και μετά από 15 χρόνια μεταφυσικής αναζήτησης, εξακολουθώ να διαπράττω σοβαρά λάθη: Σπάω το Νόμο της Σιωπής και αποκαλύπτω στους άλλους όχι μόνο απαγορευμένες αλήθειες αλλά και τις πνευματικές δυνατότητές μου. Αυτό αποτελεί μεγάλο σφάλμα, για πολλούς και διάφορους λόγους:

α) Εκτίθεμαι άσκοπα και εν μέρει προδίδω το Σκοπό, ο οποίος απαιτεί άκρα μυστικότητα.

β) Η φανερή ή κρυφή απόρριψη που εισπράττω από τους άλλους, με επηρεάζει πάντα αρνητικά, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα.

γ] Καμιά ώρα θα δω τις ανακαλύψεις μου δημοσιευμένες σε κανένα έντυπο ευρείας κυκλοφορίας, κι από κάτω ξένο όνομα συγγραφέα! Κάποιος εξυπνάκιας που εγώ θα έχω βλακωδώς εμπιστευθεί, μπορεί κάλλιστα να παρουσιάσει τις έρευνές μου ως δικές του.

δ] Ίσως έχω αρχίσει να το παρακάνω με τους συναρίθμους. Συχνά οδηγούμαι σε παράδοξα συμπεράσματα, ήδη βιώνω σύγχυση και αμφιβολίες. Αναζητώ όλο και περισσότερες επιβεβαιώσεις, οπότε χάνω την ουσία, παρεκτρέπομαι από τον Σκοπό. Επιπλέον, παρασύρομαι σε ίσως επικίνδυνες εκμυστηρεύσεις στον οποιοδήποτε άσχετο...

Με δυο λόγια, απόψε τα έκανα θάλασσα! Κι αυτό, εξαιτίας της ανασφάλειας και της ανάγκης μου για αποδοχή κι επιβεβαίωση από τρίτους! Δεν έπρεπε ποτέ να μιλήσω στις δίδυμες σχετικά με τους χρησμούς των συναρίθμων. Είμαι θυμωμένη με τον εαυτό μου επειδή δεν καταφέρνω να τηρώ τον Νόμο της Σιωπής. Το σφάλμα ήταν τεράστιο και δεν ξέρω τι συνέπειες μπορεί να επιφέρει...

Παρασκευή, 3 Ιουνίου 2005

Τελευταίο μάθημα αγγλικών με την Ξένια. Καταλήγουμε σε μια εκτενή συζήτηση (στα αγγλικά) περί μόδας, καλλυντικών, πάρτυ και τα σχετικά. Η Ξένια μεγαλώνει και η σχέση μας γίνεται πιο φιλική. Μου αρέσει αυτό...

“Fear”: Σύγχρονο “reality show” όπου οι παίκτες, εκτός από την εκτέλεση extreme sports και ακροβατικών, καλούνται να φάνε ζωντανές τεράστιες κατσαρίδες, οι οποίες χοροπηδάνε μέσα σ' ένα ποτήρι! Ύστερα πρέπει να χώσουν τις μούρες τους μέσα σε μια γαβάθα γεμάτη σκουλήκια, να “μαγκώσουν” όσο γίνεται περισσότερα με τα δόντια τους και να τα μεταφέρουν σε μια λεκάνη πιο πέρα. Μια γυναίκα αποχωρεί χωρίς να δοκιμάσει καν· μένουν δυο άντρακλες στον τελικό. Όποιος χώσει τη μούρη του πιο πολλές φορές μέσα στα τεράστια σκουλήκια χωρίς να κάνει εμετό, θα κερδίσει 50.000 $. “Θα με φιλήσει τώρα η γκόμενά μου;” αναρωτιέται ο πρώτος παίκτης, μετά τη δοκιμασία. “Αν κερδίσεις τα 50.000 $, δεν θα σε φιλήσει;” του κάνει ο παρουσιαστής.

Σε ένα άλλο επεισόδιο του “Fear”, οι παίκτες βουτάνε τις μούρες τους μέσα σε μια λεκάνη γεμάτη με μάτια αγελάδας και ψάχνουν -πάντα με τα δόντια- για καρδιές γουρουνιών θαμμένες ανάμεσα στη μάζα από μάτια! Όποιος βρει τις περισσότερες νικά και εισπράττει 50.000 $. Αυτή τη φορά, ούτε οι γυναίκες φαίνεται να έχουν πρόβλημα: “Δεν με νοιάζει καθόλου για το μέηκ-απ μου”, καυχιέται μια τύπισσα, τώρα πασαλειμμένη ολόκληρη με λίπη, μάτια και λάσπη. “Γουάου! Δεν είμαι πια δειλή!” καμαρώνει η νικήτρια λίγο αργότερα.

Πετυχημένη αλληγορία της κοινωνίας των κυκλωμάτων: Όποιος χώνεται πιο βαθιά στα σκατά, παίρνει το παραδάκι και είναι μάγκας...

Κυριακή, 5 Ιουνίου 2005

Για πρώτη φορά σήμερα πίνουμε τον καφέ μας επάνω, στην καινούργια μεζονέτα της Αλίκης -η μαμά, η αδελφή μου κι εγώ. Άνετος χώρος με τζάκι, διπλά τζάμια παντού, κεκλιμένη οροφή με κεραμίδια, ωραία θέα ως τη θάλασσα. Μόνο τα τζάμια και τα αλουμίνια στοίχισαν 2500 ευρώ! Κοίτα πολυτέλειες η ζωντοχήρα καμαριέρα με δυο παιδιά! Εγώ ούτε να τις ονειρευτώ δεν τολμώ...

Το απόγευμα καταφθάνει ο Γιάννης από τη Χίο, αφού απολύθηκε επιτέλους από το στρατό. Υπηρέτησε μονάχα εννέα

μήνες ως προστάτης οικογένειας μα ταλαιπωρήθηκε αρκετά στο νησί: Πέρασε όλη τη θητεία του μέσα σε μια κρύα σκηνή σ' ένα βουνό, που τους περισσότερους μήνες ήταν χιονισμένο! Αύριο κιόλας, ξαναπιάνει δουλειά ως μπάρμαν στην παραλία του Blue Rose.

Τρίτη, 7 Ιουνίου 2005 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Υβόννη - Γη + Φωτιά
Επαλήθευση: Στις 8 Ιουνίου, μεγάλες φωτιές αρχίζουν στην Πορτογαλία. Ακόμη: Στις 24 Ιουνίου οραματίζομαι έκρηξη ατομικής βόμβας. Το επόμενο πρωί ανατινάζεται ένα εργοστάσιο εμφιάλωσης αερίων στην Αμερική. Τεράστιες δεξαμενές με διοξείδιο του άνθρακα, αργόν και άλλα αέρια, ανατινάζονται για πολλές ώρες...

Θέση 2η: Ψυχόσπαθο - Νεκρική Ακινησία

Θέση 3η: Ελοχίμ + La Regina - Ηχητικός Πόλεμος + Κακία - Κατακλυσμός
Επαλήθευση: Στη διπλανή μας πολυκατοικία έχουν έλθει καινούργιοι ιδιοκτήτες και σφυροκοπούν αδιάκοπα. Στις 11 Ιουνίου το κωλόσκυλο ο Ρόκυ ουρλιάζει με στεντόριο γαύγισμα από τις 00:30 μέχρι τις 2:00 ασταμάτητα και μου σπάει τα νεύρα. Μόλις, όμως, το βουλώνει, κι εκτελώ πάραυτα την Υπέρτατη Τελετουργία. Αυθόρμητα νιώθω γαλήνη, ισορροπία, εκπλήρωση.
?! *Στις 13 και στις 18 του μήνα, πλημμύρες στη βορειοδυτική Κίνα με 730 νεκρούς.*

Θέση 4η: Θυμός + “Πολύ αργά” + Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Τοξικό Νέφος – Νεαρή Επιδημία
Επαλήθευση: Είμαι δυσαρεστημένη από την αντιμετώπιση που είχε η επιστολή μου στο περιοδικό Άστρον. Στις 15 Ιουνίου σχολείο καταπλακώθηκε από κατολισθήσεις στην πόλη Νινγκάν της Κίνας: 200 νεκροί, εκ των οποίων 90 παιδιά.

Θέση 5η: Υπέρτατη Τελετουργία – Απαγορευμένη Ένωση + Ατομική Βόμβα

Επαλήθευση: Συνταρακτικές αποκαλύψεις από περαιτέρω μελέτη των συναρίθμων, που μου προκαλούν μεγάλη συναισθηματική ταραχή.

Θέση 6η: Ουριήλ – Εξάλειψη

Επαλήθευση: Δες 3η και 4η θέση.

Τετάρτη, 8 Ιουνίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι κατασκευάζουν τέρατα με γενετικά πειράματα, μέσα σε κρυφά εργαστήρια. Ανακαλύπτω το μυστικό τους, τρέχω να τους ξεφύγω, με καταδιώκουν. Καταλήγω σ' έναν αδιέξοδο διάδρομο, όπου παγιδεύομαι. Σηκώνω τα χέρια. "Έχασα το παιγνίδι· παραδίνομαι", τους λέω και ηρεμούν.

Κάποτε καταφέρνω να καταστρέψω όλα τα αφύσικα ζώα που έχουν γεννηθεί στα εργαστήρια. Ωστόσο, οι κατασκευαστές τους τα ξαναδημιουργούν, ακόμη περισσότερα αυτή τη φορά. Τρέχω και πάλι, κίνδυνος, αγωνία. Η θέση μου είναι δύσκολη, γρήγορα όμως ανακαλύπτω πως όταν προφέρω ελληνικές λέξεις, όπως *δημιουργία*, το DNA των τεράτων διαλύεται και οι σάρκες τους καταρρέουν.

Το εργαστήριο αδειάζει ακόμη μια φορά, αργότερα όμως

οι ασυνείδητοι γενετιστές εγκαθίστανται πάλι στο ίδιο κτήριο, με σκοπό να ξαναρχίσουν τα πειράματα. Τώρα μου ζητούν να συνεργαστώ μαζί τους κι εγώ συμφωνώ, με απώτατο στόχο να τους σταματήσω ξανά στο μέλλον. Περνώ στο εσωτερικό του κτίσματος μέσα από ένα άνοιγμα κάπου χαμηλά, μ' έναν εντυπωσιακό ελιγμό: Κρεμιέμαι από το πάνω σίδερο ενός παραθύρου και με μια γοργή ταλάντωση πετάγομαι μέσα...

Σημεία των Καιρών: Ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος είναι ήδη εδώ. Είναι ένας κόσμος όπου οι παράφρονες, οι καθυστερημένοι και οι φαύλοι κυριαρχούν παντού. Άτομα που άλλοτε θα τα έκλειναν σε κανένα ίδρυμα, τώρα πρωτοστατούν και αποκτούν χρήμα και δόξα:

Κατ' αρχήν, τα γνωστά μας: Ο Γιώργος Σπάρος, μουρλός για δέσιμο και αντιπαθέστατος τύπος, λύνει και δένει στην Ελληνική Λέσχη Καλλιτεχνικής Έκφρασης παρόλο που αδυνατεί να συντάξει έστω μια λογική πρόταση.

Κάποιος Αντώνης Γρίβας, εντελώς σχιζοφρενής, ξιπασμένος και προσβλητικός απέναντι σε όσους τον αμφισβητούν, βγαίνει στην τηλεόραση και δίνει συνεντεύξεις σε περιοδικά διατυμπανίζοντας ότι κατέχει το μυστικό της αθανασίας! Μάλλον το πιστεύει κιόλας! Ονειρεύεται να ιδρύσει μια δική του "κοινωνία αθάνατων ανθρώπων, όπου θα βασιλεύει η αγάπη" κι έχει μπόλικους (κ)οπαδούς που τον προσκυνούν σαν θεό! Μιλάει πολύ σοβαρά για την βιολογική αθανασία και κανένας απ' όλους αυτούς τους περισπούδαστους επιστήμονες με τα βαρύγδουπα πτυχία δεν βγαίνει να βροντοφωνάξει ότι ο κύριος Γρίβας λέει μπούρδες. *Ίσως επειδή το παραμύθι της αθανασίας υπόσχεται στον κάθε πουλημένο υπαλληλάκο και στην κάθε ανεγκέφαλη νοικοκυρά ότι θα ζήσουν για πάντα και θα κατακτήσουν το σύμπαν...*

Ένας νέος τραγουδιστής, ο περίφημος κύριος Μάριος Μπάτης, καθυστερημένος διανοητικά, φάλτσος και γελοίος, έχει αποκτήσει σε χρόνο ρεκόρ φήμη και χρήμα με ουρά! Έχει ήδη γυρίσει δίσκο και τραγουδά σε μεγάλα κέντρα διασκεδάσεως, τη στιγμή που καλλιτέχνες με γνήσιο ταλέντο δεν καταφέρνουν ποτέ να γυρίσουν δίσκο, ούτε να βγουν από την αφάνεια.

Το αποκορύφωμα: Ένας αναμφισβήτητα καθυστερημένος άνθρωπος, που συχνά θυμίζει μαϊμού, έχει στεφθεί πλανητάρχης για δεύτερη τετραετία. Δεν νιώθει καν πώς να παίζει πιστευτά τον ρόλο του – τουλάχιστον, οι παλαιότεροι ηγέτες ήταν καλοί ηθοποιοί: ήξεραν να παίζουν σωστά το ρόλο τους ως πολιτικοί...

Σε μια κοινωνία όπου άτομα παρανοϊκά και κακόψυχα γίνονται αρχηγοί και μέντορες, εγώ τι θέση μπορώ να έχω; Σαφώς καμία...

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 2005

Το πρώτο ***σημείον***: Το Άγιο Φως της Ανάστασης έσβησε σήμερα στο καντήλι μας μετά από σαράντα μέρες, όπως πρέπει. Για πρώτη φορά, όσων χρονών είμαι, καταφέραμε να το διατηρήσουμε αναμμένο τόσες μέρες! Η μητέρα μου χρειάστηκε δυο μπουκάλια λάδι γι' αυτό το σκοπό και της ήλθαν στο σπίτι δωρεάν: μας τα έφερε η καλή μας φίλη, η Θεώνη...

Ευτυχία *= Ευ+Τύχη, δηλαδή "καλή τύχη". Η ευτυχία είναι φυσική απόρρεια της καλής τύχης, η οποία με τη σειρά της είναι αποτέλεσμα της εύνοιας του Θεού. Όταν κάποιος έχει τη θεία χάρη, τότε έχει και την ευ+τυχία. Η τύχη είναι μια καλή νεράιδα, που κάνει ακόμα και τα μεγαλύτερα λάθη σου να οδηγούν τελικά στο σωστό δρόμο...*

Σάββατο, 11 Ιουνίου 2005

Βράδι βαρετό και άχαρο στο σπίτι της Λουίζας: Την περίμενα μόνη μου στο μπαλκόνι επί 40 λεπτά μέχρι να λουστεί, και μετά έπιασε το σίδερο. Με το ζόρι μου μιλούσε, όσο μου μιλούσε. Τι ήθελε και με κάλεσε στο σπίτι της απόψε;

Αργά τη νύχτα, κατά τις 00:30 τα μεσάνυχτα, μόλις έπεσα στο κρεβάτι, το κωλόσκυλο ο Ρόκυ άρχισε να ουρλιάζει αφύσικα ως τις 2:00, υστερικά, ασταμάτητα. Απλά αναρωτιέμαι, πώς αντέχω αυτή τη ζωή! *Ευτυχώς που υπάρχει ο Σκοπός...*

Κλιμάκωση του Ηχητικού Πολέμου: Ο Ρόκυ έχει παραλυσσάξει τελευταία και ουρλιάζει στεντόρια όλη μέρα πλέον, χωρίς υπερβολή! Με εκνευρίζει το γεγονός ότι τέτοιο

γαύγισμα δεν ακούγεται πουθενά αλλού! Με εκνευρίζει το αφύσικο! Μα είμαι τάχα αμάθητη στα αφύσικα; Και βέβαια όχι. Ολόκληρη η ζωή μου είναι μια σειρά από αφύσικα γεγονότα. Ο Ρόκυ είναι ένας μόνο κρίκος της αλυσίδας.

Όπως πάντα, στα αφύσικα προβλήματά που με κυνηγούν δεν μπορώ παρά να προτάξω αφύσικες λύσεις: Κάποιες νύχτες που η κατάσταση γίνεται αφόρητη, πάω και κοιμάμαι σ' ένα ντιβάνι που έχω βάλει στο σαλόνι μας. Εκεί το γαύγισμα του Ρόκυ ακούγεται λιγότερο· φυσικά, δουλεύουν επίσης ανεμιστήρας και ωτοασπίδες.

Το πρόβλημα της ηχορύπανσης έγκειται στο ότι δεν επιτρέπει στο νου να πετάξει. Όλοι οι ήχοι, ακόμη και οι ευχάριστοι, έχουν ως "αποστολή" να σε επαναφέρουν στην πραγματικότητα όποτε ο νους σου αρχίζει να τρέχει. Οι ήχοι είναι οι φρουροί της πραγματικότητας: Σαν καλοί δεσμοφύλακες, τρέχουν γρήγορα κι επαναφέρουν στη φυλακή της πραγματικότητας όποιο πνεύμα επιχειρεί να δραπετεύσει. Οι ήχοι διακόπτουν αυθόρμητα τη ροή των σκέψεων, δυσχεραίνουν το διαλογισμό, ενώ καθιστούν σχεδόν αδύνατη τη φυγή στα αστρικά πεδία, εφόσον οι θόρυβοι σε ξυπνούν και σε ρίχνουν ξανά εδώ, σε αυτή τη ζοφερή φυλακή.

Ο κόσμος είναι ειδικά φτιαγμένος για να ακούς, το σώμα μας επίσης: Δεν μπορείς να μην ακούς, δεν μπορείς να κλείσεις εντελώς τα αυτιά σου -όπως κλείνεις τα μάτια σου. Φυσικά, υπάρχει πάντα μια "λογική" εξήγηση γι' αυτό: Τα έμβια όντα πρέπει να αντιλαμβάνονται τους ήχους, λέει η επιστήμη, επειδή έτσι προειδοποιούνται έγκαιρα σε περίπτωση που πλησιάσει κάποιος εχθρός. Μπούρδες. Ο επικίνδυνος εχθρός θα σε πλησιάσει ύπουλα, σιωπηλά· δεν θα κάνει σαματά για να τον ακούσεις εσύ και να του ξεφύγεις.

Σαφώς, γνωρίζω πως είναι εξωπραγματικό να επιζητώ την απόλυτη ησυχία. Το μόνο που μπορώ να κάνω, είναι να προσπερνώ τους θορυβώδεις φρουρούς του Matrix και να προχωρώ, παρ' όλες τις αντιξοότητες.

Αυτοκριτική: Τελικά, σε αντίθεση με τους "πολλούς", εγώ πρέπει να είμαι πολύ ήρεμο άτομο. Όποιος έχει ταραχή

μέσα του, νιώθει τη ακατανίκητη ανάγκη να τη βγάλει προς τα έξω: Ακούει μουσική ή τηλεόραση στο διαπασών· μιλάει συνεχώς, όσο πιο μεγαλόφωνα μπορεί· κροταλίζει επιδεικτικά τα κλειδιά, το κομπολόι, τα κέρματά του· τσακίζει νευρικά στα χέρια του ένα πλαστικό μπουκάλι ή ένα χαρτί· χτυπάει τα χέρια του στο τραπέζι· κοπανάει τα πόδια του στο δάπεδο· βροντάει τα πιάτα, τα πηρούνια, τα μαχαίρια πάνω στο τραπέζι. Κάνει οτιδήποτε για να εκφράσει την φασαρία που υπάρχει μέσα του, διαρκώς, εξακολουθητικά, ακούραστα, επί ώρες ατέλειωτες. Ή διαλέγει τον πιο απαίσιο, θορυβώδη, υστερικό σκύλο που μπορεί να βρει, ώστε το γομάρι να εκφράζει με περισσή υπερηφάνεια την εσωτερική διατάραξη και την αλαζονία του κυρίου του.

Εγώ δεν ηχώ ποτέ. Δεν υπάρχει καμία ταραχή μέσα μου. Αυθόρμητα επιζητώ πάντα την ησυχία και τη γαλήνη, έτσι ώστε να απολαμβάνω απερίσπαστη την δική μου εσωτερική αταραξία. Ωστόσο, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα μισεί αυτή την τάση μου και δεν με αφήνει στιγμή σε ηρεμία...

Δευτέρα, 16 Ιουνίου 2005

Σήμερα ήλθε η Πέρσα στο σπίτι μου, μετά από πολύ καιρό που είχε να με επισκεφθεί. Μόλις φθάνει, τυχαίνει να βρίσκεται εδώ και ο ανηψιός μου ο Νάσος. Τυχαίνει, επίσης, να γράφει αύριο διαγώνισμα στα γαλλικά αύριο, οπότε ο νεαρός αγκαζάρει επί τόπου τη φίλη μου -η οποία μαθαίνει γαλλικά εδώ και πολλά χρόνια- για να του μεταφράσει τα τέσσερα (όλα κι όλα) κείμενα που έχει για μελέτη.

Κάθομαι κι εγώ από δίπλα και βοηθώ στη μετάφραση. Συχνά καταφέρνω να εξηγήσω λέξεις που η Περσεφόνη δεν γνωρίζει. Η κοπέλα απορεί με τις γνώσεις μου, ενώ ο Θανάσης δεν μου δίνει καμιά σημασία. Στο τέλος, ευχαριστεί την Πέρσα κι αισθάνεται καταϋποχρεωμένος επειδή αυτή ασχολήθηκε μισή ώρα μαζί του. Σε μένα, που τον βοηθώ σχεδόν καθημερινά στα μαθήματα και του κάνω αγγλικά τσάμπα, δεν έχει εκφράσει ποτέ την παραμικρή ευγνωμοσύνη! "Σπουδαία καθηγήτρια είσαι εσύ! Μούφα είσαι!" μου κάνει, καθόλου σπάνια...

Κυριακή, 19 Ιουνίου 2005

Έξοδος με τη Μαρία Σχοινά για καφέ στην καφετέρια της Εθνικής Πινακοθήκης: ήσυχο, αριστοκρατικό περιβάλλον που μας επιτρέπει να συζητήσουμε απερίσπαστες ένα σωρό ενδιαφέροντα θέματα. Ακολουθεί γεύμα στο "Νέον", όπως άλλοτε. Κάποια στιγμή της εκφράζω την απορία μου σχετικά με την αφύσικη νεκρική ακινησία που εξακολουθεί να επικρατεί στη ζωή μου, ακόμη και στον τομέα της μεταφυσικής: “Ασχολούμαι με τον εσωτερισμό και τους διαλογισμούς εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Μύστης θα 'πρεπε να έχω γίνει! Αντίθετα, όμως, εδώ και μερικά χρόνια αντί να ανεβαίνω κατεβαίνω!”

“Κι εγώ τα ίδια”, μου απαντά σκεπτική. “Και όσο περνά ο καιρός, η κατάσταση πάει από το κακό στο χειρότερο, ιδίως για ανθρώπους σαν εμάς”.

“Πράγματι! Πριν το έτος 2000, όλο και κάτι "κουνιόταν" στη ζωή μου, κουτσά-στραβά. Όμως, εδώ και πέντε χρόνια περίπου, δεν "κουνιέται" πια τίποτα, ούτε κουτσά ούτε στραβά. Μήπως είναι η ιδέα μου;”

“Μα τι λες, κοριτσάκι μου”, αναφωνεί η Μαρία. “Μέσα σε πέντε χρόνια, άλλες παντρεύονται, κάνουν παιδιά, χωρίζουν, ξαναπαντρεύονται, κάνουν άλλα παιδιά...”

Σάββατο, 25 Ιουνίου 2005

Συγχρονισμοί του βιβλίου: Γράφω στο χειρόγραφο ημερολόγιό μου τον Ιερό Οραματισμό “Ανίερο Δέντρο”, ο οποίος καταλήγει σε σεισμούς. Μέσα στην ημέρα γίνονται δυο σεισμοί σε Εύβοια και Σάμο, μεγέθους 4,5 R...

Οραματισμός: Οραματίζομαι έκρηξη ατομικής βόμβας. Το ίδιο πρωί ανατινάζεται ένα εργοστάσιο εμφιάλωσης αερίων στις ΗΠΑ. Τεράστιες δεξαμενές με διοξείδιο του άνθρακα, αργόν και άλλα αέρια, ανατινάζονται επί πολλές ώρες...

Πέρασα το βράδι ευχάριστα και χαρωπά, στο σπίτι της Λουίζας. Της είπα τα χαρτιά με την Ηλιακή Αρκάνα και ύστερα συζητήσαμε το ενδεχόμενο να πάμε οι δυο μας στη συναυλία των Scorpions, που θα γίνει στις 18 Ιουλίου. Η φίλη μου

ενθουσιάστηκε με την ιδέα, δεδομένου ότι στα μέσα Ιουλίου ο Νώντας θα βρίσκεται στο Βόλο για δουλειές, ενώ τα παιδιά της θα είναι στην κατασκήνωση. “Κόλα το”, μου πέταξε όλο χαρά, χτυπήσαμε τα χέρια και χαριεντιστήκαμε για κανένα πεντάλεπτο στο μπαλκόνι. Αμέσως μετά, τηλεφώνησε η μητέρα της από πάνω και την μάλωσε επειδή, λέει, κάνουμε σα χαζά και γινόμαστε ρεζίλι στη γειτονιά! Κατόπιν, πλησίασε ο Νώντας, πήρε τη Λουίζα κατά μέρος και της παραπονέθηκε έντονα: “Αυτά που κάνετε εκεί έξω με την Υβόννη δεν μου αρέσουν καθόλου και να το ξέρεις!”

Κατακλείδα: Ωστόσο, μόλις δυο μέρες πριν την επίμαχη ημερομηνία, η Λουίζα θα μου ανακοινώσει ότι: “Δεν θα μπορέσω να έλθει τελικά επειδή ο Νώντας κάνει μούτρα κι εγώ δεν θέλω να τραβήξω το σκοινί”. Ακόμη: “Αν πάρουν τα παιδιά τηλέφωνο από την κατασκήνωση κι εγώ λείπω, θα πάθουν κανένα ψυχικό τραύμα τα καημένα!” Με δουλεύει, ή μου φαίνεται;

Δευτέρα, 27 Ιουνίου 2005

Αναπάντεχο τηλεφώνημα από τη Χαριτίνη της ΕΛΚΕ: Με χαριτωμένο στυλάκι, αρχικά μου παραπονιέται ότι τους έχω παρατήσει και στη συνέχεια με πληροφορεί ότι θα φτιάξουν σύντομα ένα καινούργιο περιοδικό! Τους ενδιαφέρει, λέει, να δημοσιεύσουν κατ' αποκλειστικότητα τα τέσσερα διηγήματα που τους έχω δώσει! Αυτό σημαίνει ότι δεν θα μπορώ να τα παραχωρήσω σε άλλο έντυπο για δέκα χρόνια, ούτε να εισπράξω δεκάρα από αυτά! Δηλαδή, αν πάρω στα σοβαρά την πρόταση της ΕΛΚΕ, θα πρέπει να δεσμεύσω τα διηγήματά μου για δέκα χρόνια σε ένα φανζίν της πεντάρας.

Κατόπιν, η Χαριτίνη με ρωτά αν αυτά τα κείμενά μου έχουν ήδη δημοσιευθεί κάπου αλλού στο παρελθόν. Όταν της εξηγώ πως έχουν δημοσιευθεί όλα στο παλιό περιοδικό “Φανταστικοί Κόσμοι”, μου λέει ότι δεν μπορούν να τα δεχθούν! Θα τα έπαιρναν μόνον αν δεν είχαν κυκλοφορήσει ποτέ, σε καμία έντυπη μορφή! Απαιτούν, δηλαδή, απόλυτη αποκλειστικότητα! *Δεν πάνε καλά! Ποιοί νομίζουν ότι είναι;*

Εντέλει, η Χαριτίνη καταλήγει ότι από Σεπτέμβρη θα με ειδοποιήσουν για να συμμετάσχω και πάλι, αν θέλω, στις δραστηριότητες της λέσχης τους.

Κατακλείδα: Δεν θα μου ξανατηλεφωνήσουν ποτέ. Σαφώς, δεν είχαν ποτέ σκοπό να με ξανακαλέσουν στη λέσχη· απλά, έβαλαν τη Χαριτίνη να με "ψαρέψει" για να δει αν τα γραπτά μου έχουν τυπωθεί σε άλλο περιοδικό. *Στην περίπτωση αυτή, δεν είναι καθόλου εύκολο να μου τα κλέψουν και να τα παρουσιάσουν σαν δικά τους! Όσο για το "νέο περιοδικό" της ΕΛΚΕ, δεν θα κυκλοφορήσει ποτέ τέτοιο πράγμα...*

Εικόνες του Πλέγματος: Γκρέμισαν την όμορφη βίλα "Νίτσα" (φτιαγμένη με κοκκινωπές πέτρες και γυρτή στέγη με κεραμίδια), που στεκόταν στην παραπάνω γωνία. Μόλις αντίκρυσα το άδειο, σαρωμένο οικόπεδο, με έπιασε έντονη θλίψη σα να ήταν δική μου. Κατεδαφίζουν τις τελευταίες μονοκατοικίες άρον-άρον, πριν καν παλιώσουν, για να υψώσουν στη θέση τους πενταώροφα τερατουργήματα. Το Τέρας βιάζεται να αλλάξει μορφή...

Υπερένταση

Κυριακή, 3 Ιουλίου 2005

Η ώρα είναι 4:00 το απόγευμα. Είμαι ξαπλωμένη στο ντιβάνι του σαλονιού, για να μην πολυακούω το “Μέγα Θηρίο” που δεν σταματά να ουρλιάζει μεσημεριάτικα, και διαλογίζομαι σχετικά με τον αληθινό προορισμό της ζωής μου. Τολμώ να ερευνήσω και με τους συναρίθμους· εντός δέκα λεπτών οι λεξαριθμικές ισοψηφίες επιβεβαιώνουν ότι
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ ΕΣΤΙΝ =
Η ΕΞΩΓΗΙΝΗ ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ = 2489
Ενώ παράλληλα, θυμάμαι ότι
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ =
Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ = 1824
Επίσης:
Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ = ΕΣΤΙΝ ΑΦΙΞΙΣ ΤΩΝ ΕΛΟΧΙΜ = 3251
Ερμηνεία: Η μαντική Ουράνια Αρκάνα μου συντονίζεται με την επικείμενη άφιξη των Ελοχίμ στη Γη, η “ερχόμενη φυλή” είναι εξωγήινης καταγωγής, κι εγώ έχω κάποια (γενετική;) σχέση με αυτή τη φυλή...

Καπάκι έρχεται ένα αλλόκοτο ***σημείον:*** Την ίδια ώρα ακριβώς, δηλαδή μέσα σε εκείνα τα δέκα λεπτά, ξεσπάει ξαφνικά φοβερή μπόρα, με αστραπές και βροντές που αντηχούν εκκωφαντικές σε όλη την περιοχή. Κι όμως, πριν από λίγο ο ουρανός ήταν καταγάλανος κι έκανε ζέστη! Σηκώνομαι κι ανοίγω την μπροστινή πόρτα: Ο δρόμος έξω έχει μετατραπεί σε ορμητικό χείμαρρο! Παράλληλα, ακούω από ψηλά να έρχεται μια περίεργη μουσική, σαν από άρπες. Αφουγκράζομαι για λίγα δευτερόλεπτα, παραξενεμένη· σύντομα διαπιστώνω ότι δεν ακούγεται στ' αλήθεια καμία μουσική. *Θα ήταν η φαντασία μου,* συλλογίζομαι.

Το βράδι έρχεται ο ανηψιός μου ο Γιάννης, με πληροφορεί ότι εκτός από βροχή έριξε και χοντρό χαλάζι και

στη συνέχεια πιάνουμε ζωηρή κουβέντα εφ' όλης της ύλης: Για τους συναρίθμους, για τις θαυμαστές αποκαλύψεις τους, καθώς και για τα ορατά, ξεκάθαρα σημάδια που υπάρχουν παντού γύρω μας με τη μορφή αριθμών.
"Για παράδειγμα, ο αριθμός κυκλοφορίας 1301, που σημαίνει "Υβόννη Φεζάρρη", σταυθμεύει λίγα μέτρα πιο κάτω, γωνία Παμβώτιδος και Νηρηίδων!" του εξηγώ.
"Τρέχα γύρευε! Τίποτα δεν είναι τυχαίο!" συμπεραίνει ο νεαρός, κατάπληκτος.

Συνεχίζουμε την ενδιαφέρουσα συζήτηση ως τις 00:30 τα μεσάνυχτα, οπότε ο ανηψιός μου αποχωρεί προβληματισμένος κι εγώ αναρωτιέμαι ακόμη για τη φύση των σημερινών σημείων. Αισθάνομαι έξαψη, υπερηφάνεια μα και υπερένταση...

Δευτέρα, 4 Ιουλίου 2005

Κοίτα πράγματα! Τη νύχτα που μας πέρασε, ο Γιάννης κοιμήθηκε μαζί με τη γιαγιά του! Μόλις τελειώσαμε τη συζήτηση χθες βράδι, ανέβηκε στο δωμάτιό του για να κοιμηθεί· του φάνηκε, όμως, ότι είδε ένα απαίσιο πρόσωπο να τον παρατηρεί με άγριο βλέμμα πίσω από το τζάμι του παραθύρου! Έτσι ο νεαρός, 20 ετών, αρκετά "γήινος" και καθόλου "αλαφροΐσκιωτος", φοβήθηκε να μείνει μόνος του και προτίμησε να πάει να κοιμηθεί με τη μητέρα μου! Σήμερα το πρωί η μαμά ξύπνησε με έντονη ανησυχία και τρέμουλο. Πρόκειται για νευρολογική διαταραχή που θα κρατήσει βδομάδες και θα απαιτήσει χρήση ηρεμιστικών για να περάσει...

Έχω μιλήσει στη μητέρα μου σχετικά με τους συναρίθμους, της έχω παρουσιάσει και μερικές ισοψηφίες, εκείνη όμως επιμένει ότι "δεν καταλαβαίνει" και "δεν την ενδιαφέρει". Όταν της εξήγησα τι είδους συζήτηση είχα με το Γιάννη αποβραδίς, αποφάνθηκε ότι "κάποια πράγματα έχουν είσοδο αλλά δεν έχουν έξοδο".

Έχω την έντονη υποψία ότι η ενασχόλησή μου με τους λεξαρίθμους και οι χθεσινές σχετικές εκμυστηρεύσεις μου ευθύνονται για όλη αυτή την αναταραχή στην οικογένεια. Δεν ξέρω τι να υποθέσω, βλέπω όμως ότι στην όλη υπόθεση των

λεξαρίθμων μπορεί να εμπλέκονται δυνάμεις αόρατες, όχι τόσο αγγελικές όσο αρχικά φαίνεται...

Τετάρτη, 6 Ιουλίου 2005

Μπάνιο στην πλαζ του “Blue Rose” στη Βουλιαγμένη, μαζί με το Γιάννη: ξανά πάλι συζήτηση και έρευνα με τους συναρίθμους. Η κουβέντα καταλήγει στον γνωστό καθηγητή φιλοσοφίας Δημ. Λιαντίνη και την παράξενη εξαφάνισή του τον Ιούνιο του 1998 στον Ταΰγετο. Αυθόρμητα μας γεννιέται η ιδέα να πάμε οι δυο μας φέτος το καλοκαίρι στο όρος αυτό για να εξερευνήσουμε την περίφημη πυραμίδα που βρίσκεται εκεί. “Για φαντάσου, θεία, να πάμε στον Ταΰγετο, να βρούμε τον Λιαντίνη, να είναι ο άνδρας της ζωής σου, και μετά να ερχόμαστε οι τρεις μας εδώ και να να συζητάμε!” μου λέει ο νεαρός, όλο ενθουσιασμό.

Σύμπτωση πρώτη: Το ερχόμενο Σάββατο μου τηλεφωνεί η Λουίζα και με ενημερώνει πως ο αδελφός της μπήκε στο νοσοκομείο την Πέμπτη, από κρίση χολής. Λέει ότι η ίδια και ο πατέρας της τον επισκέπτονται κάθε μέρα, κάθονται πολλές ώρες μαζί του, τον κάνουν μπάνιο και του κόβουν τα νύχια καθημερινά – θα τον έχουν αλαλιάσει τον άρρωστο... Ύστερα μου παραπονιέται ότι η αδελφή της η Υακίνθη πηγαίνει μόνο για πέντε-έξι ώρες την ημέρα, δεν τον μπανιάρει, ούτε του κόβει τα νύχια. Τέλος πάντων, ο Μιχάλης θα εγχειριστεί την ερχόμενη Δευτέρα και θα του αφαιρέσουν μπόλικες πέτρες. Λεπτομέρεια: Η Λουίζα και τα αδέλφια της μένουν στην οδό Ταϋγέτου!

Σύμπτωση δεύτερη: Το πρωί της Δευτέρας ο Γιάννης παθαίνει ξαφνικά κρίση σκωληκοειδίτιδας και εισάγεται στο Ασκληπιείο Βούλας για να χειρουργηθεί το ίδιο απόγευμα! Τέρμα τα μπανάκια στην ωραία πλαζ του “Blue Rose”, τέρμα οι ζωηρές μεταφυσικές συζητήσεις και τα όνειρα για εκδρομή στον Ταΰγετο! *Λες και κάποιες αόρατες δυνάμεις θορυβήθηκαν με την ιδέα μας να πάμε εκεί τον Αύγουστο και προξένησαν την ασθένεια του Γιάννη για να μας εμποδίσουν – σε περίπτωση που το αποφασίζαμε τελικά, πράγμα μάλλον απίθανο.*

Σύμπτωση τρίτη: Μερικές μέρες αργότερα θα μάθουμε ότι τα οστά του καθηγητή βρέθηκαν σ' ένα σπήλαιο στον Ταΰγετο, χθες Τρίτη.

Παρασκευή, 8 Ιουλίου 2005

Όπως με πληροφόρησε σήμερα το βράδι η Περσεφόνη, η οποία έχει συγγενείς στον Ταΰγετο, η περιβόητη "πυραμίδα" είναι μια κορυφή του βουνού με ακριβές πυραμιδικό σχήμα. Μπορεί κανείς να πάει με αμάξι ως ένα σημείο, μετά όμως απαιτείται ανηφορικός ποδαρόδρομος τεσσάρων ωρών. "Πρέπει να έχεις πολύ σοβαρό λόγο για να πας εκεί, όχι απλά υποψίες", εξηγεί η φίλη μου. "Ακόμη, κάπου εκεί υπάρχει μια εκκλησία του Προφήτη Ηλία. Συχνά οι ντόπιοι βλέπουν μεγάλα έντονα φώτα να πετούν ακανόνιστα στη γύρω περιοχή και να καταλήγουν μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας. Μόλις πάει κάποιος να τα πλησιάσει, αυτά φεύγουν γρήγορα..."

Σάββατον, 9 Ιουλίου 2005

Μια από τις ελάχιστες φορές στη ζωή μου, που έχω την ευκαιρία να πάω για μπάνιο με μια μεγάλη, ευχάριστη παρέα: την Περσεφόνη, τη Σάσα και κάποιες φίλες τους. Όλες μαζί καταλήγουμε στο Μεγάλο Καβούρι. Η ώρα περνά με χαρούμενες κουβέντες, κολύμπι, ηλιοθεραπεία, γεύμα σε μια από τις παραθαλάσσιες ταβέρνες.

Θα ήταν τέλεια, αν δεν βασάνιζε το νου μου ένα συγκεκριμένο συναριθμικό ***σημείον***: Ακριβώς τη στιγμή που έβγαινα από το σπίτι για να πάω να βρω την Πέρσα, πέρασε από μπροστά μου ένα αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας
2925 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ.

Σε όλη τη διάρκεια της εξόρμησης ο δυσοίωνος λεξάριθμος στριφογυρνά συνεχώς στο μυαλό μου. Αντί χαρά και ξεγνοιασιά, με κατακλύζει έντονη αγωνία που αδυνατώ να ελέγξω. Μόλις μπαίνουμε στο αμάξι της Περσεφόνης και παίρνουμε το δρόμο του γυρισμού, τότε ακριβώς περνούν από δίπλα μας δυο αμάξια, το ένα πίσω από το άλλο, με αριθμούς:
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ

1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Η ανακούφιση που αισθάνομαι δεν περιγράφεται· ωστόσο το απόγευμα έχει χαθεί...

Παρασκευή, 15 Ιουλίου 2005

Από τότε που άρχισα να ερευνώ τους λεξαρίθμους, το Matrix συντονίζεται όλο και πιο απειλητικά εναντίον μου: Η μία ατυχία διαδέχεται την άλλη, απομονώνομαι βίαια από φίλους και συγγενείς, βομβαρδίζομαι διαρκώς από ***σημεία.*** Έχω την αίσθηση πως όλα τινάζονται στον αέρα κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό.

Οι συνταρακτικοί ορισμοί των συναρίθμων με γεμίζουν με υπερηφάνεια και δέος· ακόμη περισσότερο, όμως, με καταπλήσσουν οι απίθανοι συνδυασμοί αριθμών που βλέπω να παρελαύνουν μαζεμένοι πάνω σε πινακίδες κυκλοφορίας, συντονιζόμενοι με αξιοθαύμαστη ακρίβεια γύρω μου, σε όλους τους δρόμους που περπατώ. Όπως, για παράδειγμα, χθες: Βάδιζα στην οδό Ταινάρου όταν αντίκρυσα τρία αυτοκίνητα παρκαρισμένα το ένα απέναντι από το άλλο, που είχαν αριθμούς κυκλοφορίας:
1309 = Η ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
2418 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
3251 = Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ = ΕΣΤΙΝ ΑΦΙΞΙΣ ΤΩΝ ΕΛΟΧΙΜ
Σήμερα πάλι, καθώς ανέβαινα την Αθανάτου, με προσπέρασαν τρία οχήματα, το ένα πίσω από το άλλο, με αριθμούς
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
1242 = Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ = Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ

Ανέκαθεν γνώριζα ότι αποτελώ στόχο ορατών και αόρατων δυνάμεων, ενώ πάντα είχα μια τεράστια εσωτερική ανάγκη για επιβεβαίωση. Συνεπώς, τα φαινόμενα του είδους με κάνουν να νιώθω πλέον σαν να είμαι η “εκλεκτή της μοίρας”. Ωστόσο, η ψυχική μου ηρεμία με εγκαταλείπει κάθε μέρα και περισσότερο, ενώ ένα επίμονο ανεξήγητο άγχος με διακατέχει,

που ορισμένες φορές αγγίζει τα όρια του τρόμου. Συχνά, μάλιστα, πιάνω τον εαυτό μου να ζηλεύει όλες εκείνες τις ανεγκέφαλες νοικοκυρές και τους αποχαυνωμένους υπαλλήλους που περιφέρονται νευρωτικά από δω κι από κει, απόλυτα πεπεισμένοι ότι είναι οι κυρίαρχοι του σύμπαντος. Είναι τυχεροί όλοι αυτοί, γιατί δεν υποψιάζονται -δεν έχουν τις απτές εμπειρικές αποδείξεις που έχω εγώ- ότι όλα (σκέψεις, ιδέες, συναισθήματα, φιλοδοξίες, πράξεις, γεγονότα) παρακολουθούνται, όλα καταγράφονται, όλα ελέγχονται με μαθηματική ακρίβεια από δυνάμεις αόρατες, ανυπολόγιστες, ασύλληπτες...

Σάββατο, 16 Ιουλίου 2005

Απρόσμενο, ευχάριστο τηλεφώνημα από τον πρώην μαθητή μου, Γιώργο Κοέν: "Κυρία Υβόννη, να ακυρώσουμε το αυριανό μάθημα;" χαριτολογεί μόλις σηκώνω το ακουστικό. Μιλάμε για λίγη ώρα με αυθόρμητη ευγκαρδιότητα· με πληροφορεί ότι τώρα εργάζεται στην Κρήτη, στο πρακτορείο ταξιδίων της θείας του και ότι η κοπέλα του αδελφού του ενδιαφέρεται να κάνει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών για Lower από το Σεπτέμβρη...

Κυριακή, 17 Ιουλίου 2005

Σημαδιακή έξοδος με τη Μαρία Σχοινά, στο Κολωνάκι. Σχετική ησυχία, ενδιαφέρουσες συζητήσεις, αναλυτικές εκμυστηρεύσεις περί συναρίθμων και απίθανων συμπτώσεων που με κυκλώνουν τελευταία. Ώσπου, σκάει η βόμβα: "Η κυρία που της κρατάω το παιδάκι (περίπου 10 χρονών τώρα -μάλλον μεγάλο για να χρειάζεται baby sitter) παίρνει μετάθεση στη Γερμανία και μου έχει προτείνει να πάω μαζί της για να τους βοηθάω εκεί! Μάλλον θα δεχθώ. Πού να ψάχνω τώρα για άλλη δουλειά; Ποιός θα με προσλάβει σ' αυτή την ηλικία; Τι άλλο να κάνω; Μπορεί, όμως, να πάω και στον αδελφό μου, στην Αμερική!"

Περνούν λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω τι μου λέει. Στο μεταξύ, η Μαρία συνεχίζει ακάθεκτη: "Αν δεις ότι δεν σε παίρνω πια τηλέφωνο, σημαίνει ότι έχω φύγει στο

εξωτερικό!" Αυτό το τελευταίο το επαναλαμβάνει ακόμη μια φορά, ενώ εγώ έχω μείνει εμβρόντητη. Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...
"Δεν θα μου τηλεφωνήσεις πριν φύγεις, για να με αποχαιρετήσεις;" απορώ μουδιασμένη.
"Ναι, ναι, βέβαια", κομπιάζει.
"Πότε υπολογίζεις να φύγεις;" τη ρωτώ ψύχραιμα.
"Το φθινόπωρο..."

Λοιπόν; Το περίμενες αυτό; Το είδες να 'ρχεται; Ποιός θα το φανταζόταν ποτέ, ότι η Μαρία, με την οποία περνάμε τόσο ωραία μαζί και συνεχώς μου λέει ότι δεν μπορεί χωρίς εμένα, θα ήθελε ξαφνικά να με κάνει πέρα, έτσι χωρίς λόγο; Μήπως την ενόχλησαν, ή την τρόμαξαν, οι τελευταίες εκμυστηρεύσεις μου σχετικά με τους χρησμούς των συναρίθμων;

Τρίτη, 19 Ιουλίου 2005

Παρέα με την Αλίκη, στο μπαλκόνι της, από τις 7:30 μέχρι τις 9:00 το απόγευμα. Όλα εντάξει, όμορφα και φυσιολογικά. Τι ζητώ, αλήθεια; Να μπορώ να καθήσω λίγη ώρα στο μπαλκόνι με την αδελφή μου χωρίς να ακούγεται συνεχώς κάτι αφύσικο. Ωστόσο, κατά τις 9:00 ξεκινά ο γνώριμος πια ***Ηχητικός Πόλεμος****:* Ο Ρόκυ αρχίζει να ωρύεται ασταμάτητα, όλη η γειτονιά σείεται με το στεντόριο γαύγισμά του. Στις 9:30 δεν αντέχω άλλο και κατεβαίνω στο σπίτι μου κατανευριασμένη.

Πέμπτη, 21 Ιουλίου 2005

Το πρωί πηγαίνω για μπάνιο στα "Αστέρια" Βουλιαγμένης. Ωραία, ρηχή, καθαρή θάλασσα μα κατάλληλη περισσότερο για πιτσιρίκια μέχρι 18 ετών, που βρίσκονται σε κατάσταση υστερίας και στριγγλίζουν ασταμάτητα. Η επιστροφή με το λεωφορείο μοιάζει ατέλειωτη: Ένας τρελός φωνάζει διαρκώς, αγορεύοντας στους επίσης τρελούς φίλους του: "Αν δώσεις τρία ευρώ σ' έναν οδηγό λεωφορείου, σε πάει έξω από το σπίτι σου!". Φθάνω στο σπίτι γύρω στις 3:00 το μεσημέρι. Σχεδόν όλοι οι γείτονες βρίσκονται στα μπαλκόνια τους, με

ντάλα ήλιο, και ουρλιάζουν ομαδικά, έξω φωνή.

Το βράδι ανεβαίνω ξανά επάνω και κουβεντιάζουμε στο μπαλκόνι μαζί με την Αλίκη και τον ανηψιό μου το Γιάννη. Όση ώρα μένω, δηλαδή από τις 9:15 ως τις 10:00, το κωλόσκυλο ο Ρόκυ γαυγίζει ακατάπαυστα, με μανία. Υποψιάζομαι ότι ουρλιάζει σα μανιακό επειδή αισθάνεται την παρουσία μου έξω, παρόλο που δεν με βλέπει. Προσπαθώ, όσο γίνεται, να αγνοήσω την παρανοϊκή αυτή κατάσταση...

Παρασκευή, 22 Ιουλίου 2005

"Charmed": "Το βιβλίο σας είναι μαγνήτης για το Κακό. Τώρα που ξύπνησαν οι δυνάμεις σας, θα προσελκύουν δαίμονες κάθε είδους, όλα τα είδη του Κακού. Θα είστε στόχος για το Κακό, που θα έρχεται διαρκώς με διαφορετικές μορφές, μορφές που δεν μπορείτε καν να φανταστείτε...". *Σου θυμίζει τίποτα;*

Υπέρτατη Τελετουργία: Αυτή τη φορά την εκτελώ γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα Σαββάτου, για περισσότερη ησυχία και αυτοσυγκέντρωση.

?! *Σάββατο, 23 Ιουλίου: Πάνω από 90 νεκροί από τρομοκρατικό χτύπημα στην Αίγυπτο...*

Κυριακή, 25 Ιουλίου 2005

Αργά το βράδι, καθώς επιστρέφουμε με το λεωφορείο από την Κάτω Γλυφάδα μαζί με την Περσεφόνη, τυχαίνει να συναντήσουμε εκεί μέσα τον ανηψιό μου τον Θανάση, μαζί με τον φίλο του τον Πέτρο. "Η Πέρσα με βοήθησε να διαβάσω για το διαγώνισμα γαλλικά, χάρη σ' αυτήν πήρα 07 στο τελικό και 11 στον έλεγχο! Έτσι κατάφερα να περάσω!" λέει ο Νάσος τον Πέτρο, γεμάτος θαυμασμό για την πολυμαθή φιλενάδα μου.

Για μένα δεν λέει ούτε κουβέντα, παρόλο που σ' εκείνη τη φάση ήμουν κι εγώ δίπλα και βοηθούσα αποτελεσματικά -χωρίς να έχω διδαχθεί καν την γαλλική γλώσσα. Το αναφέρω επειδή από εκείνη την ημέρα ο Νάσος, όπου σταθεί κι όπου βρεθεί, δεν σταματά να κάνει διαφήμιση στην Πέρσα...

Μοναξιά και Ευτυχία: Η Μοναξιά με ενοχλεί. Περισσότερο, όμως, με ενοχλεί η παρουσία των ανθρώπων γύρω μου.

Παράδειγμα: Επιθυμώ να πάω στην παραλία για να χαρώ τον ήλιο και τη θάλασσα. Ωστόσο, για να τα χαρώ αυτά, θα πρέπει επίσης ν' ανεχθώ:

- τα ουρλιαχτά του διπλανού
- τις υστερικές τσιρίδες του μικρού κακομαθημένου
- τα άγρια, αρκουδίσια γέλια του παραδίπλα εφήβου
- ρακέτες και μπαλάκια
- τάβλια
- κομπολόγια, κλειδιά που κροταλίζουν μανιωδώς
- ραδιόφωνα, κινητά κλπ

+ τη διφορούμενη στάση της όποιας παρέας μου: βαρετή ή σπαστική...

Συνεχώς, ακατάπαυστα, επί ώρες! Δεν κουράζονται ποτέ!

Κι όμως, πρέπει να βγαίνω έξω και να βρίσκομαι ανάμεσα σε ανθρώπους! Χρειάζεται πότε-πότε να ασχολούμαι με σαχλαμάρες! Επειδή, για να εκτιμήσω δεόντως την ομορφιά και την ηρεμία, πρέπει επίσης να βιώνω την ασχήμια και την ταραχή...

Τετάρτη, 27 Ιουλίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Φοράω σκουρόχρωμα ρούχα. Βλέπω φλόγες να ανεβαίνουν πάνω μου, στα μανίκια, στο σώμα μου. Δεν αισθάνομαι κάψιμο, ούτε υπάρχει καπνός. Τότε, πέφτω πάνω σε πάγους και οι φλόγες σβήνουν...

Περνώ και αυτό το απόγευμα ρεμβάζοντας μαζί με την Αλίκη στο μπαλκόνι, απολαμβάνοντας σχετική ηρεμία και μια εύθραυστη ξεγνοιασιά. Ένας παράξενος, πανέμορφος στρόβιλος από ροζ σύννεφα ξετυλίγεται απέναντί μας, προς τη δύση.

Αργά το βράδι, ο ανηψιός μου ο Θανάσης παθαίνει (άλλο ένα) ατύχημα με το μηχανάκι. Έχει κάταγμα στον καρπό, και το χέρι του πρέπει να μείνει στο γύψο για μια βδομάδα. Ήταν

σταματημένος στη λεωφόρο Λαμπράκη, έξω από ένα πολυτελές εστιατόριο, όταν ένας σωματώδης τύπος ήλθε κι έπεσε ξαφνικά πάνω του με αμάξι, ενώ πήγαινε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας για φαγητό. Ο οδηγός βγήκε στη Λαμπράκη αντικανονικά, εμβόλισε τον Θανάση και τον έριξε κάτω από ένα διερχόμενο τζιπ. "Άγιο είχα!" λέει ο ανηψιός μου, εξηγώντας ότι το κεφάλι του κατέληξε κάτω από το τζιπ και η ρόδα φρενάρισε μόλις 5 εκ μακριά από τη μύτη του! Λεπτομέρεια: Ο Παπούλιας ούτε που γύρισε να κοιτάξει τι είχε συμβεί, αν ο άνθρωπος που χτύπησαν με το αμάξι τους ήταν ζωντανός ή νεκρός. Μπήκε στο εστιατόριο ανάλαφρα, σα να μην έτρεχε τίποτα κι έφαγε με την ησυχία του.

Η αλήθεια είναι ότι από τον Απρίλη, που ο Νάσος αγόρασε αυτή την τεράστια μηχανή ύστερα από ομηρικούς καυγάδες με τη μητέρα του, συνεχώς τρέχει στα νοσοκομεία ή στα αστυνομικά τμήματα! Δεν περνά βδομάδα που να μη τον σταματήσει αστυνομικός ή να μην πάθει κάποιο ατύχημα! Και δεν έχει καν δίπλωμα.

Η μαμά ήθελε να αναβάλει την αναχώρησή μας για την Κεφαλλονιά προκειμένου μείνει εδώ για να νταντεύει τον πρίγκηπα. Διαμαρτυρήθηκα έντονα: Δεν είναι δυνατό να παραλύουν τα πάντα για ένα κάταγμα του Νάσου...

Πέμπτη, 28 Ιουλίου 2005

Πρόσφατα αγόρασα καινούργιο ποδήλατο μάρκας Ideal: Έχει χρώμα μπλε, ταχύτητες, καλάθι, σχάρα και φως. Είναι city bike, γυναικείο, χαριτωμένο. Δεν το αφήνω έκθετο στην αυλή, το φυλάω μέσα στο σαλόνι μου!

Σήμερα το απόγευμα, ποδηλατώντας μέχρι το Ελληνικό, στον παράδρομο της Βουλιαγμένης παρατήρησα ότι χάλασαν το Internet Cafe "Billies". Κάποτε έκατσα και έγραψα την "Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών" εκεί... Κρίμα και για τους όμορφους φοίνικες που ξερριζώθηκαν και τις ψάθινες καρέκλες που εξαφανίστηκαν...

Παρασκευή, 29 Ιουλίου 2005

Τελευταίο μάθημα για φέτος στην Άννα Βενέτη, στο σπίτι της γιαγιάς της στην οδό Βορείου Ηπείρου. Ασυναίσθητα παρατηρώ τον μεγάλο, τετράγωνο καθρέφτη απέναντι και τα κόκκινα τριαντάφυλλα μέσα στο βάζο. Γαλήνια ατμόσφαιρα, όλα τακτοποιημένα, καθαρά, λαμπερά, όλα στην εντέλεια. Μια ζωή που κύλησε ρολόι...

Αλλόκοτος Αύγουστος

Δευτέρα, 1η Αυγούστου 2005

Δεν θα το φανταζόμουν ποτέ, μα δυστυχώς ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** φαίνεται να με ακολουθεί ακόμη κι εδώ, στην Κεφαλλονιά. Το νεόκτιστο εξοχικό μας στην Κοντογεννάδα έχει γίνει πολύ ωραίο κι έχει πανοραμική θέα στον Κόλπο του Αργοστολίου. Είναι το προτελευταίο σπίτι του χωριού, οπότε θα έπρεπε να επικρατεί απόλυτη ησυχία. Φθάνοντας, όμως, ύστερα από κουραστικό ταξίδι 12 ωρών και μια φοβερή εναλλαγή έξι μέσων συγκοινωνίας (ταξί ως το σταθμό Κηφισού, πούλμαν ως την Κυλλήνη, πλοίο ως τη Σάμη, πούλμαν ως το Αργοστόλι, φέρυ μπώτ ως το Ληξούρι, ταξί ως την Κοντογεννάδα), διαπιστώνω ότι το παλιόσκυλο του Λέανδρου (ξάδελφος του πατέρα μου, κατοικεί στο τελευταίο σπίτι του χωριού· το εξοχικό μας είναι, ουσιαστικά κτισμένο μέσα στον κήπο του), γαυγίζει συνεχώς, σαν υστερικό, επί μία ώρα με το ρολόι! Τα νεύρα μου!

Σύντομα διαπιστώνω ότι η ίδια ένταση της ατμόσφαιρας που επικρατεί γύρω από το σπίτι μας στην Τερψιθέα, επικρατεί κι εδώ! Το κωλόσκυλο αλυκτά τουλάχιστον επί μισή ώρα όποτε το πιάνει, συχνά μέσα στη νύχτα ή γύρω στα ξημερώματα! Ακόμη, τα κοκκόρια του Λέανδρου κακαρίζουν ακριβώς κάτω από το παράθυρο της κάμαράς μου τις πλέον απίθανες ώρες, ενώ τα αμέτρητα παιδιά κι εγγόνια του ουρλιάζουν διαρκώς έξω στην αυλή, μέχρι αργά τη νύχτα! Παράλληλα, ακούγονται όλη μέρα δυνατές φωνές από τους υπόλοιπους γείτονες. Με δυο λόγια, η χωριάτικη γειτονιά αποδεικνύεται πιο θορυβώδης από οποιαδήποτε αθηναϊκή -και το σπίτι μας δεν έχει ακόμη τζάμια! Τέλος πάντων, το πρόβλημα λύνεται εν μέρει με τις ωτοασπίδες κι έναν ανεμιστήρα που θα αγοράσω το επόμενο κιόλας πρωί...

Τρίτη, 2 Αυγούστου 2005

Μετά από μεσολάβηση του πατέρα μου, σήμερα το πρωί

πήγα για μπάνιο στο Ξι μαζί με την ξαδέρφη Αλεξάνδρα, κόρη του Λέανδρου, και τη δεκαεξάχρονη κόρη της, τη Φανή. Μαζί μας ήλθε και μια γειτόνισσα με τα δυο μικρά παιδιά της. Η παραλία είναι πολύ όμορφη, με καθαρά τυρκουάζ νερά, στεφανωμένη με πορτοκαλόχρωμους ψηλούς βράχους. Έχω την εντύπωση πως η Αλεξάνδρα ήδη με σνομπάρει -ή μήπως είναι ιδέα μου;

Τετάρτη, 3 Αυγούστου 2005

Έχουμε συμφωνήσει να πάμε και σήμερα το απόγευμα για μπάνιο, αυτή τη φορά στον Αθέρα. Όμως, μισή ώρα πριν την αναχώρηση με ειδοποιούν ότι η εξόρμηση αναβάλλεται επειδή "η Φανή αρρώστησε ξαφνικά και την τρέχουν στο νοσοκομείο". Καταλαβαίνω αμέσως: Πιθανότατα της Αλεξάνδρας της κακοφάνηκε το ότι ήθελα να ξέρω από πριν αν θα πηγαίναμε στη θάλασσα πρωί ή απόγευμα, ώστε να μην κλειστώ μέσα όλη μέρα περιμένοντας. Το θεώρησε μεγάλη απαίτηση, φαίνεται...

Το βράδι λέω να κάνω μια μοναχική βόλτα στο χωριό, που δεν διαρκεί ούτε δέκα λεπτά. Μόλις φθάνω στην άκρη του κεντρικού δρόμου, ένας τρελόγερος πετάγεται ξαφνικά στο μπαλκόνι του κι αρχίζει να τραγουδά επιδεικτικά, έξω φωνή, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου, ένα αυτοσχέδιο πρόστυχο τραγούδι: "... αυτά τα αποβράσματα, διαόλοι γεννημένοι" (!) Κάποιος από την οικογένειά του βγαίνει έξω και με κοροϊδεύει. Παίρνω το δρόμο του γυρισμού, άρον-άρον.

Πιο αργά τη νύχτα, περνούν έξω από τη βεράντα μας η Αλεξάνδρα με τον αδελφό της τον Παύλο και τα παιδιά τους. Ο Παύλος με χαιρετά πρόσχαρα και με καλεί να πάω μαζί τους για σουβλάκια, στη μοναδική ταβέρνα του χωριού. "Μα όχι, θα γυρίσουμε σπίτι!" στραβομουτσουνιάζει αμέσως η Αλεξάνδρα η οποία, μόλις φθάνουμε στην ταβέρνα και βολευόμαστε:
Θέλει να σηκωθούμε και να φύγουμε αμέσως.
Κάθεται όσο γίνεται πιο μακριά μου, δηλαδή σε άλλο τραπέζι.
Αρχίζει να μιλά με όλους τους θαμώνες, εκτός από μένα.
Απαξιεί να μου ρίξει έστω μια ματιά.

Ρωτάει μονάχα τι δουλειά κάνουν η αδελφή μου τα παιδιά της. Καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής δεν μιλάει κανένας μας. Παγερή σιωπή.

Τουλάχιστον, τα πράγματα ξεκαθάρισαν γρήγορα. Δεν μπορώ να ασχολούμαι με την κάθε βολεμένη Αλεξάνδρα που το παίζει βαρύ πεπόνι. Εννοείται ότι δεν πρόκειται να ξανακάνω παρέα μαζί της όσες μέρες θα μείνω στο χωριό. Καλύτερα. Στο εξής θα πηγαίνω μόνη μου για κολύμπι στο Ληξούρι.

Το χωριό είναι εχθρικό απέναντί μου. Τίποτα καλό δεν έχω να περιμένω εδώ, δεν μπορώ να κάνω τίποτα εδώ, δεν έχω όρεξη να πάω ούτε μέχρι το νεκροταφείο, πέρα από τα Καλάτα. Δεν έχω καμία όρεξη να με πάρει κανένα κουτσομπόλικο μάτι. *Λυπάμαι, Αλέξανδρε. Δεν πρόκειται να ξανάρθω ποτέ...*

Παρασκευή, 5 Αυγούστου 2005

Πρωινό μπάνιο στην πισίνα του Summery Hotel στο Ληξούρι. Σύννεφα, αέρας, ελάχιστος κόσμος, γαλήνη. Θα ήταν τέλεια αν μια μπουλντόζα δεν έκανε διαβολεμένο θόρυβο καθαρίζοντας την ακτή, ακριβώς έξω από το χώρο της πισίνας! Αποφασίζω, λοιπόν, να τα μαζέψω και να περπατήσω στην ακροθαλασσιά, ώσπου ανακαλύπτω ένα ήσυχο μέρος για κολύμπι, πλάι σε κάτι ψαρόβαρκες: *Σπύρος, Τατάνκα, Άκης...*

Η θάλασσα είναι καταγάλανη σ' αυτό το σημείο, όμως δεν έρχεται εδώ σχεδόν κανείς – ίσως επειδή ακριβώς απέναντι βρίσκεται το νεκροταφείο του Ληξουρίου. Εγώ, όμως, δεν πτοούμαι με κάτι τέτοια. Μένω εκεί και κολυμπώ ήρεμα για 25 λεπτά περίπου.

Το βράδι ξεκινάμε για το Σχινιά μαζί με τον μπαμπά και καταλήγουμε στην ψησταριά του ξαδέλφου Σταύρου. Επιστρέφουμε στο σπίτι μετά τα μεσάνυχτα, παίρνοντας το σκοτεινό μονοπάτι ανάμεσα στα χωράφια, πιασμένοι αγκαζέ, κάτω από τον έναστρο ουρανό. Όμορφη, σπάνια εμπειρία. Πρώτη φορά ένιωσα τόσο κοντά με τον πατέρα μου...

Σάββατο, 6 Αυγούστου 2005

Συννεφιά και ψιλόβροχο σήμερα, ο καιρός δεν

ενδείκνυται για μπάνιο. Έτσι, αποφασίζω να πάω βόλτα στα γύρω χωριά. Τα βήματά μου με οδηγούν μπροστά στον τάφο και στο άγαλμα του Αλέξανδρου. Μένω και ρεμβάζω εκεί για αρκετή ώρα, του αφήνω κι ένα μπουκέτο πλαστικά πορτοκαλί τριαντάφυλλα που βρίσκω πεταμένο λίγο πιο κάτω.

Κατόπιν, βγαίνω έξω και παίρνω τον επάνω δρόμο, όπου αντικρύζω ένα παμπάλαιο αρχοντικό, μισογκρεμισμένο κι εγκατελειμένο εδώ και πολλές δεκαετίες. Πλησιάζω σαν μαγνητισμένη, ανεβαίνω στον πρώτο όροφο, παρατηρώ προσεκτικά τους ερειπωμένους, χορταριασμένους χώρους του, αισθάνομαι την ατμόσφαιρά του, βιώνω μια παράξενη νοσταλγία. Κάθε τόσο στέκομαι και βγάζω φωτογραφίες, ανάμεσα σε ογκώδη σκουριασμένα μηχανήματα και οδοντωτούς τροχούς.

Τι με μαγεύει σ' αυτό το παλιό κτίσμα; Είμαι σίγουρη ότι το ονειρεύτηκα κάποτε, όπως ήταν στις δόξες του: Θυμάμαι τον μεγάλο κήπο μπροστά γεμάτο λουλούδια, την ευρύχωρη πέτρινη βεράντα, τη λίθινη εξωτερική σκάλα στα δεξιά, η οποία οδηγεί στην ταράτσα (βλ. 25 Οκτ. 1994). Ύστερα κάθομαι για λίγο στη βρύση "Κέρια" και μετά επιστρέφω στο νεκροταφείο, πίσω από την παλιά εκκλησία, όπου μένω μερικά λεπτά ακόμη, σε μια σιωπηλή, μυστηριακή ***Επαφή***. Αυτό το πρωί ικανοποιήθηκα βαθιά· όχι όπως όταν πηγαίνω στα χαζομπάνια. Τώρα πια, η παραμονή μου εδώ δεν μου φαίνεται τόσο ανυπόφορη· λες και όλα να μπήκαν στη θέση τους...

Κυριακή, 7 Αυγούστου 2005

Ξανά βόλτα μέχρι το νεκροταφείο έξω από τα Καλάτα, όπως χθες. Περπατώ μέχρι την Αγία Θέκλη, στο δρόμο όπου άλλοτε θα περπατούσε εκείνος, βιώνοντας βαθιά το κάθε βήμα. Βρίσκω λίγα μωβ κρινάκια, τα φέρνω και τα αφήνω στον τάφο του Αλέξανδρου. Μένω εκεί γύρω στα 50 λεπτά συνολικά, μέσα σε μια σπάνια εσωτερική συγκίνηση. Κάποια στιγμή, η ζακέτα μου πιάστηκε στο γυάλινο δοχείο λαδιού και το 'φερα κάτω! Ευτυχώς, δεν έσπασε. Το ξανάβαλα βιαστικά στη θέση του και ησύχασα...

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 2005

Όπως κάνω συνήθως τις καθημερινές, το πρωί πήγα για μπάνιο στο Ληξούρι. Κολύμπησα ήσυχα κοντά στις βάρκες, απέναντι από το νεκροταφείο, όπου δεν έχει σχεδόν καθόλου κόσμο. Μου αρέσει εκεί.

Τα απογεύματα πηγαίνω βόλτες στα χωριά της Ανωγής, καμιά φορά μαζί με τον πατέρα μου. Περπατάμε στα μοναχικά μονοπάτια ανάμεσα στα χωράφια, επισκεπτόμαστε παλιούς φίλους και συγγενείς (Βλιχάτα, Καλάτα, Σχινιά), μαζεύουμε βατόμουρα από τους βάτους, οι δυο μας επικοινωνούμε πιο στενά -για πρώτη φορά στη ζωή μου...

Σήμερα το απόγευμα ο μπαμπάς κι εγώ περπατήσαμε μέχρι τις Βόβυκες. Στο δρόμο συναντήσαμε τυχαία τον κύριο Κοσμά, παλιό φίλο του πατέρα μου από το χωριό, ο οποίος επέστρεφε στο χωριό με το αμάξι του. Μας κάλεσε να πάμε για παγωτό στην ωραία καφετέρια του Νιφόρου, που βρίσκεται πάνω από την γραφική παραλία των Πετανών.

Το μέρος έχει εξελιχθεί αρκετά: Εκεί όπου άλλοτε υπήρχαν μόνο βράχια και ξερόχορτα, τώρα έχει κτιστεί ένα πανέμορφο ξενοδοχείο με πολυτελή πισίνα και προσεγμένο κήπο. Δίπλα είναι η καλοκτισμένη καφετέρια/εστιατόριο, με υπέροχη θέα στη θάλασσα. Καθήσαμε σ' ένα πλαϊνό τραπέζι κι ετοιμάστηκα να απολαύσω το παγωτό μου στο ευχάριστο περιβάλλον.

Δεν είχα βολευτεί καλά-καλά στη θέση μου, όταν την προσοχή μου απέσπασε μια μεγάλη θορυβώδης παρέα πιο πέρα: Φώναζαν διαρκώς, επιδεικτικά, όμως δεν ήταν αυτό που με πείραξε, μα μια άλλη, απίστευτη παραλλαγή ηχητικού πολέμου: Ένας απ' αυτούς, πολύ κρετίνος, κρατούσε ένα παιδικό τουφέκι στο χέρι και δεν το άφηνε με τίποτα. Το σήκωνε ψηλά (*για να τον θαυμάζουν όλοι;)* και πατούσε συνεχώς τη σκανδάλη ή έσπαγε την κάννη ξανά και ξανά, ασταμάτητα, με μανία. Ο θόρυβος (κλακ-κλακ-κλακ) αντηχούσε δυνατά σε ολόκληρο το μαγαζί – κι όμως, κανένας από τους θαμώνες δεν φαινόταν να ενοχλείται.

Όχι, δεν θα άφηνα ένα μαλάκα να μου καταστρέψει το απόγευμα! Έφαγα γρήγορα το παγωτό μου, σηκώθηκα από το τραπέζι, άφησα τον πατέρα μου και τον κύριο Κοσμά να μιλούν για τα παλιά και κατέβηκα στο χώρο της πισίνας. Εκεί δεν ακούγονταν οι απαίσιοι κρότοι, ούτε κάτω στο δρόμο, απ' όπου φαινόταν δαντελωτή η παραλία των Πετανών. Πέρασα την ώρα μου ευχάριστα, σε ηδονική μοναξιά, απολαμβάνοντας τη χλιδή της πισίνας και το μαγευτικό σούρουπο, έτσι όπως βασίλευε ο ήλιος σιγά σιγά πάνω στη γαλήνια θάλασσα, χρωματίζοντας τα νερά με άπειρες αποχρώσεις το ροζ, του μπλε, του λιλά, του μωβ, ώσπου ήλθε το μαύρο της νύχτας. Επέστρεψα στο τραπέζι ύστερα από μιάμιση ώρα περίπου. Ο βλαμμένος εξακολουθούσε να παίζει σα σπαστικός με την κάννη του παιδικού όπλου. Ευτυχώς, δεν μείναμε για πολύ ακόμη...

Τρίτη, 9 Αυγούστου 2005

Πάνω που άρχισα ν' αποκτώ μια νέα ισορροπία με τους γονείς μου και με τον τόπο, καταφθάνει σήμερα ο ανηψιός Θανάσης, εντελώς ξαφνικά, μετά από τρικούβερτο καυγά που έριξε με την Αλίκη: Εξαιτίας ενός νέου ατυχήματος, η αδελφή μου αρνήθηκε χθες το απόγευμα να του δώσει τα κλειδιά της μοτοσυκλέτας. Ο Νάσος τα βούτηξε με το "έτσι θέλω", οπότε η Αλίκη τον χαστούκισε και απείλησε να πουλήσει το μηχανάκι – το οποίο ο νεαρός οδηγεί παράνομα, χωρίς δίπλωμα, εφόσον είναι μόλις 16 χρονών. Στη συνέχεια, το παιδί-κουμπί ανταπέδωσε το χτύπημα στη μητέρα του, έπειτα της κοπάνησε το κεφάλι στη σκάλα και σήμερα βρίσκεται εδώ, όλο νεύρα και τσαντίλα. Μόλις μπαίνει μέσα, δηλώνει με βροντερή φωνή: "Δεν μου αρέσει καθόλου η Κεφαλλονιά, τη σιχαίνομαι! Ήλθα εδώ μόνο και μόνο για να πάρω λεφτά από τη γιαγιά και να επισκευάσω με αυτά τη χαλασμένη μηχανή μου! Αλλιώς, δεν θα ερχόμουν με τίποτα!"

Ο νεαρός θα μείνει εδώ πέντε μέρες συνολικά. Δεν επιθυμεί να κάνει μπάνια στη θάλασσα, ούτε να επισκεφθεί κάποιο μέρος, ούτε να επικοινωνήσει με κανέναν. Απαιτεί διαρκώς να του δίνουμε χρήματα και ν' ασχολούμαστε όλοι μαζί

του. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να μαζέψει γρήγορα λεφτά, ξεπαραδιάζοντας τη μητέρα μου ή κερδίζοντας στοιχήματα στα μπιλιαρδάδικα του Ληξουρίου...

Πέμπτη, 11 Αυγούστου 2005

Το πρωί έκανα το συνηθισμένο μπάνιο μου στο Ληξούρι, στο γνωστό ήσυχο μέρος. Σπάνια, πολύτιμη, ηδονική σιωπή. Το απόγευμα πήγαμε βόλτα με τον μπαμπά στα Καλάτα. Καθήσαμε για λίγο στην εσωτερική αυλή μιας παλιάς γνωστής του, κατόπιν περάσαμε κι από το νεκροταφείο. Δεν έχω αναφέρει το παραμικρό σε κανέναν για την ***επαφή***, όμως αυτή τη φορά ρώτησα τον πατέρα μου αν γνώριζε τίποτα για τον Αλέξανδρο. "Όταν πέθανε αυτός, εγώ είχα φύγει από την Κεφαλλονιά", μου απάντησε.

Ύστερα πήγαμε για επίσκεψη στη θεία Αιμιλία, στο Σχινιά. Μόλις είχε φθάσει και η ξαδέλφη Χρυσάνθη από την Αθήνα. Δεν άργησα να διαπιστώσω πως όσο μεγαλώνει σε ηλικία, τόσο μεγαλώνει και η αλαζονία της. Κατ' αρχήν, παρατήρησα ότι μιλάει πάντα πολύ δυνατά, για να επιβάλλεται στον συνομιλητή της.

"Τι κάνει η αδελφή σου η Τούλα;" τη ρωτάω κάποια στιγμή.

"Σου είπα ότι ήταν να έλθω με την Τούλα!" μου φωνάζει μάλλον εριστικά.

"Και ο γιος σου ο Νίκος;"

"Σου είπα ότι ο Νίκος πηγαίνει τώρα στην έκτη δημοτικού!" ξαναφωνάζει.

Όταν τη ρωτάω πώς τα περνάει η ίδια, μου πετάει εξίσου επιθετικά: "Σου είπα ότι ζωγραφίζω με αυγό! Τέμπερα με αυγό!"

Δεν μου έχει προαναφέρει τίποτε απ' όλα τα παραπάνω...

Κατόπιν μου δείχνει μια εικόνα της Παναγίας, που έχει αγιογραφήσει η ίδια. Καθόλου άσχημη, αν και δεν πρόκειται για καμιά μεγάλη τέχνη: Απλά χρωματίζει με ειδικές μπογιές την έτοιμη σκιτσαρισμένη μορφή. Ωστόσο, η Χρυσάνθη κομπάζει όλο καμάρι: "Αν δεν σου κόβει, δεν μπορείς να κάνεις αγιογραφίες! Είναι πολύ δύσκολο! Να με τι ασχολούμαι εγώ! Και αυτή

η αγιογραφία δεν είναι τίποτα! Πού να δεις άλλες που έχω φτιάξει!”

Λίγο αργότερα, μόλις ακούει ότι τα τελευταία χρόνια παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, στραβομουτσουνιάζει. “Έχεις πελατεία;” με ρωτάει δύσπιστα. “Όοοοχι!” απαντά μόνη της.
“Καμιά δεκαριά παιδιά!” της λέω και της κόβεται η φόρα.

Τι τα θες; Βολεμένη πλέον μέχρι τα μπούνια, η Χρυσάνθη με τον εύπορο σύζυγο, το γιο της, τη σπιταρόνα στην Κηφισιά, το αμάξι, τα δυο εξοχικά, δεν χρειάζεται καν να εργάζεται κι έχει σηκώσει πολύ ψηλά τον αμανέ. Έχει ξεχάσει την εποχή που ζούσε σ' ένα πνιγηρό δυάρι στα Πατήσια, δούλευε σ' ένα σκοτεινό κλειστοφοβικό τυπογραφείο και χαροπάλευε με το λύκο στο αίμα. Βέβαια, όταν έχεις τύχη δεν τη χάνεις...

Παρασκευή, 12 Αυγούστου 2005

Το απόγευμα ετοιμάζομαι να πάω στο Ληξούρι μαζί με τον πατέρα μου, για κάποιες δουλειές και βόλτα στον μακρύ παραλιακό δρόμο ως τα Λέπεδα. Φθάνουμε στη στάση του λεωφορείου την καθορισμένη ώρα, ωστόσο αναγκαζόμαστε να περιμένουμε γύρω στα τρία τέταρτα, δεδομένου ότι τα ωράρια των συγκοινωνιών δεν είναι και πολύ σόι στην Ανωγή. Στο μεταξύ συζητάμε για το Νάσο: “Σα να έπεσε βόμβα στο σπίτι! Είμασταν πολύ καλύτερα πριν έλθει!” εξομολογούμαι στο μπαμπά, ο οποίος συμφωνεί διστακτικά. “Μας έχουν καθήσει στο σβέρκο όλοι αυτοί, τόσα χρόνια!” συμπληρώνω, εννοώντας την Αλίκη και τα υπεραπαιτητικά κουτσούβελά της. Τώρα ο μπαμπάς συμφωνεί ξεκάθαρα.

Το μικρό πούλμαν καταφθάνει επιτέλους -είχα αρχίσει να απελπίζομαι. Όμως, μόλις μπαίνω μέσα, διαπιστώνω ότι είναι φίσκα από αλήτες που αμέσως με βάζουν αμέσως στο μάτι και αρχίζουν να με γιουχάρουν! Δυσκολεύομαι να πιστέψω σε τόση γρουσουζιά: Όλα τα προηγούμενα απογεύματα που πήγαινε ο Νάσος στο Ληξούρι, το λεωφορείο ήταν άδειο -όπως θα με πληροφορήσει ο ίδιος αργότερα. Αλήθεια, πού βρέθηκαν σήμερα όλοι τούτοι οι αλητόβιοι ρεμπεσκέδες, εδώ στην άκρη

του Θεού; Δεν θα 'πρεπε να μπεκροπίνουν σε καμιά Μύκονο; Τέλος πάντων, μου είναι αδύνατο να μείνω όρθια σε όλη αυτή τη διαδρομή μέχρι το Ληξούρι (γύρω στη μία ώρα δρόμος), με όλο αυτό το συρφετό γύρω μου να με κοροϊδεύουν ασταμάτητα. Η μοχθηρία που εκπέμπουν είναι κάτι το απερίγραπτο.

Κατεβαίνω άρον-άρον στις Βόβυκες, γεμάτη νεύρα και βαθιά απογοήτευση. Φέρνω βόλτα με τα πόδια όλα τα χωριά ως το Σχινιά, χωρίς ν' απολαμβάνω τίποτα -το μόνο που νιώθω είναι θλίψη και παράπονο. *Γιατί; Γιατί να μη μπορώ απόψε να πάω με τον πατέρα μου στο Ληξούρι; Τι ζητώ πια; Τον ουρανό με τ' άστρα; Κρίμα... Φόρεσα τα καλά μου ρούχα, πήρα την τσαντούλα μου, έβαλα τα ωραία μου παπουτσάκια και τώρα γυρίζω σαν την τρελή στα χωράφια. Κρίμα...*

Σάββατο, 13 Αυγούστου 2005

... Αυτό το μήνα δεν εκτελώ ***Υπέρτατη Τελετουργία***, εφόσον εδώ στο χωριό δεν διαθέτω δικό μου χώρο, ούτε τα απαραίτητα σύνεργα. Ωστόσο, την καθορισμένη ώρα, δηλαδή γύρω στα μεσάνυχτα, ξαπλώνω στο κρεβάτι, χαλαρώνω αρκετά και οραματίζομαι τη διαδικασία με κάθε λεπτομέρεια...

?! *Κυριακή, 14 Αυγ.: Ένα κυπριακό αεροπλάνο κατέπεσε στο Γραμματικό, αφού πρώτα πάγωσαν όλοι οι επιβάτες λόγω μηχανικής βλάβης. Σύνολο 121 νεκροί.*

Δευτ. 15 Αυγ.: Αεροπορικό δυστύχημα στη Βραζιλία με 150 νεκρούς.

Τρίτη, 16 Αυγ.: Κι άλλο αεροπορικό δυστύχημα στη Βενεζουέλα, με 160 νεκρούς...

"Έχει παρατηρηθεί πολλές φορές, ότι γύρω στη γιορτή της Παναγίας συμβαίνουν διάφορες καταστροφές ή θεομηνίες στον κόσμο", επισημαίνει η Ανθή, το απόγευμα που συναντιώμαστε στην ευρύχωρη βεράντα της θείας Λίνας στα Βλιχάτα.

Απολαμβάνω την όμορφη θέα στον κόλπο, την ησυχία, την αταραξία του φυσικού περιβάλλοντος και αναπτύσσω ζωηρές συζητήσεις με τα αγαπημένα μου ξαδέρφια και τις γυναίκες τους. Κάποια στιγμή τους εκμυστηρεύομαι ορισμένες από τις εκπληκτικές συμπτώσεις που μου συμβαίνουν όλο και

πιο συχνά τελευταία. Η Στεφανία με κοιτάζει σκεπτική και μου λέει: “Σου συμβαίνουν επειδή τα προσέχεις, Υβόννη. Εγώ δεν αναλύω τις συμπτώσεις. Το βρίσκω πολύ ψυχοφθόρο, ενώ σου δημιουργούν κι έναν τρόμο για το τι μπορεί να σου συμβεί στο μέλλον!” Τα λόγια της με προβληματίζουν για λίγο, όμως -όπως θα αποδειχθεί πολύ αργότερα- δεν τους δίνω τη σημασία που θα 'πρεπε...

Με τα ξαδέλφια θα συναντηθούμε και πάλι αύριο το βράδι και θα πάμε στην ταβέρνα του Σταύρου για φαγητό. Όπως θα ανακαλύψουμε μόλις φθάσουμε, εκεί έχει συνεστίαση ένας σύλλογος. Οπότε, αυτή τη φορά το μαγαζί είναι γεμάτο κόσμο, έχει μουσική και γλέντι.

Σκυλομόλυνση: Όπου κι αν βρεθώ, μέσα ή έξω από το χωριό, στους κάμπους, στα ερημικά μονοπάτια, στις βουνοπλαγιές, είναι αδύνατον να μην ακούω διαπεραστικά, υστερικά, ασταμάτητα γαυγίσματα, από κοντά ή από μακριά! Η θεϊκή σιωπή του κάμπου καταστρέφεται από τα συνεχή γαυγίσματα. Κυριολεκτικά, δεν περνά ούτε στιγμή χωρίς ν' ακούγεται κάποιο υστερικό γαύγισμα από κάπου.

Εδώ, στη φύση, οι δαίμονες που λέγονται σκυλιά δεν σταματούν ούτε στιγμή ν' αλυκτούν, συχνά χωρίς να τους ενοχλεί τίποτα, χωρίς να υπάρχει κανένας απολύτως λόγος! Ούτε στη Γλυφάδα δεν γίνεται αυτό! Τους ακούω να ολολύζουν διαρκώς, να αντηχούν παντού, ακόμη κι όταν περπατώ στην άλλη άκρη του ορίζοντα! Τα γαυγίσματά τους σχίζουν τη σιγή και ηχούν σε απόσταση χιλιομέτρων – είτε πνιχτό και κλαψιάρικο, είτε επιθετικό και άγριο, πάντα όμως αφύσικα διαπεραστικό. Έτσι, μου είναι αδύνατο να απολαύσω σωστά τις βόλτες μου στο φυσικό περιβάλλον της Ανωγής.

Φαίνεται ότι τα σκυλιά δεν ανέχονται τη γαλήνη της φύσης και απολαμβάνουν ευχαρίστως να την καταστρέφουν -όπου υπάρχει ακόμη. Μέσα στο αστικό περιβάλλον, τα σκυλιά δεν ουρλιάζουν τόσο επίμονα, ίσως επειδή το οπτικό τους πεδίο περιορίζεται από τους τοίχους των πολυκατοικιών, ίσως επειδή στην πόλη δεν υπάρχει ποτέ ησυχία...

Κυριακή, 14 Αυγούστου, 2005

Αφού μάζεψε πρώτα το χρηματικό ποσό που ήθελε, ο Θανάσης αναχωρεί σήμερα το πρωί για τη Γλυφάδα (καιρός ήταν...). Όσο για μένα, κατά τις 10:00 παίρνω το κυκλικό μονοπάτι ανάμεσα στα χωράφια και βγαίνω στα Καλάτα. Από εκεί προχωρώ μέχρι το παλιό νεκροταφείο, όπου μένω για 50 λεπτά περίπου, συνομιλώντας νοερά με τον Αλέξανδρο:

Η τύχη η δική σου
Η τύχη η δική μου
Η τύχη του φοίνικα που στέκει πίσω από τον τάφο σου
Τι γυρεύει ένας φοίνικας μέσα σε νεκροταφείο;
Ίσως κάποτε, Αλέξανδρε, να σου άρεσαν οι φοίνικες και οι εξωτικές παραλίες...
Εγώ, ο Αλέξανδρος και ο φοίνικας, έχουμε κάτι κοινό: Κανείς από τους τρεις μας δεν έπρεπε να βρίσκεται εδώ, σ' ένα νεκροταφείο· ωστόσο, βρισκόμαστε τώρα και οι τρεις εδώ, δεμένοι σε μια παράξενη μυστηριακή σχέση...

Κατόπιν περπατώ μέχρι τη βρύση Κέρια, μένω εκεί κανένα πεντάλεπτο, και μετά πηγαίνω μέχρι τη σπηλιά, έξω από την Αγία Θέκλη. Μένω σε ρέμβη εκεί μέσα για λίγα λεπτά, εκεί όπου θα έπαιζε κι εκείνος άλλοτε, στη δεκαετία του '70, μαζί με ξεχασμένους φίλους...

Επιστρέφοντας, λίγο πριν φθάσω έξω από την παλιά εκκλησία, δυο αυτοκίνητα διασταυρώνονται μπροστά μου. Παρατηρώ ότι έχουν τον ίδιο αριθμό στην πινακίδα: 3398. Θεωρώ τη σύμπτωση αρκετά περίεργη, καθώς μάλιστα ο επαρχιακός αυτός δρόμος δεν είναι πολυσύχναστος.

Κάνω στάση στο νεκροταφείο, όπου βιώνω την ***Επαφή*** για 30 λεπτά ακόμη, ενώ συλλογίζομαι όλες αυτές τις απίθανες συγκυρίες που απαιτήθηκαν για να ζήσω αυτή την παράδοξη μυστική εμπειρία εδώ, στην Ανωγή της Κεφαλλονιάς:

** Αυτός πέθανε στα 22 του χρόνια*
** Εγώ δεν έζησα ποτέ· στα 42 μου είμαι ακόμα μόνη*
** Ασχολούμαι με τη μεταφυσική τα τελευταία 15 χρόνια*
** Το άγαλμα, σε φυσικό μέγεθος, πάνω από τον τάφο του ενισχύει την Επαφή – άλλο τέτοιο δεν υπάρχει σε όλο το νησί...*

** Ξαφνικά, ο πατέρας μου βρίσκει αρκετά χρήματα για να χτίσει σπίτι στο πατρογονικό του οικόπεδο, στην Κοντογεννάδα – μισή ώρα δρόμος από τα Καλάτα. Διαφορετικά, εγώ δεν θα είχα την ευκαιρία ούτε το κίνητρο για να έλθω για διακοπές στην Ανωγή και να περάσω από το χωριό του Αλέξανδρου...*
** Η θέση του νεκροταφείου είναι ιδανική: Πίσω από την παλιά εκκλησία, μακριά από το δρόμο, χωρίς σπίτια τριγύρω, μου επιτρέπει να παραμένω αθέατη και ανενόχλητη όταν τον επισκέπτομαι, χωρίς να με βλέπει ή να με ακούει κανένας...*
Σύνολο: 6 σπάνιες ***συμπτώσεις***!

Κατόπιν μου έρχεται η έμπνευση να αναζητήσω την επιβεβαίωση της ***επαφής*** από τους συναρίθμους. Βγάζω χαρτί και στυλό, κι εντός λίγων λεπτών καταλήγω στην εξής ισοψηφία:
ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ = 2949
Ο ΝΕΚΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΟΡΖΑΤΟΣ ΕΣΤΙΝ = 2949
Επίσης, ανακαλύπτω ότι
3398 = Η ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΟΧΙΜ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ

Γύρω στις 1:00 ξαναπαίρνω το κυκλικό μονοπάτι που οδηγεί στην Κοντογεννάδα, απολαμβάνοντας την ηρεμία της φύσης ανάμεσα στα δέντρα και τις καλαμιές, καθώς περπατώ ολομόναχη σε μια *Χώρα Δίχως Ανθρώπους*. Τέλεια...

Φθάνοντας στο χωριό, ξαναβλέπω το ίδιο νούμερο (3398) σ' ένα άλλο διερχόμενο αμάξι· τότε, θυμάμαι ότι ο ίδιος αριθμός κυκλοφορίας υπάρχει πάνω σ' ένα αυτοκίνητο που παρκάρει όχι μακρύτερα από 50 μέτρα από το σπίτι μου στη Γλυφάδα. Τέλος, μπαίνοντας στο στενό σοκάκι που οδηγεί στο εξοχικό μας, παρατηρώ ένα σταυθμευμένο αμάξι με αριθμό
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
Δεν μου μένει πια καμία αμφιβολία: “Κάτι” παρακολουθεί τα βήματά μου και τα σημαδεύει ανάλογα...

Δευτέρα, 15 Αυγούστου 2005

Το πρωί πήγαμε στην εκκλησία και ακούσαμε τη Θεία Λειτουργία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, από τις 9:30 ως τις 11:00. Δυστυχώς δεν είχα νηστέψει, οπότε δεν κοινώνησα.

Πάντως, ένιωθα πολύ όμορφα καθ' όλη τη διάρκεια του εκκλησιασμού.

Το απόγευμα πήγαμε βόλτα στα Καλάτα μαζί με το μπαμπά. Μαζέψαμε αχλάδια και σύκα, φάγαμε βατόμουρα, βγάλαμε και φωτογραφίες. Επιστροφή, νύχτα πια, μέσα από το σκοτεινό μονοπάτι που συνδέει τα χωριά μεταξύ τους, εγώ και ο μπαμπάς αλά μπρατσέτα, κάτω από τ' άστρα. Φθάνοντας στην Κοντογεννάδα, κάναμε μια στάση στο παγκάκι πλάι στη χοντρή ελιά που ατενίζει όλο τον κάμπο από ψηλά. Απολαμβάνω τη συντροφιά του πατέρα μου: Εδώ, στο χωριό, η σχέση μας γίνεται θερμή, με αμοιβαία κατανόηση. Υπέροχα...

"Αδιαλλείπτως προσεύχεσθε": Ο κόσμος μας βρίθει από δαίμονες οι οποίοι αθέατοι κυβερνούν τα πάντα: πρόσωπα, πράγματα, γεγονότα, συναισθήματα, συλλογισμούς. Οι κοινοί θνητοί δεν είναι θεοί, ούτε υπεράνθρωποι. Πιόνια είναι. Ο ανθρώπινος νους αποτελεί δοχείο αόρατων, κακόβουλων οντοτήτων. Η μόνη ελεύθερη βούληση που έχει κανείς είναι ποιόν θα υπηρετήσει: Τον Θεό ή τον Σατανά;

Εγώ ειδικά, επειδή *Είμαι Αυτή Που Είμαι* (τοποτηρητής), βρίσκομαι διαρκώς εγκλωβισμένη μέσα σε πυκνούς ιστούς αρνητικότητας, κακοτυχίας, αποτυχίας, απόρριψης. Επιπλέον, εξαιτίας του ακατάσχετου ηχητικού πολέμου εναντίον μου, ως πρόσφατα κόντευα να χάσω το μυαλό μου: οι άνθρωποι και οι σκύλοι τους παράγουν ακατάπαυστα αφύσικους ενοχλητικούς θορύβους και ο νους μου έχει πια αναπτύξει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται σ' αυτούς κάθε ώρα και στιγμή. Η ζωή είχε αρχίσει να μου φαίνεται αφόρητη.

Τώρα, όμως, χάρη στη χριστιανική προσευχή νιώθω πολύ καλύτερα. Κάτι ήξερε αυτός που είπε το "αδιαλλείπτως προσεύχεσθε". Κι ας μην είμαι όλο παράπονα και γκρίνια. Όταν συμβαίνει κάτι ευχάριστο στη ζωή μου, ας λέω κι ένα "Δόξα τω Θεώ". Μόνο η προσευχή στο Θεό με βοηθά αποτελεσματικά να ελέγξω κάπως τον ταραγμένο ψυχισμό μου, τις τελευταίες δέκα μέρες που προσεύχομαι συστηματικά...

Τρίτη, 16 Αυγούστου 2005

Το πρωί πηγαίνω βόλτα στα γύρω χωριά, για να καταλήξω και πάλι στο νεκροταφείο, μπροστά στον τάφο του Αλέξανδρου. Μένω εκεί μία ολόκληρη ώρα, ρεμβάζοντας χαμένη σε γλυκόπικρους συλλογισμούς σχετικά με τα παιγνίδια που παίζει η μοίρα. Ύστερα πάω και κάθομαι στα Κέρια για 10 λέπτά κι άλλο τόσο στη σπηλιά πιο πάνω· ύστερα περπατώ ως το Γυμνάσιο της Αγίας Θέκλης, πάντα ρεμβάζοντας συνειδητά την κάθε στιγμή, στα μέρη που άλλοτε θα τριγυρνούσε εκείνος. Μαγεία...

Επιστρέφοντας, ακούω ξαφνικά ένα στίχο από κάποιο παλιό τραγούδι της δεκαετίας του '60, που το έλεγε η Βίκυ Μοσχολιού: "...περπατώ, το αίμα του ανασαίνω...". Παγώνω στη θέση μου από την έκπληξη! Τι απίστευτη ***σύμπτωση***, να ακούσω το συγκεκριμένο τραγούδι τώρα ειδικά, που βιώνω την ***Επαφή***! Τότε, όμως, το άσμα κόβεται από το ραδιόφωνο και μιλάει ένας σπήκερ. Δεν καταφέρνω ν' ακούσω τι λέει...

Ξαναγυρίζω στο νεκροταφείο, όπου μένω όχι 5 λεπτά, όπως αρχικά σκόπευα, αλλά 35. Σιγοτραγουδώ το παράξενο θλιμμένο τραγούδι που έτυχε να παιχτεί πριν από λίγα λεπτά στο ραδιόφωνο:

"Πέτρα την πέτρα περπατώ
το αίμα του ανασαίνω
και πια δεν περιμένω
μου σκότωσαν τον π' αγαπώ"...

Μου αρέσει αυτό που νιώθω όταν σ' επισκέπτομαι, Αλέξανδρε. Μου αρέσει αυτός ο συντονισμός που βιώνω μαζί σου. Κι όταν έρχεται η ώρα του αποχωρισμού, δεν μου κάνει καρδιά να φύγω. Η ψυχή μου γεμίζει... Σ' ευχαριστώ και για σήμερα, Αλέξανδρε, για τις σπάνιες στιγμές που περάσαμε μαζί...

Επιστρέφω στην Κοντογεννάδα παίρνοντας το γνώριμο πια, περιφερειακό μονοπάτι ανάμεσα στα χωράφια: Σιωπηλό, μοναχικό, ειρηνικό -όπως πρέπει...

Το βράδι, κατά τις 8:15, ανάβω την τηλεόραση κι εκείνη τη στιγμή ακριβώς δείχνει τη Βίκυ Μοσχολιού να ερμηνεύει το επίμαχο τραγούδι, "Πέτρα την πέτρα": "Του ήλιου σβήστηκε το

φως κι εχάθη το φεγγάρι...". Έχει αφιέρωμα στη διάσημη παλιά αοιδό, η οποία απεβίωσε σήμερα το πρωί, εξαιτίας της επάρατης νόσου, σε ηλικία 62 χρονών. Αναρριγώ...

Η Ώρα του Θανάτου: Η Βίκυ Μοσχολιού, ο Γιώργος Ζαμπέτας, ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης, οι τρεις μαζί σε κάποιο κέντρο διασκεδάσεως της δεκαετίας του '60 απολαμβάνουν τη συνεργασία τους και δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους. Αυτά τα άτομα, αυτή η σχέση, αυτές οι ποιότητες ανθρώπων, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ταιριάξουν στη σημερινή εποχή. Δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν στη σημερινή εποχή. Τώρα είναι και οι τρεις τους νεκροί. Η εποχή τους έχει περάσει οριστικά.

Η ύπαρξη του κάθε όντος συνυφαίνεται και συντονίζεται μ' ένα συγκεκριμένο, προκαθορισμένο διάστημα μέσα στο χωροχρόνο. Στον κατάλληλο χρόνο, στον κατάλληλο χώρο, το τέρας Ανθρωπότητα "γεννά" την κατάλληλη ψυχοφυσική οντότητα (ανθρώπινη μονάδα), που προορίζεται να υπηρετήσει τους σκοπούς του Πλέγματος αλλά και του Θεού με τον κατάλληλο τρόπο. *Κάνουμε μόνο ό,τι είμαστε πλασμένοι να κάνουμε.*

Όταν ολοκληρώσεις τον προορισμό σου, έρχεται η ώρα να αποσυρθείς. Όταν η εποχή σου περάσει, τότε πεθαίνεις. Πεθαίνεις επειδή στη νέα εποχή που έρχεται δεν υπάρχει θέση για σένα...

Πέμπτη, 18 Αυγούστου 2005

Το απόγευμα ήλθαν η Ανθή, η Στεφανία και τα λοιπά ξαδέλφια και πήγαμε όλοι μαζί στη Μονή Κηπουραίων. Προσκυνήσαμε, ήπιαμε καφεδάκι στην αυλή του μοναστηριού με θέα το καταπληκτικό ηλιοβασίλεμα, θαυμάσαμε την άγρια ομορφιά του τοπίου, βγάλαμε και φωτογραφίες.

Μου αρέσει να κάνω παρέα με την Ανθή. Είναι άτομο ζωηρό, χαρούμενο, καλοπροαίρετο. Αντιπροσωπεύει για μένα τη "φυσιολογική" παρέα που δεν είχα ποτέ. Παρόλο που είναι πάμπλουτη, χαρακτηρίζεται από απλότητα και αφέλεια. Μου δείχνει εκτίμηση, συμπάθεια, φιλία. Δεν με κοιτάζει με μισό μάτι, όπως κάνουν όλες οι άλλες παντρεμένες και βολεμένες...

Ύστερα περάσαμε από την έκθεση ζωγραφικής της

Ντιάνας Αντωνακάτου στα Βιλατώρια, αποτελούμενη από ωραίες υδατογραφίες με τοπία της Κεφαλλονιάς. Η κυρία Ντιάνα έχει μετατρέψει το σπίτι της σ' ένα εντυπωσιακό και καλαίσθητο μουσείο παραδοσιακής τέχνης, γεμάτο παλιά έπιπλα, σκεύη, κεντήματα, πίνακες ζωγραφικής.

Άλλη μια ***σύμπτωση***: Φεύγοντας από την έκθεση, μόλις βγήκα εγώ από την εξώπορτα, τα φώτα του σπιτιού έσβησαν πίσω μου (διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος) και το κτήριο βυθίστηκε στο σκοτάδι της νύχτας...

Παρασκευή, 19 Αυγούστου 2005

Το πρωί πήγαμε στο Ληξούρι μαζί με τη μητέρα μου επειδή ο ξάδελφος Βασίλης (οδοντίατρος, γιος της θείας Βαρβάρας), της έχει ετοιμάσει μια άνω μασέλα κι έπρεπε να της ρίξει μια ματιά ακόμη. Περπατήσαμε στον παραλιακό δρόμο ως το ξενοδοχείο Summery, βγάλαμε φωτογραφίες, περάσαμε κι από τη θεία Βαρβάρα.

Σήμερα έκανα όλα όσα ήθελα να κάνω στο Ληξούρι, ωστόσο, η συνεχής γκρίνια της μητέρας μου μ' έριξε: "Κρυώνω" ... "Ζεσταίνομαι" ... "Πεινάω" ... "Σκύλος, πάμε να φύγουμε" ... "Πονάει η μασέλα μου" ... "Κουράστηκα" ... "Βαρέθηκα". Τελικά, η μαμά δεν είναι για πολλές εξορμήσεις. Ποτέ δεν ήταν.

Όση ώρα η μητέρα μου καθόταν στο σταθμό περιμένοντας το πούλμαν για το χωριό, εγώ περπάτησα προς την αντίθετη πλευρά της παραλίας, η οποία έχει παραμείνει βραχώδης και αδιαμόρφωτη. Στο δρόμο συνάντησα τη θεία Δόμνα, η οποία είχε πάει μόνη της για μπάνιο εκεί όπου άλλοτε πηγαίναμε για κολύμπι όλη η κομπανία (εγώ, η θεία και οι κόρες της Τζένη και Νίκη) πριν από 35 χρόνια. Εκείνη τη μακρινή εποχή, η συγκεκριμένη παραλία ήταν σχετικά αμμώδης και πολύ δημοφιλής. Τώρα, όμως, κανείς δεν έρχεται πια εδώ για μπάνιο...

Το απόγευμα βγήκα για βόλτα με το μπαμπά και μαζί ανεβήκαμε μέχρι τον παλιό μύλο. Καταλήξαμε στην πανέμορφη βίλα του Παυλάτου εκεί δίπλα και τραβήξαμε φωτογραφίες το

πανοραμικό τοπίο. Επιστροφή στο σπίτι μέσα από παλιά, κατηφορικά, πέτρινα μονοπάτια κρυμμένα ανάμεσα σε πυκνούς κισσούς και μπουκαμβίλιες που σέρνονται στο πλακόστρωτο ή σκαρφαλώνουν στις λιθιές.

Κυριακή, 21 Αυγούστου 2005

Ξεκινώ κατά τις 11:00 το πρωί, παίρνω το συνηθισμένο κυκλικό μονοπάτι, καταλήγω στα Καλάτα και μετά παραπέρα, στο νεκροταφείο πίσω από την παλιά εκκλησία -ακόμη μια φορά. Ούτε καταλαβαίνω πως περνά η ώρα, κοντά στον αγαπημένο μου Αλέξανδρο· η σιωπηλή ψυχική ***Επαφή*** μεταξύ μας είναι το κάτι άλλο...

Αναρωτιέμαι ποιά μπορεί να είναι στ' αλήθεια η σχέση μας, τι μπορεί πραγματικά να μας συνδέει. Τότε ακριβώς έρχεται δίπλα μου, στο πλατύσκαλο της πλαϊνής πόρτας όπου είμαι καθισμένη, μια μεγάλη πεταλούδα με ζωηρόχρωμα πορτοκαλί φτερά και πεταρίζει γύρω από τα πόδια μου για μερικά δευτερόλεπτα. Παραξενεύομαι: Στο μέρος εκείνο δεν υπάρχουν άνθη, παρά μονάχα λίγη πρασινάδα που ξεφυτρώνει μέσα από το δάπεδο. Ύστερα η πεταλούδα πετά προς τους τάφους, γυρίζει και με πλησιάζει ξανά, και μετά φεύγει μακριά.

Μένω εκεί πάνω από μια ώρα συνολικά, από τις 11:30 ως τις 12:35, βιώνοντας μια διαφορετική έξαψη. *Είσαι μελαγχολικός σήμερα, Αλέξανδρε. Ίσως επειδή, πιθανότατα, είναι η τελευταία φορά που έρχομαι για φέτος. Μάλλον την Τετάρτη, φεύγω από την Κεφαλλονιά.*

Έτσι πρέπει να γίνει: Σ' αυτό τον κόσμο, τίποτα καλό δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ, ούτε να επαναληφθεί πολλές φορές. Με την επανάληψη και τη ρουτίνα, το Καλό είτε φθείρεται και σβήνει, είτε εκφυλίζεται, είτε γίνεται στόχος αόρατων αρνητικών οντοτήτων που σπεύδουν να το μαγαρίσουν, είτε οι άνθρωποι αργά ή γρήγορα αντιλαμβάνονται την ύπαρξή του· τότε η δολιοφθορά, η γλωσσοφαγιά, ακόμη και η μαύρη μαγεία, ύπουλα καταστρέφουν κάθε τι ωραίο...

Και πάλι περπατώ στο δρόμο που άλλοτε περπατούσες κι εσύ· μένω στη σπηλιά της Αγίας Θέκλης για κανένα δεκάλεπτο,

ύστερα συνεχίζω το δρόμο (σου) μέχρι το γυμνάσιο. Επιστρέφοντας, πάνω στην άσφαλτο παρατηρώ ένα νεκρό φίδι: Έχει μήκος 40 εκ περίπου και είναι γκρίζο με μαύρο στίγματα. Λίγο πιο πέρα, πλάι στη σπηλιά, υπάρχει μια πικροδάφνη με ροζ λουλούδια. Κόβω δύο και συνεχίζω το δρόμο μου...

Ξανάρχομαι στο νεκροταφείο και μένω για 25 λεπτά ακόμη, από τις 1:25 ως τις 1:50 μμ. Αφήνω τα δυο άνθη μέσα στο μαρμάρινο βάζο, ύστερα παίρνω ένα ξυλαράκι και ξαραχνιάζω τις γωνίες του μνήματος από τους ιστούς αράχνης που έχουν πλεχτεί εδώ και αρκετό καιρό.

Φθάνει η ώρα της αναχώρησης, η ώρα του χωρισμού. Ξεκινώ να φύγω μα όλο σταματώ, γυρίζω πίσω για μια τελευταία ***επαφή***, ένα τελευταίο βλέμμα. Αντίο Αλέξανδρε, όμορφέ μου Αλέξανδρε... Και να θυμάσαι: Μονάχα εσένα αγάπησα, σε όλη μου τη ζωή...

Ακόμη μια φορά σ' ευχαριστώ για μια εκπληκτική ψυχική εμπειρία. Τώρα, όμως -αντίο Αλέξανδρε. Αντίο σπηλιές, αντίο Κέρια, αντίο γυρτή γέρικη ελιά που φρουρείς το μονοπάτι, αντίο σε όλους...

Δευτέρα, 22 Αυγούστου 2005

Το πρωί πήγα για μπάνιο στο Ληξούρι. Το απόγευμα πέρασε από το σπίτι μας η θεία Καίτη. Κάπου μου τη δίνει: Φέρνει αντίρρηση στην παραμικρή λέξη που θα ακούσει. Παραείναι πνεύμα αντιλογίας, ή μου φαίνεται;

Το απόγευμα βγήκα να περπατήσω στο χωριό για κανένα τέταρτο. Δεν είχα κάνει ούτε δέκα βήματα, όταν μια παρέα παιδιών, μέσα σε μια υπερυψωμένη αυλή, άρχισαν να με κοροϊδεύουν: "Ούουου! Είναι απαίσια αυτή!". Πιό κάτω, μια ομάδα από οκτώ νεαρούς έκαναν το ίδιο. Ένας τους με κοίταξε ειρωνικά και στριφογύρισε το χέρι του κοντά στον κρόταφό του με νόημα, όπως κάνουμε για να δείξουμε σε κάποιον ότι του έχει στρίψει. Τελικά, το μέρος εξακολουθεί να είναι πολύ αρνητικό εναντίον μου.

Παρόλο που οι γονείς μου σκοπεύουν να φύγουν από το νησί την Παρασκευή, ο μπαμπάς ανυπομονεί να φύγω την

Τετάρτη, μαζί με την Ανθή και το Δαμιανό: "Τι να κάτσεις εδώ να κάνεις; Βόλτες στον ήλιο, από δω κι απο κει; Τι Τετάρτη, τι Παρασκευή!". Αναρωτιέμαι, γιατί να βιάζεται τόσο; Γύρευε τι κακίες ακούει για μένα από τους καλούς του γειτόνους! Σίγουρα, εδώ στο χωριό κάθε μου κίνηση γίνεται άμεσα αντιληπτή απ' όλους τους κουτσομπόληδες κακεντρεχείς χωριάτες: "*Η γεροντοκόρη του Θανάση, που τριγυρνά πάντα μόνη της ασκόπως από δω κι από κει",* φαντάζομαι ότι θα λένε.

Ίσως τα όρια να έχουν εξαντληθεί, καθώς διαισθάνομαι κι εγώ ότι το κλίμα δεν με σηκώνει άλλο· ίσως πρέπει να φύγω την Τετάρτη. Όμως, τι δίλημμα! Ένα μέρος μου θέλει να μείνει λίγο ακόμη, ως την Παρασκευή: Να κάνω δύο ή τρία μπάνια ακόμη, να ξαναπεράσω και από τον Αλέξανδρο...

Το βράδι επισκεφθήκαμε οικογενειακώς τη κυρά Μαρία και την κόρη της την Άννα, παλιές γειτόνισσες, πολυλογούδες και κουτσομπόλες. Η Άννα, μόλις άκουσε ότι παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, έσπευσε να αμφισβητήσει εμμέσως πλην σαφώς τις διδασκαλικές ικανότητές μου: "Έχεις επάρκεια; Έχεις περάσει από το ΔΕΚΑΤΣΑ;" ρώτησε με ξιπασμένο ύφος. Της απάντησα καταφατικά, βέβαια. Το χρειάζονται το δούλεμα. Ύστερα, μας έδειξε μια αγιογραφία που έχει ζωγραφήσει η ίδια. *Κοίτα να δεις, που όλες οι φαντασμένες ασχολούνται με αγιογραφίες...* Κατόπιν, η 24χρονη κόρη της, η Ρένα, που έχει σπουδάσει μουσική, μας έπαιξε αρμόνιο και τραγούδησε με ωραία κρυστάλλινη φωνή: "Διώξε τη λύπη παλληκάρι, πάμε μια βόλτα στο φεγγάρι..."

Τρίτη, 23 Αυγούστου 2005

Το πρωί πήγα για κολύμπι στο Ληξούρι, ήσυχα πλάι στις βάρκες, απέναντι από το νεκροταφείο, όπως συνήθως. *Πάντως, τα αξιοθέατα της Κεφαλλονιάς για μένα σχετίζονται πάντα με κάποιο νεκροταφείο...*

Το βράδι κατέφθασαν στο σπίτι μας η θεία Βαρβάρα, η ξαδέλφη Αννίτα και οι δίδυμες επτάχρονες κόρες της Ζωή και Ελένη. Μόλις μπήκε μέσα η ξαδέλφη, μου πέταξε χαρωπά: "Είδες προίκα που σου 'φτιαξα κι εσύ ακόμα να βρεις γαμπρό!"

Σημείωση: Η Αννίτα γνωρίζει ότι η μητέρα της έχει βοηθήσει οικονομικά τον πατέρα μου να χτίσει το εξοχικό. *Να δεις που κάποια στιγμή, στο απώτερο μέλλον, θα έχω μπελάδες μ' αυτήν...*

Τα πιτσιρίκια με απασχόλησαν ιδιαιτέρως: Έπαιξαν κρεμάλα μαζί μου, τους έφτιαξα χάρτινες βαρκούλες, μου έπιασαν και κουβέντα:

"Έχεις παντρευτεί;" με ρώτησε η Ζωή.

"Όχι", απάντησα εγώ.

"Μια ξαδέλφη της μαμάς παντρεύεται και θα είμαστε παρανυφάκια. Θα έλθουμε παρανυφάκια και στο δικό σου γάμο!" μου λέει πρόσχαρα.

Ύστερα βάλθηκαν να ζωγραφίσουν: Η Ζωή μια πριγκήπισσα περιτριγυρισμένη με καρδιές και αστέρια, η Ελένη μια κοπέλα που στέκεται πάνω σε ρόδα· γρήγορα, όμως, η ζωγραφιστή κοπέλα άρχισε να αφοδεύει πάνω στα λουλούδια, μέχρι που τα μουτζούρωσε όλα, μαζί και την κοπέλα! Τα υποσυνείδητα μηνύματα των παιδικών σκίτσων είναι σαφή: Η ξανθιά και γαλανομάτα Ζωή, γεννημένη για καλλιτέχνις, δεν σταματά λεπτό να τραγουδά και να χορεύει όλο χάρη· δίχως αμφιβολία είναι η σούπερ σταρ της οικογένειας κι επισκιάζει αυθόρμητα την μελαχροινή αλλά εξίσου χαριτωμένη Ελένη, η οποία έχει ήδη αναπτύξει βαριά απωθημένα...

Τετάρτη, 24 Αυγούστου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου στη Γερμανία (;) ίσως σαν δημοσιογράφος. Η πόλη είναι αριστοκρατική, με ψηλά πολυτελή κτήρια, διακοσμημένη με ωραία συντριβάνια πάνω στα πεζοδρόμια. Το νερό σχηματίζει ωραίους κυκλικούς πίδακες, ενώ σκυλιά χοροπηδούν γύρω μου, κάνοντας χαρές...

Το πρωί πηγαίνω για μπάνιο στο Ληξούρι, απέναντι από το νεκροταφείο -όπως πάντα. Μόλις φθάνω ακούω να σκυλί να γαυγίζει υστερικά και φοβάμαι πως θα μου σπάσει τα νεύρα. Ύστερα, όμως, το βουλώνει κι εγώ μπορώ να ευχαριστηθώ το τελευταίο μου μπάνιο στην Κεφαλλονιά για φέτος.

Το απόγευμα βγαίνω για βόλτα μαζί με το μπαμπά στην αντίθετη (τη δεξιά) πλευρά του κάμπου. Εκεί δεν υπάρχουν χωριά παρά μόνο μεγάλες εκτάσεις με δέντρα και σπαρτά. Σε κάποιο σημείο χαμηλά έχουμε κι εμείς ένα χωράφι με ελαιόδεντρα, ωστόσο δεν μπορούμε να πάμε επειδή το στενό μονοπάτι που οδηγεί εκεί έχει κλείσει εδώ και χρόνια.

Αυτή η πλευρά του κάμπου αποδεικνύεται πολύ πιο ήσυχη από την άλλη, όπου είναι κτισμένα τα χωριά· όμως, τα δυο-τρία σκυλιά που υπάρχουν σ' ένα κτήμα, γαυγίζουν ασταμάτητα και αντηχούν κλαψιάρικα ως την άκρη του ορίζοντα! Δε βαριέσαι...

Ακολουθώντας το πλατύ, κυκλικό, κατηφορικό μονοπάτι φθάνουμε στο απομονωμένο σπιτάκι του γείτονα Αρίστου, όπου διατρέφει κότες και γουρούνια. Καθόμαστε και οι τρεις στο ξύλινο παγκάκι στην άκρη του υψώματος, απ' όπου αγναντεύω σιωπηλή την άπλα του κάμπου για 45 λεπτά περίπου, ενώ οι ηλικιωμένοι άνδρες μιλούν για τα παλιά. Σπάνια ηρεμία, ηδονική απομόνωση, στη μακάρια ισορροπία της φύσης...

Πέμπτη, 25 Αυγούστου 2005

Νωρίς το πρωί ανοίγω την τηλεόραση κι αμέσως ακούγεται ένα όμορφο τραγούδι του Δημήτρη Κοργιαλά: "Χωρίς εσένα δεν μπορώ, δεν αντέχω να ζω, καλύτερα που φεύγω..."

Σήμερα είναι η τελευταία μου μέρα στην Κεφαλλονιά κι έχω δουλειά να κάνω: Ξανά στο νεκροταφείο πέρα από τα Καλάτα -με τραβά σαν μαγνήτης. Κόβω και αφήνω τρία φούξια σκυλάκια, όπως έκανα και στις προηγούμενες επισκέψεις μου. Με χαρά διαπιστώνω ότι το μπουκέτο με τα πλαστικά πορτοκαλί τριαντάφυλλα είναι ακόμη εδώ, τοποθετημένο σε περίοπτη θέση. Μένω κοντά του από τις 11:30 μέχρι τις 12:30· η ώρα περνά αργά αλλά γρήγορα.

Ήσουν αυτός που περίμενα μα πια δεν περιμένω. Όμορφος, αγέρωχος αλλά και θλιμμένος. Ξέρεις πως σήμερα είναι η τελευταία φορά. Αύριο φεύγω από το νησί. Δεν πρόκειται να ξανάρθω ποτέ. Ξέρω και ξέρεις πως αυτό πρέπει να τελειώσει εδώ. Έτσι πρέπει να γίνει...

Βαδίζω και πάλι στα χνάρια του, κατά μήκος του κεντρικού δρόμου. Κάθομαι στα Κέρια για πέντε λεπτά. Αυτή τη φορά τα ξύλινα δοκάρια είναι στολισμένα με κλαδιά φοίνικα, υπάρχουν και σημαιούλες απέξω. Σε μια εσοχή ανάμεσα στα πέτρινα καθίσματα βρίσκω ένα τσιγάρο Marlboro. Το παίρνω...

Βγαίνοντας από τα Κέρια, με σκοπό να πάω στη σπηλιά έξω από την Αγία Θέκλη, κοντά στην διπλανή στάση λεωφορείου βλέπω μια πεταμένη τηλεφωνική κάρτα: Απεικονίζει το Σπήλαιο του Αγίου Ιωάννου του Ερημίτη, που μοιάζει πολύ μ' εκείνο στην Αγία Θέκλη – τώρα ακριβώς, που ετοιμάζομαι να το επισκεφθώ, μόλις 100 μέτρα πιο κάτω. Τι ***σύμπτωση***...

Ρεμβάζω μέσα στη σπηλιά για κανένα πεντάλεπτο, ύστερα συνεχίζω την πορεία μου με αργά βήματα, μέχρι το γυμνάσιο. *Τα συνηθισμένα...* Επιστρέφοντας, παρατηρώ -για πρώτη φορά- πόσο γοητευτική είναι η υπόγεια σπηλίτσα κάτω από το γεφυράκι στη στροφή του δρόμου, πνιγμένη στους κισσούς – *όλα αυτά τα υπέροχα πράγματα που αφήνουμε πίσω...*

Πλησιάζοντας ξανά στην παλιά εκκλησία, κόβω ένα μεγάλο ροζ λουλούδι -*τελευταίο δώρο για σένα Αλέξανδρε...* Μένω στο νεκροταφείο (το στέκι μας!) από τις 1:30 ως τις 2:00. *Έχει έλθει πια η ωρα για το στερνό αντίο...*

Μόλις το παίρνω απόφαση, βήμα-βήμα αποχωρώ· σε κάθε βήμα γυρίζω, κοντοστέκομαι και τον αποχαιρετώ, νιώθοντας με περίεργη νοσταλγική λύπη, ώσπου εξαφανίζομαι

οριστικά πίσω από το ναό. Εκείνος μένει μόνος και πάλι, με μοναδική συντροφιά τον φοίνικα που εξακολουθεί να τον σκιάζει με τα στοργικά φύλλα του. *Αντίο, Αλέξανδρε. Σε αφήνω, με πόνο καρδιάς. Η* ***επαφή*** *διακόπτεται εδώ, έτσι πρέπει. Εδώ τελειώνουν όλα. Αντίο για πάντα και σ' ευχαριστώ...*

Διασχίζοντας το χωμάτινο μονοπάτι που οδηγεί στην Κοντογεννάδα, κοντοστέκομαι για λίγο και αποχαιρετώ τη μεγάλη, γυρτή, γέρικη ελιά που ως εκ θαύματος φυτρώνει στον απόκρημνο, κάθετο βράχο που οριοθετεί το μονοπάτι. Ογκώδης, κακοσχηματισμένη μα στιβαρή. Μου θυμίζει τον εαυτό μου: Δεν έχει έδαφος να στηριχθεί κι όμως, αντί να πέσει, συστρέφεται, γιγαντώνεται, υψώνεται προς τον ουρανό...

Το τελευταίο μας απόγευμα στο χωριό: Έρχεται για λίγο η θεία Καίτη, ύστερα ετοιμάζουμε τις βαλίτσες, τέλος κάνουμε τις τελευταίες επισκέψεις στις γειτόνισσες. Το βράδι πηγαίνουμε για φαγητό στην τοπική ταβέρνα μαζί με τον κύριο Κοσμά και τη γυναίκα του. Έξι χαριτωμένα γατάκια μας τριγυρίζουν και μας κάνουν νάζια. Ένας μαλάκας χτυπάει με μανία το κομπολόι του. Καταφέρνω να τον αγνοήσω.

Σε μια στιγμή, στο διπλανό τραπέζι παρατηρώ έναν γοητευτικό άνδρα: Γύρω στα 45, με λευκά μα ωραία μαλλιά και μούσι, λεπτός, αριστοκρατικός, με γυαλάκια και λευκά δόντια. Ρωτώ με τρόπο και με πληροφορούν πως είναι ο Αχιλλέας, ο αντιδήμαρχος του χωριού. *Ο μόνος άνδρας που με συγκίνησε όλες αυτές τις μέρες που έμεινα εδώ -και τον πρωτοείδα τώρα μόλις, τελευταία νύχτα εδώ!* Αύριο πρωί φεύγω για την Αθήνα. Τέλος εδώ...

Παρασκευή, 26 Αυγούστου 2005

Καθώς γράφω στο ημερολόγιό μου αυτές τις γραμμές, καπνίζω το τσιγάρο που βρήκα χθες στα Κέρια... Νωρίς το πρωί ξεκινάμε για την Αθήνα. Η μέρα έχει πια χαράξει και βρίσκομαι τώρα στο κατάστρωμα του πλοίου "Επτάνησος", καπνίζοντας το τσιγάρο που βρήκα χθες πλάι στη βρύση Κέρια. Μέσα σε ανάμικτα συναισθήματα αφήνω όλο και πιο πίσω το Ληξούρι, την Ανωγή, τον Αλέξανδρο. Μια λεπτή σειρά από δαντελωτά

σύννεφα στεφανώνει τον ορίζοντα, καθώς ξεμακραίνω όλο και πιο βαθιά στο πέλαγος.

Τώρα έχουμε μπει στο πούλμαν που θα μας οδηγήσει από την Κυλλήνη στην Αθήνα. Δεν έχει περάσει ούτε μισή ώρα διαδρομής όταν ακούγεται από τα μεγάφωνα το τραγούδι του Μαζωνάκη:

“Ανήκω σε μένα και στα όνειρά μου
Δεν θέλω κανένα μες τη μοναξιά μου”

Το ίδιο ακριβώς που είχα ακούσει μέσα στο ταξί που μας πήγαινε από το Ληξούρι στην Κοντογεννάδα, την ημέρα της άφιξής μας. Άλλη μία ***σύμπτωση***...

Όσο πλησιάζουμε προς την Αθήνα ο καιρός σταδιακά χαλάει. Η συννεφιά φέρνει τις πρώτες ψιχάλες και οι ψιχάλες γίνονται δυνατή μπόρα μόλις μπαίνουμε στο λεκανοπέδιο. *Ανάμεσα στις αστραπές, σε φέρνω ξανά στο νου μου, Αλέξανδρε, σαν την πιο ιερή ανάμνηση.* Φθάνοντας στο σταθμό, δυνατά αστραπόβροντα σχίζουν τη θύελλα. *Χθες, τέτοια ώρα (2:00 το μεσημέρι) είχε λιακάδα και είμασταν μαζί. Λυπάμαι. Αντίο Αλέξανδρε.* Όλη την υπόλοιπη μέρα έχω τρομερό πονοκέφαλο...

Το απόγευμα συγκρίνω το περιβάλλον της Άνω Γλυφάδας μ' εκείνο της Κοντογεννάδας. Εκεί υπάρχει κάποια φασαρία. Εδώ επικρατεί μαζική υστερία! Η προσευχή εξακολουθεί να είναι το πιο αποτελεσματικό αμυντικό όπλο μου...

Τετάρτη, 31 Αυγούστου 2005

Ψυχική Εμπειρία: Μεταξύ ύπνου και εγρήγορσης, αφήνομαι και βυθίζομαι γλυκά. Νιώθω ότι βρίσκομαι πάνω στο κρεβάτι μου μα ταυτόχρονα πέφτω σε μια στενή σκοτεινή σήραγγα. Στο βάθος της υπάρχει λαμπρό φως. Ένα ψυχρό, ηδονικό ρεύμα ανεβοκατεβαίνει αργά κατά μήκος της σπονδυλικής μου στήλης. Καταφέρνω να παρατείνω το φαινόμενο για λίγα λεπτά, απολαμβάνοντας την αίσθηση βύθισης, το ρεύμα στη ραχοκοκκαλιά, την ηρεμία. Διάφορες σκέψεις περνούν από το μυαλό μου αλλά δεν με αποσπούν. Υπέροχη αίσθηση...

Ξυπνώ και συνειδητοποιώ: Ας μην προσπαθώ τόσο έντονα να πετύχω αυτοσυγκέντρωση. Όσο πιο έντονη είναι η προσπά-

θεια, τόσο πιο σίγουρη είναι η αποτυχία. Δεν χρειάζεται να πασχίζω. Χρειάζεται να αφήνομαι...

Το βράδι συναντιώμαστε με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα, πηγαίνουμε μεγάλη βόλτα κατά μήκος της παραλίας και καταλήγουμε στην καφετέρια “Καράβι”, πλάι στο κύμα, όπου μιλάμε ευχάριστα για κανένα τρίωρο, ενώ ο ήλιος δύει χρωματίζοντας τον ουρανό και τη θάλασσα με τα μαγευτικά χρώματα του δειλινού. Παραγγέλνω fruit punch με αλκοόλ· γύρω στο χείλος του ποτηριού υπάρχει ζάχαρη κολλημένη σαν στεφάνι. Τέλεια...

Κάποια στιγμή, συζητάμε σχετικά με την αφύσικα γρήγορη ανάπτυξη των επιστημών και της τεχνολογίας κατά τον εικοστό αιώνα.

“Οι ισχυροί της γης γυρεύουν πανικόβλητοι να εγκαταλείψουν τον πλανήτη και να φύγουν στο διάστημα επειδή κάτι έρχεται στη γη”, μου λέει η Περσεφόνη.

“Τι έρχεται; Μήπως εξωγήινοι, από άλλο γαλαξία;” ρωτώ εγώ, με χαρωπή διάθεση.

“Ας μην ενθουσιαζόμαστε γιατί δεν ξέρουμε τι είναι!” καταλήγει η φίλη μου με σοβαρό ύφος...

Παρενέργειες του Παράδοξου

Το Πρώτο Ψέμα: "Αν φάτε από το Δέντρο της Γνώσεως του Καλού και του Κακού, θα γίνετε θεοί". Αυτό ήταν το πρώτο ψέμα που είπε ο Διάβολος στους ανθρώπους για να τους πάρει με το μέρος του. Η πρώτη απάτη. Απευθύνθηκε στην έμφυτη μεγαλομανία τους και κατάφερε να τους πείσει.

Στη σημερινή τεχνοκρατική εποχή το παραπάνω δόγμα έχει γίνει πολύ της μόδας και σε αυτό έχουν συμβάλει όλα τα σύγχρονα φιλοσοφικά ρεύματα, τα οποία λίγο-πολύ διδάσκουν ότι ο άνθρωπος είναι θεός ή προορίζεται να γίνει θεός, είτε μέσω της επιστημονικής εξέλιξης είτε μέσω τεχνικών διαλογισμού.

"Όταν ο άνθρωπος μπορέσει να ξεκλειδώσει τις κρυφές πνευματικές του δυνάμεις, τότε θα γίνει θεός", διατυμπανίζουν οι σύγχρονοι ψευδομεσσίες και όλοι πιστεύουν αυτό το γιγάντιο ψέμα επειδή ικανοποιεί την αλαζονία τους. Βέβαια, όσο κι αν προσπαθεί κανείς να "θεωθεί" με τεχνικές διαλογισμού (αμφίβολης αποτελεσματικότητας και σκοπιμότητας), οι "κρυφές δυνάμεις" παραμένουν πάντα κρυφές. Στη χλωμή περίπτωση που ξυπνήσει λίγη τηλεπάθεια, αυτή γρήγορα αποδεικνύεται άχρηστη στις προκλήσεις της καθημερινής ζωής.

"Η δύναμη του πνεύματος μπορεί να κυριαρχήσει στα πάντα!" ... "Δεν υπάρχει τίποτα ισχυρότερο στο σύμπαν από το ανθρώπινο μυαλό!" ... "Μπορείς και οφείλεις να ελέγχεις τα πάντα στον κόσμο!" ... "Δεν υπάρχει μοίρα· τη μοίρα σου τη φτιάχνεις με τις επιλογές σου!", κηρύττουν οι ψευδοπροφήτες. "Με την επιστημονική πρόοδο ο άνθρωπος θα κυριεύσει ολόκληρο το σύμπαν και θα γίνει αθάνατος", υπόσχονται οι επιστήμονες. Έτσι, η κάθε κυρία Κατίνα (αγράμματη, ανεγκέφαλη νοικοκυρά) ή ο κάθε κυρ Μήτσος (αγροίκος μπακάλης) αρχίζουν να πιστεύουν πως είναι εκκολαπτόμενοι θεοί και ότι ολόκληρο το σύμπαν οφείλει να τους προσκυνά.

Όλα τα παραπάνω είναι σαχλαμάρες, φυσικά. Τίποτα δεν πετυχαίνεις με τη "δύναμη του νου". Ο κόσμος μας (Matrix) είναι ένας βόρβορος βρωμιάς που κυβερνάται από δυνάμεις αόρατες, μοχθηρές, δαιμονικές. Τα λεγόμενα ανθρώπινα όντα δεν είναι καθόλου αυτόβουλα, όπως πονηρά τους υποβάλλεται από διάφορα κέντρα εξουσίας. Ως επί το πλείστον, οι σκέψεις και οι ιδέες τους δεν είναι δικές τους αλλά υπαγορευόμενες από ορατούς ή αόρατους αφέντες.

Οντότητες αθέατες, απερίγραπτες, εξαιρετικά κακόβουλες, διευθύνουν την ανθρωπότητα σαν ένα σμάρι από σάρκινες μαριονέτες (ποιά "νοημοσύνη"; Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων δεν έχουν καμία σχέση με τη νοημοσύνη). Γυρεύοντας να διεισδύσουν και να κυριεύσουν ολοκληρωτικά το υλικό πεδίο για τους δικούς τους ζοφερούς σκοπούς, οι δαίμονες υπαγορεύουν ακατάπαυστα στους ανθρώπους ιδέες, εμπνεύσεις, προαισθήσεις, παρορμήσεις, επιστήμες, θρησκείες. Παράλληλα, ελέγχουν τα τεκταινόμενα στη γη με σχεδόν απόλυτη ακρίβεια, εφόσον η λεγόμενη ανθρώπινη κοινωνία είναι το κατεξοχήν πεδίο δράσης τους στον υλικό κόσμο.

Από την άλλη πλευρά, στο γήινο επίπεδο δεν δρουν αποκλειστικά αρνητικές δυνάμεις. Καμιά φορά, σε ορισμένους ανθρώπινους εγκεφάλους (ανάλογα με τα γενετικά και ψυχικά χαρακτηριστικά του καθενός) επιδρούν και ουράνιες, αγγελικές δυνάμεις, προκειμένου να διατηρείται μια στοιχειώδης ισορροπία. Συνήθως, όμως, οι αγαθές οντότητες δεν ανακατεύονται στην ανθρώπινη κοινωνία. *Θα ανακατευτούν μια και καλή, όταν έλθει η ώρα...*

Παρασκευή, 2 Σεπτεμβρίου 2005

... Ώρα 8:00 το βράδι, διασχίζω την οδό Γεννηματά μέχρι τη στάση "Γεφυράκι", μελετώντας την Υπέρτατη Τελετουργία που έχω γραμμένη σ' ένα ξεχωριστό τετράδιο. Μόλις φθάνω στη στάση, κάθομαι και σημειώνω ορισμένες αλλαγές στην Ιερή Επίκληση. Επιστρέφοντας προς τον Άγιο Τρύφωνα, πεταμένη κάτω στα χορτάρια του πάρκου, κοντά στο δρόμο, βρίσκω μια χριστουγεννιάτικη (!) κάρτα: Απεικονίζει το Αστέρι της

Βηθλεέμ και είναι έργο του ζωγράφου Κυριάκου Κυριακού [*Κύριος*]. *Ίσως το εν λόγω* ***σημείον*** *θέλει να μου δείξει πως βρίσκομαι στο σωστό δρόμο*, συλλογίζομαι γεμάτη έξαψη...

Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Ένα πρωί στο Ληξούρι, ο Νάσος ξέχασε το κινητό του στο μπιλιαρδάδικο επειδή εγώ τον πίεζα να φύγουμε για να προλάβουμε το λεωφορείο. Σήμερα το πρωί, ο αδελφός του ο Γιάννης βρήκε ένα κινητό ολόιδιο με το χαμένο, στην παραλία του Blue Rose. *Το Κακό είναι κωλόφαρδο...*

Σάββατο, 3 Σεπτεμβρίου 2005

Συγχρονισμός του βιβλίου: Σήμερα το πρωί έγραφα στο χειρόγραφο ημερολόγιό μου σχετικά με το γάμο της φίλης μου της Ντένιας. Το ίδιο μεσημέρι μου τηλεφώνησε η Ντένια για να συναντηθούμε απόψε, ύστερα από μήνες απουσίας. Βρεθήκαμε στην καφετέρια Starbuck's στο κέντρο των Αθηνών και περάσαμε ευχάριστα...

Τρίτη, 6 Σεπτεμβρίου 2005

Μετά από νέο τηλεφώνημα της Ντένιας, πήγα και την επισκέφθηκα σήμερα το απόγευμα στο καινούργιο της διαμέρισμα, στα Θυμαράκια Πατησίων. Καθήσαμε οι δυο μας στο μπαλκόνι, ακριβώς φάτσα στην πολυσύχναστη πλατεία, όπου συζητήσαμε ευχάριστα για περίπου τρεις ώρες. Δεν άκουσα μαρσαρίσματα αυτοκινήτων, ούτε υστερικά σκυλιά, ούτε μουσικές στο διαπασών, μονάχα τη φυσιολογική οχλοβοή της πλατείας. Πολύ πιο ήσυχα από τη γειτονιά μου στην Τερψιθέα Γλυφάδας...

Όταν εξήγησα στη Ντένια για τα ασταμάτητα σούρτα-φέρτα και τη φασαρία που γίνεται στις πολυκατοικίες γύρω από το σπίτι μου νύχτα-μέρα, απόρησε: “Αυτά τα πράγματα δεν είναι νορμάλ. Κάτι ύποπτο πρέπει να γίνεται!”

Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 2005

Συγχρονισμός του βιβλίου: Σήμερα, στο χειρόγραφο ημερολόγιό μου γράφω για το θάνατο του Μίλτου από πνιγμό,

το Σεπτέμβρη του 2002. Το ίδιο απόγευμα, τυχαίνει να έλθει η Θεώνη για καφέ στης μητέρας μου. Ξαφνικά, θυμάται και αναφέρει το συγκεκριμένο ατυχές συμβάν.

Ακόμη, σήμερα πληροφορήθηκα ότι η μαθήτριά μου η Ξένια πέρασε στις εξετάσεις για Lower. Το ανέφερα στη Θεώνη κι αυτή φάνηκε ν' απορεί:

“Μήπως είχε μέσον και πήρε το δίπλωμα;”

“Τα γραπτά διορθώνονται στην Αγγλία, άρα το μέσον αποκλείεται”, της εξήγησα.

“Α, μα τότε είσαι καλή δασκάλα!” συμπέρανε αναγκαστικά.

Δεν παρεξηγώ τη Θεώνη· γύρευε τι έχει ακούσει για μένα...

Εικόνες του Matrix στις τηλεοπτικές ειδήσεις: Χιλιάδες νεκροί από τον τυφώνα που σάρωσε πρόσφατα τη Νέα Ορλεάνη. Η πόλη θα είναι ακατοίκητη για μήνες. Κι όμως: Την ώρα της καταστροφής, μια γυναίκα γέννησε μωρό, ενώ βρήκε και το χαμένο πεντάχρονο παιδί της. Η κυρία είναι μαύρη, κακάσχημη και θεόχοντρη σαν δυο Περσεφόνες -όπως την είδα στην τηλεόραση, πρέπει να ξεπερνά τα 200 κιλά! Όμως, *μην κοιτάς τα στραβά μου πόδια· την ίσια μου τύχη κοίτα...*

Κυριακή, 11 Σεπτεμβρίου 2005

Σήμερα το απόγευμα με κάλεσε η Λουίζα για καφέ. Είχα κάποια αμφιβολία αν έπρεπε, όμως της μίλησα για τη σοφία των συναρίθμων, της έδειξα και ορισμένες ισοψηφίες:

Ο ΝΟΜΟΣ = Ο ΑΡΙΘΜΟΣ = 430

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ = Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ = 1080

ΧΡΟΝΟΣ = ΜΥΣΤΙΚΟΝ = 1090

“Πολύ ενδιαφέρον!” μου είπε ξερά, με ύφος που έδειχνε πως δεν το θεωρούσε καθόλου ενδιαφέρον. Έτσι, έκοψα γρήγορα τη σχετική συζήτηση και άλλαξα θέμα...

Παρασκευή, 16 Σεπτεμβρίου 2005 (Σελήνη 13 ημερών)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: “Πολύ αργά...” – Γη

Επαλήθευση: Υπέρτατη Τελετουργία τα ξημερώματα της 8ης Οκτ.

Το ίδιο πρωί, σεισμός στο Πακιστάν 7,9 R. Σύνολο 72.000 νεκροί περίπου.

Θέση 2η: Υβόννη, η γήινη μάσκα – Το Υπερπέραν
Επαλήθευση: Οι χρησμοί και οι συντονισμοί των συναρίθμων συνεχίζονται, με επιβεβαιώνουν και με συνταράζουν.

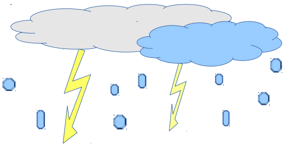
Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Υγρός Θάνατος – Νεαρή Επιδημία
Επαλήθευση: Πάνω από 66 νεκροί από πλημμύρες στην Ινδία, στις 20 Σεπτέμβρη.

Θέση 4η: La Regina – Λαγνεία – Θρίαμβος του Κακού
Επαλήθευση: Από τον Οκτώβρη βιώνω εξαιρετική πνευματική σύγχυση και αποπροσανατολισμό.

Θέση 5η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Αέρας
Επαλήθευση: Ο τυφώνας Ρίτα σαρώνει το Τέξας στις 28 Σεπτεμβρίου.Στην Κορέα ο τυφώνας Ντάμρι αφήνει πάνω από 90 νεκρούς.Στις 4 Οκτώβρη τυφώνας στη Γουατεμάλα αφήνει 2000 νεκρούς.

Θέση 6η: Υπόσχεση – Απειλή από το Διάστημα
Επαλήθευση: Αεροπορικό δυστύχημα στη Νιγηρία με 106 νεκρούς εφήβους στις 22 Οκτωβρίου.

Θέση 7η: Το Φάντασμα μιας Χαμένης Νιότης – Αμφιβολία
Επαλήθευση: Η παιδική μου φίλη, η Λουίζα, ξεκινά περίεργες δοσοληψίες με εκατοντάδες (!) παλιούς συμμαθητές -προφανώς, πρόκειται για κύκλωμα. Παράλληλα, εμένα μου κόβει κάθε φιλική επαφή.

Πέμπτη, 22 Σεπτεμβρίου 2005

Στις 4:00 έχω μάθημα αγγλικών με τον Ιάκωβο, τον επτάχρονο αδελφό της Ξένιας, με τον οποίο θα ξεκινήσουμε

φέτος την A Junior. Είναι έξυπνο και συνεργάσιμο παιδί. Ύστερα αρχίζουμε αγγλικά με την Ξένια, επίπεδο Advanced. Όταν τελειώνουμε, εισπράττω τα πρώτα χρήματα της χρονιάς από τη μητέρα τους, τη Λιάνα: σύνολο 56 ευρώ. Όλα ωραία και καλά. Ύστερα έχω μάθημα μ' ένα νέο μαθητή μου, τον Άρη Κίρκο (ούφο μου φαίνεται) που μένει στο Ελληνικό. Ξεκινώ κεφάτη, καθώς τίποτα δεν με έχει προετοιμάσει για τον απίστευτο ***Συντονισμό του Matrix*** που ακολουθεί αμέσως μετά:

α) Έξω έχει αρχίσει πολύ δυνατή μπόρα με αστραπές και βροντές. Κι όμως, όταν έφυγα από το σπίτι μου νωρίς το απόγευμα είχε ζέστη, λιακάδα και καταγάλανο ουρανό. Συνεπώς, φορώ ελαφρά καλοκαιρινά ρούχα και πέδιλα.

β) Τώρα, όμως, ώρα 7:00 το απόγευμα, βρέχει καρέκλες! Τα σπίτια απέναντι δεν φαίνονται από την απίστευτα πυκνή βροχή! Η Λιάνα μου δανείζει ομπρέλλα και αδιάβροχο.

γ) “Λείπει και ο άνδρας μου, να σε πήγαινε με το αμάξι”, μου λέει. Φεύγω κι ελπίζω να προλάβω το τοπικό λεωφορείο των 7:10.

δ) Βγαίνοντας έξω, διαπιστώνω πως η οδός Αιγύπτου έχει μετατραπεί σε χείμαρρο, το ίδιο και οι γύρω δρόμοι. Τα νερά κυλούν άγρια, ξεχυλίζοντας στα πεζοδρόμια.

ε) Μόλις κάνω λίγα βήματα, ένα ταξί περνά από μπροστά μου -*τι τύχη!* Του κάνω νεύμα να σταματήσει αλλά ο οδηγός με αγνοεί κι εξαφανίζεται. Το πιο λογικό, πλέον, είναι να λουφάξω κάπου και να καλέσω ραδιοταξί με το κινητό μου, όμως δεν θυμάμαι καθόλου τον αντίστοιχο τηλεφωνικό αριθμό.

στ) Συνεχίζω, λοιπόν, να τσαλαβουτώ με εξαιρετική δυσκολία πάνω στα πλημμυρισμένα πεζοδρόμια, ενώ τα καλοκαιρινά μου παπούτσια δεν βοηθούν καθόλου το βάδισμα στη βροχή.

ζ) Μετά από αρκετές μανούβρες σε αδιάβατους δρόμους, καταφέρνω να φθάσω στη λεωφόρο Γεννηματά, όπου ευελπιστώ να βρω λεωφορείο ή ταξί.

η) Χάνω το λεωφορείο για ένα λεπτό. Το επόμενο αναμένεται μετά από μισή ώρα -και αν... Ταξί δεν περνά ούτε ως υποψία.

θ) Πρέπει, ωστόσο, να περάσω απέναντι. Η Γεννηματά έχει γίνει ορμητικός χείμαρρος, μα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς: Πατάω αποφασιστικά μέσα στα άγρια νερά· παραλίγο να με παρασύρει το ρεύμα.

ι) Κατηφορίζω προς τη Γούναρη, πηγαίνοντας πάντα από το πεζοδρόμιο, καθώς όλοι οι δρόμοι έχουν γίνει ποτάμια. Βγάζω το κινητό για να τηλεφωνήσω στο σπίτι μα η μπαταρία τελειώνει ξαφνικά και η συσκευή σβήνει επί τόπου!

ια) Συνεχίζω την πορεία μου, λούτσα μέσα στη νεροποντή, μέχρι τη γωνία Γούναρη και Μυκάλης. Η ομπρέλλα δεν με πολυβοηθά επειδή φυσάει δαιμονισμένα. Το να περάσω απέναντι μου φαίνεται απίθανο: οι χείμαρροι εδώ είναι ακόμη πιο ορμητικοί, ενώ η λεωφόρος έχει πήξει από τα διερχόμενα αυτοκίνητα που έχουν ακινητοποιηθεί από την πολλή κίνηση. *Διαπιστωμένο: Όποτε βρέχει, όλα τα βολεμένα πιόνια του Matrix θυμούνται να πάνε τσάρκα με το αμάξι...*

ιβ) Πλησιάζω το περίπτερο που είναι στη γωνία και παρακαλάω τη μεσόκοπη κλώσσα που κάθεται μέσα να μου επιτρέψει να τηλεφωνήσω στους γονείς μου. Εκείνη όμως μου λέει πως δεν έχει τηλέφωνο και πως “υπάρχει καρτοτηλέφωνο απέναντι!”

ιγ) Εγώ δεν έχω μαζί μου τηλεφωνική κάρτα. Άλλωστε, αν δοκιμάσω να διασχίσω την οδό Μυκάλης, θα παρασυρθώ σίγουρα από το χείμαρρο!

ιδ) Βλέποντας ότι δεν έχω άλλη επιλογή, αποφασίζω να περάσω απέναντι στη Γούναρη, μήπως βρω κανένα ταξί. Χώνω τα πόδια μου ξανά στα άγρια νερά και τότε σπάνε τα λουριά του αριστερού μου πέδιλου! Τώρα, το αριστερό μου πόδι είναι πρακτικά ξυπόλητο, εφόσον το παπούτσι δεν κάθεται πια στη θέση του.

ιε) Επιστρέφω, σε αξιοθρήνητη κατάσταση, στο περίπτερο. Τώρα βρίσκεται κι ένας άνδρας εκεί. “Σας παρακαλώ, δεν υπάρχει κάποιο τηλέφωνο, κάποιο κινητό, για να ειδοποιήσω τους δικούς μου; Θα σας πληρώσω 5 ευρώ γι' αυτό!” του λέω. Τσιμουδιά η κότα δίπλα του. Ο σύζυγός της μου λέει: “Έλα εδώ”, και βγάζει ένα τηλέφωνο μέσα από το περίπτερο.

ιστ) Σχηματίζω τον αριθμό των γονέων μου αλλά το τηλέφωνό τους μιλάει! Δοκιμάζω ξανά και ξανά. Τα ίδια!

ιζ) Εντέλει, με πολύ κόπο και κίνδυνο, βουτάω μέσα στο χείμαρρο της Γούναρη και περνώ απέναντι, κουτσαίνοντας. Τώρα στέκομαι στη γωνία Γούναρη και Ιασωνίδου. Περνούν από μπροστά μου τρία, τέσσερα, πέντε ταξί, σβηστά· τους κάνω σήμα, δεν με παίρνει κανένα.

ιη) Πηγαίνω κάτω από ένα υπόστεγο και ξαναπροσπαθώ να τηλεφωνήσω από το κινητό μου. “Μπαταρία άδεια”, μου βγάζει μόλις το ανάβω. Παραδόξως, όμως, τελικά καταφέρνω να πιάσω τον αριθμό των γονέων μου! Αλλά εξακολουθεί να μιλάει!

ιθ) Δοκιμάζω πάλι, μετά από δέκα λεπτά. Ακόμα μιλάει! Βγάζω και πετώ τα παπούτσια μου, που είναι πλέον και τα δύο άχρηστα.

κ) Μετά από λίγο ξανατηλεφωνώ, χωρίς πολλές ελπίδες, έχοντας απλά αποφασίσει να μείνω εδώ, κάτω από το υπόστεγο, για δυο, τρεις, τέσσερις ώρες, όσο χρειαστεί, ώσπου να σταματήσει η καταρρακτώδης βροχή και να στεγνώσουν οι χείμαρροι.

κα) Θαύμα! Έγινε θαύμα! Απαντά ο ανηψιός μου ο Γιάννης, του εξηγώ (στο εντελώς άδειο από μπαταρία κινητό μου) πού ακριβώς βρίσκομαι και του ζητώ να βρουν ένα αμάξι να μου στείλουν.

κβ) Περπατώ ξυπόλητη μέχρι το πεζοδρόμιο της Ιασωνίδου και περιμένω, ενώ συνεχίζει να βρέχει καρεκλοπόδαρα.

κγ) Μετά από κανένα δεκάλεπτο, βλέπω το Γιάννη να έρχεται πάνω στο μηχανάκι του. Μόλις με αντικρύζει, στα χάλια που είμαι, σκάει στα γέλια. Πλησιάζει, ανεβαίνω στο μηχανάκι και επιτέλους φεύγουμε για το σπίτι.

κδ) Όπως μου εξηγεί ο ίδιος ο Γιάννης αμέσως μετά, όση ώρα εγώ πάσχιζα να πιάσω γραμμή, ο νεαρός φλυαρούσε στο τηλέφωνο με μια φίλη του, επί μία ώρα με το ρολόι!

κε) Οι υπόλοιποι του έλεγαν να μην έλθει στη βροχή να με βρει και να μου στείλουν ραδιοταξί -σιγά μην ερχόταν κανένα, μέσα στον κατακλυσμό. Ο Γιάννης, όμως, πάτησε πόδι:

“Το αποφάσισα! Θα πάω να πάρω τη θεία μου!”, τους είπε κι έτρεξε να με βρει.

κστ) Η μητέρα μου, μόλις άκουσε πως έχασα τα παπούτσια μου, αποφάνθηκε: “Επειδή σώθηκες εσύ, έπρεπε κάτι να χάσεις!”. *Έχει αρχίσει να μπαίνει στο νόημα...*

κζ) Το επόμενο πράγμα που κάνω, είναι να τηλεφωνήσω στον Άρη από το σταθερό μας και να του εξηγήσω ότι το σημερινό μάθημα δεν θα γίνει εξαιτίας της απίθανης βροχής...

Παρασκευή, 23 Σεπτεμβρίου 2005

Είναι απόγευμα και πηγαίνω στης Λουίζας, όπου έχω μάθημα με τα παιδιά. Βρέχει πάλι, μα σ' αυτή την περιοχή, κάτω από τη Γούναρη, οι δρόμοι είναι νορμάλ, δεν υπάρχουν πλημμύρες. Είμαι ακόμη στο δρόμο, όταν χτυπά το κινητό μου. Είναι η Λουίζα, που μου λέει: “Πες μου που βρίσκεσαι, να έλθει ο Νώντας να σε πάρει με το αμάξι!”

“Ευχαριστώ, δεν χρειάζεται, σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί”, της απαντώ, συγκινημένη από το ενδιαφέρον που δείχνει για μένα.

Μόλις φθάνω στο σπίτι της, προσφέρεται η ίδια να μου κάνει αύξηση τιμών. Ας μην είμαστε αχάριστοι, λοιπόν. Έστω κι αν ορισμένες φορές η στάση της είναι διφορούμενη, η Λουίζα μ' έχει υποστηρίξει έμπρακτα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φιλενάδα...

Σάββατο, 24 Σεπτεμβρίου 2005

Απογευματινή έξοδος με τη Μαρία Σχοινά για καφέ, στο ξενοδοχείο Titania. Οι υπόλοιποι θαμώνες παρακολουθούν στην τηλεόραση τον αγώνα μπάσκετ μεταξύ Γαλλίας και Ελλάδας για τα ημιτελικά του Eurobasket. Έτσι, εμείς έχουμε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε ήσυχα κι ωραία για λίγες ώρες. Εντέλει, η Ελλάδα θα περάσει στον τελικό μ' ένα τρίποντο την τελευταία στιγμή (σκορ 67-66). *Τι μου θυμίζει αυτό; Μα ναι, κάτι ανάλογο είχε συμβεί στο Πανευρωπαϊκό Κύπελλο Ποδοσφαίρου τον Ιούλιο του 2004...*

Ακολουθεί δείπνο στα MacDonald's της Πλατείας Συντάγματος, όπου παρελαύνουν διάφορα νούμερα: αλήτες που

ολολύζουν διαρκώς, επιθετικά· ένα τσούρμο νευρωτικές νεαρές που τσιρίζουν προκλητικά, ενώ η μια τους κουδουνίζει συνέχεια μια χούφτα κέρματα· παππούδες με κακομαθημένα φωνακλάδικα εγγόνια· πρεζόνια που γυρνοβολούν από τραπέζι σε τραπέζι ψάχνοντας για αποφάγια.

Προσπαθώντας να γλυτώσουμε κάπως απ' όλη αυτή την αφύσικη φασαρία που παραδόξως έχει την τάση να μαζεύεται πάντα γύρω μας, αναγκαζόμαστε με τη Μαρία ν' αλλάξουμε θέση τρεις φορές. Αυτό, όμως, δεν μας εμποδίζει ν' αναπτύξουμε ενδιαφέρουσες συζητήσεις: "Έχω διαβάσει ότι για να πετύχεις αστρική προβολή, πρέπει πρώτα να επικαλεστείς δαιμονικές οντότητες, όπως Ωμ, ο Ουράνιος Πατέρας των Γνωστικών κλπ. Αυτές σου δίνουν γνώσεις μεταφυσικής και φροντίζουν να περνάς πολύ όμορφα εκεί που πηγαίνεις· σιγά σιγά, όμως, σου παίρνουν την ψυχή!" με πληροφορεί η Μαρία -μια εκδοχή που δεν θεωρώ πια διόλου απίθανη. Ακόμη: "Έχω διαβάσει επίσης, πως κάτι πλησιάζει γοργά και θα συγκρουστεί με τη γη, γι' αυτό και τους έχει πιάσει κολοπιλάλα τους ισχυρούς, να φύγουν στο διάστημα!"
"Ναι, το έχω ξανακούσει αυτό" απαντώ.
Αν τελικά φύγει η Μαρία από την Ελλάδα, θα μου λείψουν οι κουβέντες που κάναμε μαζί...

Δευτέρα, 26 Σεπτεμβρίου 2005

Το απόγευμα έχω μάθημα με τον 17χρονο Άρη Κίρκο. Προβληματίζομαι γι' αυτόν: Το παιδί είναι τούβλο, δεν ξέρει τίποτα, αδυνατεί να μάθει οτιδήποτε. Κατά γενική παραδοχή, πρόκειται για άτομο περιορισμένης νοημοσύνης· επιπλέον, το επίπεδό του είναι για Β΄ class και όχι για Lower, που κάνουμε. Αναρωτιέμαι, πώς τον άφησαν να προχωρήσει μέχρι την τάξη Lower και να την τελειώσει πέρυσι, στο φροντιστήριο όπου πήγαινε; Ο τύπος δεν γνωρίζει βασικό λεξιλόγιο, ενώ δεν σκαμπάζει γρι από γραμματική. Του έχω προτείνει να γυρίσουμε στην δευτέρα ή τρίτη κανονική, αυτός όμως αρνείται επειδή είναι πολύ μεγάλος γι' αυτό, λέει. Απλά, δεν πρόκειται να πάρει ποτέ το Lower...

Φεύγοντας από το σπίτι του κατά τις 6:00 το απόγευμα, λίγο πιο πέρα βλέπω ένα περιπολικό και κόσμο μαζεμένο. Πλησιάζοντας, κάτω στο πλακόστρωτο της γωνιακής νεόκτιστης πολυκατοικίας αντικρύζω ένα πτώμα μεσήλικου άνδρα, σκεπασμένο μ' ένα σεντόνι, πλημμύρα στα αίματα! Σοκαρισμένη, ρωτώ τους παρευρισκόμενους τι συνέβη. Μου εξηγούν ότι ο άνθρωπος έπεσε από τον τρίτο όροφο όταν πήγε να στηριχθεί στο κάγκελο του μπαλκονιού. Αυτό υποχώρησε (τόσο καλά ήταν φτιαγμένο) και ο άτυχος άνδρας γκρεμίστηκε στο κενό.

Αμέσως μετά πηγαίνω για μάθημα στην Ξένια. Σε μια άσκηση γραμματικής παρατηρώ την εξής πρόταση: "They couldn't dispose of the dead body" ("δεν μπορούσαν να ξεφορτωθούν το πτώμα"). Αγριεύομαι...

Την Πέμπτη η απίστευτη νεροποντή, σήμερα το πτώμα – ακριβώς μετά από τα πρώτα μου μαθήματα αυτή τη χρονιά! Λες και *κάποιος* ή *κάτι* έχει θυμώσει που η δουλειά μου πάει καλά φέτος, σε σημείο που μου γεννώνται υποψίες για επενέργεια μαύρης μαγείας εναντίον μου!

Μερικές μέρες αργότερα, όταν της διηγούμαι τα ανωτέρω γεγονότα, η Μαρία Σχοινά συμφωνεί αυθόρμητα για τα αίτια: "Το μάθημα είναι!" μου κάνει με σιγουριά.

Τετάρτη, 28 Σεπτεμβρίου 2005

Εικόνες του Matrix: Στο βραδινό τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων ακούω την παρακάτω απίστευτη ιστορία, η οποία συνέβη σ' ένα πλούσιο προάστιο της Αμερικής: Εύποροι κάτοικοι, συνεχής επίδειξη ρούχων, αμαξιών, σπιτιών κλπ. Όλα τα πλουσιόπαιδα εκεί θεωρούνται ιδιοφυίες και όλα πρωτεύουν σε κάτι: σε κάποιο άθλημα, μουσικό όργανο, σχολικό μάθημα. *Μια παρόμοια νοοτροπία αρχίζει πλέον να γενικεύεται και στη σύγχρονη Ελλάδα...*

Μια μέρα, καταφθάνει στο σχολείο ένας νέος καθηγητής πληροφορικής, ο οποίος μέσα σε δυο χρόνια βιάζει όλα τα παιδιά της τάξης του κατ' επανάληψιν! Όλο αυτό το χρονικό διάστημα, καμία από τις "μεγαλοφυίες" δεν υποψιάζεται πως κάτι δεν πάει καλά με το μάθημα πληροφορικής· αντίθετα, αν

κάποιος μαθητής δεν προκαλεί το ερωτικό ενδιαφέρον του καθηγητή, θεωρείται αυτομάτως εκτός ομάδας και απομονώνεται από τους υπόλοιπους.

Επί χρόνια ο καθηγητής μένει ανενόχλητος, έστω κι αν ορισμένοι γονείς ξέρουν τι ακριβώς γίνεται! Πολύ αργότερα ο σάτυρος κατηγορείται για ασέλγεια και βιασμό σε ανηλίκους. *Ποιός ξέρει τι συνέβαινε πραγματικά και για ποιό λόγο άργησε τόσο πολύ η καταγγελία. Άνθρωποι· άντε βγάλε άκρη...*

Παρασκευή, 30 Σεπτεμβρίου 2005

Οι μήνες περνούν κι εγώ εξακολουθώ να επιβεβαιώνω την ύπαρξή μου μέσω των συναρίθμων. Επιπλέον, δέχομαι πια σωστό καταιγισμό από κωδικοποιημένα μηνύματα σχεδόν σε κάθε μου βήμα, σε όποιο δρόμο βρεθώ. Σήμερα το πρωί, καθώς κατηφόριζα την οδό Μυστρά πηγαίνοντας για ψώνια μαζί με τον πατέρα μου, είδα να μας προσπερνούν μαζεμένοι οι εξής αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων:

2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ
3251 = Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ = ΕΣΤΙΝ ΑΦΙΞΙΣ ΤΩΝ ΕΛΟΧΙΜ
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ = Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΦΥΛΗ
1521 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Περπατώ σαν υπνωτισμένη, χωρίς πια να παρατηρώ το φυσικό περιβάλλον γύρω μου· σχεδόν μηχανικά, ψάχνω παντού για "μηνύματα", ως επί το πλείστον κωδικοποιημένα σε λεξαρίθμους. Μ' ένα τεφτέρι στο χέρι τα σημειώνω ασταμάτητα, το ένα πίσω από το άλλο. Δεν θα μπω στον κόπο να αναφέρω πολλά, δεν το θεωρώ σκόπιμο· άλλωστε, δεν θα μου έφταναν ούτε 300 σελίδες σαν αυτήν!

Τα ***σημεία*** -κωδικοποιημένα ή όχι- που πλέον με περιβάλλουν αδιάκοπα, σταδιακά κυριεύουν τη σκέψη μου. Αρχίζω να χάνω το νου μου, ενώ η ψυχική μου διάθεση εξαρτάται σχεδόν αποκλειστικά από το περιεχόμενο και τους συνδυασμούς αυτών των "μηνυμάτων" που εγώ θεωρώ θεόσταλτα, έστω κι αν τα νοήματά τους είναι μερικές φορές

αντικρουόμενα. Για παράδειγμα, το απόγευμα πέρασε από μπροστά μου ο παρακάτω συνδυασμός αριθμών κυκλοφορίας:
2822 = Η ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΦΕΖΑΡΡΗ
2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ
2311 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ
Κάθε φορά που βλέπω μπροστά μου έναν δυσοίωνο συνάριθμο νιώθω ένα έντονο τσίμπημα στην καρδιά· μόνο αν δω σύντομα έναν ευοίωνο αριθμό, ξεπερνώ την αγωνία μου. Μέχρι την επόμενη φορά...

Τετάρτη, 5 Οκτωβρίου 2005

Φέτος ξεκίνησα ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με τη 52χρονη Τζούλη, φίλη της αδελφής μου, δασκάλα στο επάγγελμα, αρκετά εύπορη και μητέρα δυο μορφωμένων παιδιών. Ως πρόσφατα έμενε χαμηλά στην οδό Θράκης, σ' ένα ευρύχωρο διαμέρισμα που είχε πάρει με δάνειο 25 χρόνων. Μόλις ξεπλήρωσε το δάνειο πέρυσι, πούλησε το σπίτι και χρεώθηκε νέο δάνειο, άλλα 25 χρόνια, για να αγοράσει καινούργιο διαμέρισμα, όχι πολύ καλύτερο από το πρώτο, στον ίδιο δρόμο, λίγο πιο πάνω. *Και μόνο σε μένα φαίνεται κουφό αυτό...*

Στην πρώτη μας συνάντηση, η Τζούλη φαινόταν αναποφάσιστη: Ήθελε να της εξηγήσω ποιά εκπαιδευτική μέθοδο θα χρησιμοποιήσω και να της δείξω τα βιβλία που θα κάνουμε για να τα εγκρίνει ή όχι. Σε μια δεύτερη συνάντηση της έφερα, λοιπόν, τα βιβλία για να τα κοιτάξει. Αφού τα φυλλομέτρησε για λίγο, μου είπε με ύφος: “Δεν είμαι σίγουρη ότι μου αρέσουν!” Εντέλει, ύστερα από αρκετές διαπραγματεύσεις, κανονίσαμε μέρες και ώρες.

Το πρώτο μάθημα δεν έγινε καν: Πήγα στη συμφωνημένη ώρα, χτύπησα το κουδούνι αρκετές φορές μα η κυρία έλειπε. Όταν τη βρήκα στο τηλέφωνο αργότερα, μου δικαιολογήθηκε ότι εκείνη την ώρα είχε εγκλωβιστεί σε φοβερή κίνηση στην Αθήνα και το κινητό της είχε ξεφορτιστεί, οπότε δεν μπορούσε να με ειδοποιήσει έγκαιρα.

Όταν πήγα για το δεύτερο μάθημα, σήμερα το βράδι,

χρειάστηκε να περιμένω υπομονετικά επί μία ώρα με το ρολόι καθισμένη στο σαλόνι, επειδή εκείνη την ώρα ακριβώς η Τζούλη είχε καλέσει ηλεκτρολόγο! Τελικά, το μάθημα έγινε και το πρώτο μας κείμενο αφορούσε το φαινόμενο "Harry Potter".
"Αλήθεια, Υβόννη, πως δεν σκεφτήκαμε εμείς να γράψουμε αυτό το βιβλίο;" με ρώτησε προβληματισμένη.
"Έλα, ντε!" απάντησα χαρωπά.
Άντε να της εξηγήσεις ότι ακόμη κι αν εμείς το σκεφτόμασταν, πιθανότατα κανένας εκδοτικός οίκος δεν θα έδειχνε ενδιαφέρον ή -ακόμα χειρότερα- αν τους άρεσε πραγματικά, θα μας το έκλεβαν για να το παρουσιάσουν για δικό τους...
... Τρίτο μάθημα δεν μέλλει να γίνει ποτέ. Εντάξει, το φανταζόμουν από την αρχή πως η βαλίτσα δεν θα πήγαινε μακριά, ωστόσο απορώ: Πώς είναι δυνατόν, άνθρωποι με τέτοια μυαλά να πηγαίνουν μπροστά στη ζωή;

Κατά τ' άλλα, το φετινό πελατολόγιό μου είναι αρκετά ικανοποιητικό: Έχω δέκα μαθητές συνολικά:

1. Ξένια Θάνου, 14 ετών, αγγλικά επιπέδου advanced και γερμανικά. Πήρε το Lower του Cambridge με C και το Lower του Michigan με High Pass.
2. Ιάκωβος Θάνου (αδελφός της Ξένιας), 7 ετών, τάξη A Junior.
3. Άννα Βενέτη, 12 ετών, Class C.
4. Κατερίνα Βενέτη (αδελφή της Άννας), 8 ετών, τάξη A Junior.
5. Μανώλης Δεμίρης, 11 ετών, Class B.
6. Ζαφειρία Δεμίρη, 9 ετών, Class A.
7. Άρης Κίρκος, 17 ετών, τάξη Lower.
8. Βάσω Τριανταφύλλου (γνωστή του Άρη), 23 ετών, Class D.
9. Σάββας Ιορδάνου, 12 ετών, τον βοηθάω στα γερμανικά του φροντιστηρίου.
10. Γιάννης Κυριαζόγλου, 22 ετών, ιταλικά Celi3. Τον Ιούνιο έδωσε για το εν λόγω πιστοποιητικό μα δεν πέτυχε. Θα συνεχίσουμε τα μαθήματα ως το Νοέμβρη, οπότε θα ξαναδώσει μήπως και περάσει. Δύσκολο το βλέπω: καλό παιδί μα δεν του πολυκόβει...

Πέμπτη, 6 Οκτωβρίου 2005

Αστρική Προβολή: "Βγαίνω" από το σώμα μου και σηκώνομαι όρθια στο ημίφως της κρεβατοκάμαράς μου. Ανοίγω το παράθυρο, βγαίνω έξω, σκοτάδι. Τότε, "κάτι" ανοίγει μπροστά μου, σαν παράθυρο στο κενό. Ένα κορίτσι προσπαθεί να με τραβήξει εκεί μέσα, ίσως σε μια άλλη διάσταση. Εγώ, όμως, δεν μπορώ να περάσω.

Βρίσκομαι ξανά στο κρεβάτι και βλέπω ένα άλλο ξανθό κορίτσι δίπλα μου. Πηγαίνουμε μαζί μέχρι το χωλ και βγαίνουμε έξω, στην οδό Νηρηίδων. Υψωνόμαστε στον αέρα μα όχι αρκετά ψηλά. Την καθοδηγώ και πετάμε μαζί κατά μήκος του δρόμου, προς το βουνό. Μεγάλα σκυλιά εμφανίζονται κάτω στο δρόμο, όλο και περισσότερα καθώς προχωράμε. Προβληματίζομαι αλλά συμβουλεύω το κορίτσι να τα καλοπιάνει. Έτσι, τα ζώα δεν μας εμποδίζουν. Όταν φθάνουμε κοντά στους πρόποδες ξυπνώ, μάλλον απογοητευμένη. *Τι δεν πάει καλά;*

Σάββατο, 8 Οκτωβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω ετοιμάσει τα σύνεργα για την Υπέρτατη Τελετουργία, μα έξω έχει φασαρία και περίεργες φωταψίες. Καθυστερώ, περιμένοντας να περάσει ο σαματάς για να ξεκινήσω. Τότε, όμως, εισβάλλουν αστυνομικοί μέσα στο δωμάτιό μου. Μόλις βλέπουν τα σύνεργά μου τα κατάσχουν και σπάζουν το μεγάλο σπαθί μου σε τρία κομμάτια! Αισθάνομαι πρωτόγνωρη ηττοπάθεια και θλίψη.

Ωστόσο, τίποτα δεν σταματά το Σκοπό, συλλογίζομαι. Τώρα βρίσκομαι στο φωτεινό και πολυτελές σπίτι της Άννας Βενέτη, όπου γυρεύω έναν ήσυχο χώρο για να εκτελέσω το ξόρκι. Μάταια· και εκεί με ενοχλούν φωταψίες και θόρυβοι. Κρύβομαι μέσα στην άνετη, πολυτελή τουαλέτα μα η φασαρία ακούγεται και εκεί...

Στο σημείο αυτό ξυπνώ, στις 3:00 τη νύχτα, με σκοπό να εκτελέσω στ' αλήθεια την Τελετουργία. Αισθάνομαι ανήσυχη, επηρεασμένη από τον αλλόκοτο εφιάλτη, όμως όλα είναι ήσυχα εδώ. Αναθαρρώ και προχωρώ σε μια γρήγορη

Ερμηνεία: Το *Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα προσπαθεί να με μπερδέψει και να με αποθαρρύνει προκαλώντας μου απατηλά, δυσοίωνα όνειρα, τα οποία προτιμώ να μη λαμβάνω υπόψη. Κατά βάθος, όμως, ξέρω ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους...*

Υπέρτατη Τελετουργία: Ζωγραφίζω επί τόπου το Τέρας Ανθρωπότητα και το καίω ξημερώματα του Σαββάτου, για περισσότερη ησυχία.

?! *Το ίδιο πρωί, 8 Οκτωβρίου, γινεται σεισμός 7,9 R στο Πακιστάν. Οι νεκροί θα ανέλθουν σε 72.000 περίπου...*

... *Τι υπέροχη αίσθηση επίτευξης! Πριν ένιωθα κατάθλιψη επειδή οι καλές μου φίλες (ιδίως η Λουίζα) έχουν γίνει πολύ ακριβοθώρητες τελευταία. Τώρα, όμως, αισθάνομαι καταπληκτικά!*

Κυριακή, 9 Οκτωβρίου 2005

Διαυγές Όνειρο: Πετώ πάνω από πράσινα θαλερά δέντρα, εφαρμόζοντας την τεχνική της μη-προσπάθειας. Τότε, βλέπω τέσσερις άνδρες που βαδίζουν πάνω σε πασαρέλα. Φοράνε όλοι άνετα λευκά ρούχα. Πλησιάζω έναν εμφανίσιμο τύπο που φαίενται σαραντάρης: Είναι μελαχροινός με οβάλ πρόσωπο και γυμνασμένο σώμα. Τον χαϊδεύω αισθησιακά και φιλώ το μυώδες στήθος του. Απολαμβάνω την ηδονή για αρκετά δευτερόλεπτα, καταφέρνω μάλιστα να την παρατείνω, καθυστερώντας την αφύπνιση. Καθώς ξυπνώ, νιώθω ακόμη τον οργασμό...

Παρασκευή, 14 Οκτωβρίου 2005

Πολύ περίεργα μας τα λέει τελευταία η Λουίζα: Κατ' αρχήν, αποφεύγει συστηματικά τις προσωπικές επαφές μαζί μου· πάνω από μήνα έχει να με καλέσει για καφέ στο σπίτι της. Τέσσερα σαββατοκύριακα της έχω τηλεφωνήσει για να βρεθούμε, μα πάντα “πνίγεται στις δουλειές ως αργά το βράδι”. Ωστόσο, βρίσκει το χρόνο να συναντά κάθε τόσο παλιούς συμμαθητές από το λύκειο -πρόσωπα που είχε 25 χρόνια να δει- και να πηγαίνει μαζί τους για φαγητό ή ποτό ως τις 2:30 τη νύχτα! “Τριάντα άτομα είχαμε μαζευτεί την τελευταία φορά!” μου έλεγε στις προάλλες με καμάρι, τονίζοντας ότι η συνάντηση

είχε γίνει μετά από δική της πρωτοβουλία.

Δηλαδή, η Λουίζα που είναι:

* παντρεμένη με δυο παιδιά
* φανατική (υστερική) νοικοκυρά
* υπερπροστατευτική υποχόνδρια μητέρα
* και εργαζόμενη,

ξαφνικά βρίσκει το χρόνο και μπαίνει στη διαδικασία

* να αναζητήσει στον τηλεφωνικό κατάλογο τηλέφωνα ανθρώπων που είχε 25 χρόνια να δει.
* Οι άνθρωποι αυτοί, όλοι παντρεμένοι και υπεραπασχολημένοι επιχειρηματίες, έχουν όρεξη να ξανασυναντηθούν μετά από 25 χρόνια για ποτάκι.
* Με ορισμένους η Λουίζα διατηρεί ακόμη επαφές, όπως τη Στέλλα Βλάχου και τον Διονύση Κράλλη -άτομα που γνωρίζω κι εγώ. Η Λουίζα δεν με προσκαλεί σε αυτές τις συναντήσεις, φροντίζει όμως να με ενημερώνει σχετικά. Μήπως για να ζηλέψω;
* Πολλά από τα ονόματα που μου αναφέρει, δεν ανήκαν στο τμήμα της: Γαβαλάς, Μαντά, Αναστασίου κλπ. Τα άτομα αυτά δεν ήταν καν συμμαθητές της, εφόσον ανήκαν σε άλλα τμήματα. Απορώ, πώς τους θυμάται;
* Με ορισμένους η Λουίζα έχει ξεκινήσει οικογενειακές σχέσεις κι επισκέψεις: Για παράδειγμα, με τον Κώστα Λεοντίου έχουν ήδη γίνει πρώτα φιλαράκια και του πρότεινε μάλιστα να τον παντρέψει, παρόλο που δεν τον έχει συναντήσει πάνω από πέντε φορές συνολικά, όπως μου έχει πει η ίδια.

Σημείωση: Και τα τέσσερα αδέλφια Λεοντίου (τυχαίνει να μένουν στον ίδιο δρόμο με μένα) είναι μπουνταλάδες με αγριωπή φάτσα, εξυπνάκηδες και "βαριά πεπόνια", μοιάζουν με μπράβους. Κάποτε είχαν και δικό τους νυχτερινό μαγαζί στην Κάτω Γλυφάδα. "Έμειναν αγνοί, όμως, δεν έμπλεξαν με τον υπόκοσμο", υποστηρίζει η φιλενάδα μου.

Από τη άλλη πλευρά, για μένα η Λουίζα δεν έχει ποτέ χρόνο. Για να συναντηθούμε ένα Σάββατο βράδι κάθε δυο μήνες, πρέπει να γίνει ειδικό συμβούλιο επειδή δεν προφταίνει τις δουλειές, λέει. Πώς, λοιπόν, αυτή η σούπερ σχολαστική

σύζυγος και μητέρα βρίσκει τόσο χρόνο για να ασχολείται με “παλιούς συμμαθητές”; Και πώς είναι διατεθημένη για χάρη τους να λείπει από το σπίτι και τα παιδιά της τόσες ώρες νυχτιάτικα; “Είναι παράξενο για τη Λουίζα! Μήπως έχει κανένα συμφέρον;” υποθέτει η μητέρα μου μόλις της διηγούμαι την περίπτωση.

Σαφώς! Αυτό είναι! Πιθανότατα, η Λουίζα έχει εισχωρήσει σε κάποιο χοντρό κύκλωμα, μάλλον πολιτικού μανδύα, όπου συνάντησε όλους αυτούς τους παλιούς συμμαθητές, οι οποίοι έχουν τόσα κοινά (συμφέροντα) μεταξύ τους, ώστε να γίνονται -όλοι τους- πρώτα φιλαράκια μετά από 25 χρόνια που είχαν να ειδωθούν. Φυσικά, εμένα δεν με θέλει μαζί, για να μην πάρω χαμπάρι τι συμβαίνει. Λογικό...

Στο εξής η σχέση μου με τη Λουίζα θα συνεχιστεί μονάχα σε επαγγελματική βάση. Ως φίλη δεν θα την υπολογίζω πια. Άλλωστε, μ' έχει κουράσει πια αυτό το τηλεφωνικό παιχνιδάκι: “Τι θα κάνεις αύριο, Υβόννη; Θα συναντηθούμε;” Μόλις της πω ότι δεν έχω κανονίσει τίποτα και πως θα μπορούσαμε να βρεθούμε, μου κάνει: “Αααα, ξέχασα, αύριο έχω να καθαρίσω τις ντουλάπες!”. Παρομοίως: “Έχεις τίποτα να κάνεις Σάββατο βράδι;” Μόλις της απαντήσω αρνητικά, μου λέει: “Θα ήταν ωραία να βρεθούμε, εγώ όμως θα έχω πολλές δουλειές εδώ στο σπίτι μέχρι αργά!”

Είναι ξεκάθαρο πως με βολιδοσκοπεί, μάλλον για να δει πού βρίσκεται η κοινωνική μου ζωή. Όπως και να 'χει, δεν μπορώ να κλείνομαι μέσα τα σαββατόβραδα, περιμένοντας να πάει η ώρα 8:00 για να πάω στο σπίτι της, όπως έχουμε κανονίσει, κι εκείνη να με παίρνει στις 7:30 για να μου το ακυρώσει επειδή πρέπει ακόμη να πλύνει το μπάνιο και να λουστεί, όπως λέει. Καιρός να ξεκαθαρίσει αυτή η υπόθεση: Μπορώ να την υπολογίζω για φίλη, ή όχι; Φαίνεται πως όχι. Καιρός να κοπούν οι σαχλαμάρες, λοιπόν.

Σάββατο, 15 Οκτωβρίου 2005

Βρίσκομαι στη στάση έξω από τον Άγιο Τρύφωνα και περιμένω το τοπικό λεωφορείο για να πάω στην Κάτω Γλυφάδα,

όπου έχουμε κανονίσει να βρεθούμε με την Περσεφόνη.

Ξαφνικά, την προσοχή μου τραβά ένας συγκεκριμένος αριθμός κυκλοφορίας, πάνω σ' ένα αμάξι που βρίσκεται παρκαρισμένο ακριβώς απέναντι: 2710 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ. Έχω παρατηρήσει κι άλλες φορές το ίδιο αμάξι στην ίδια θέση, γεγονός που μ' ενοχλεί κάπως, μα δεν το σκέφτομαι περισσότερο.

Καταλήγουμε στο πατάρι του Starbuck's, στην Πλατεία Εσπερίδων. Το περιβάλλον είναι ευχάριστο μα δεν λείπουν τα παρατράγουδα: Οι δυο ήσυχες κοπέλες που κάθονται στο διπλανό τραπέζι αποχωρούν δέκα λεπτά μετά την άφιξή μας. Γρήγορα πλακώνουν τέσσερις πιτσιρίκες και καταλαμβάνουν το άδειο τραπέζι. Σηκωπιθώνονται συνέχεια, ουρλιάζουν όλες μαζί υστερικά, ασταμάτητα, μα εγώ καταφέρνω να τις αγνοήσω επιτυχώς και συνεχίζω να απολαμβάνω την παρέα μου.

Ωστόσο, ο ***ηχητικός πόλεμος*** δεν αργεί να χειροτερέψει: Οι τέσσερις νεαρές βγάζουν ένα κάρο κέρματα από τα πορτοφόλια τους κι αρχίζουν να τα κουδουνίζουν νευρωτικά στις χούφτες τους. Το παραβλέπω και αυτό. Ύστερα, η μία από αυτές, εκείνη που κάθεται ακριβώς πλάι μου, αρχίζει να φωνάζει ακόμη πιο δυνατά, κοπανώντας με μανία έναν φάκελο γεμάτο φωτογραφίες πάνω στο τραπέζι! Όση ώρα μένουν, οι κοπέλες ουρλιάζουν όλες μαζί σαν παλαβές, χτυπούν τα πόδια στο δάπεδο, κουδουνίζουν κέρματα, κοπανούν το φάκελο -όλα αυτά συνεχώς, νευρικά, αφύσικα- σα να έχουν πάθει αμόκ! Μόλις σηκωνόμαστε να φύγουμε με την Πέρσα, τότε ακριβώς αποχωρούν κι αυτές.

Επιστρέφοντας στο σπίτι κατά τις 11:30 τη νύχτα, διαπιστώνω ότι οι γείτονες της διπλανής πολυκατοικίας παίζουν τάβλι στο μπαλκόνι, φωνάζοντας και χτυπώντας τα πούλια (τσακ-τσουκ) δυνατά, επιδεικτικά. Παράλληλα, ο Ρόκυ ουρλιάζει επί ώρα πολλή με το στερεοφωνικό, στεντόριο γαύγισμά του. Σε τι τρελοκομείο ζω;

Κυριακή, 16 Οκτωβρίου 2005

Έξοδος για καφέ με τη Μαρία Σχοινά, για ενδιαφέρουσες

ζωηρές συζητήσεις -όπως πάντα. Κάποια στιγμή, μου εξομολογείται πως τη νύχτα της 9ης Αυγούστου ονειρεύτηκε τον Μάρκο (παλιό μας συνάδελφο στην Παγγαία) να της πιάνει το χέρι. Ξυπνώντας, η Μαρία ένιωσε παραξενεμένη: *Από που και ως που να ονειρευτώ εγώ τον Μάρκο;* αναρωτήθηκε. Αργότερα έμαθε ότι ο Μάρκος πέθανε τη νύχτα της 9ης Αυγούστου, από καρκίνο του πνεύμονα που τον ταλαιπωρούσε χρόνια. Ήταν μόλις 42 χρονών...

Συνέχεια στα Goody's της οδού Σταδίου. Είμαστε μόνες μας στον πάνω όροφο, εκτός από μια παρέα τεσσάρων νεαρών στο βάθος, που κάνουν φασαρία για διακόσιους: Τραγουδούν φάλτσα ακατάληπτα λόγια, ολολύζουν, λαρυγκίζουν, σφυρίζουν, μουγκρίζουν αδιάκοπα και δεν το κουνάνε ρούπι όση ώρα βρισκόμαστε εκεί.

"Είναι φυσιολογικό αυτό τώρα; Μόνο μια παρέα είναι εδώ και χαλάνε τον κόσμο!" παραπονιέμαι στη Μαρία.

"Μα όλα τα αφύσικα σε μας συμβαίνουν! Δεν μας συμβαίνει ποτέ τίποτα φυσιολογικό!" αποκρίνεται εκείνη, με ήρεμη βεβαιότητα.

Σάββατο, 22 Οκτωβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Νάσος είναι ηθοποιός και συμμετέχει στο γύρισμα μιας περιπετειώδους ταινίας σαν πρωταγωνιστής. Αισθάνομαι παραμελημένη, φεύγω αμέσως και κατεβαίνω αστραπιαία 17 πατώματα με ασανσέρ. Μου 'ρχεται ζάλη, ίλιγγος. Μόλις φθάνω κάτω, λαβαίνω έναν λευκό φάκελο από το Οράν...

Απίστευτο κι όμως αληθινό: Η Λουίζα με κάλεσε απόψε σε δείπνο, μετά από πολύ καιρό που με απέφευγε. Φάγαμε πίτσα και κουβεντιάσαμε ευχάριστα, όπως άλλοτε, μου μίλησε και για τους νέους της φίλους: Την Τρίτη που μας πέρασε δούλευε μέχρι τις 9:00 το βράδι, ύστερα βγήκε κατευθείαν με τους παλιούς συμμαθητές (γύρω στα σαράντα άτομα) και γύρισε σπίτι της κατά τις 3:00 τα ξημερώματα!

Αναρωτιέμαι: Δεν ανησύχησε η Λουίζα, μήπως τα μαμόθρεφτα παιδιά της πάθουν κανένα ψυχικό τραύμα από την

πολύωρη απουσία της; *[όπως, τότε, που ήταν να πάμε οι δυο μας στη συναυλία των Scorpions αλλά το ακυρώσαμε μην τυχόν και στενοχωρηθούν τα βουτυρόπαιδά της, παρόλο που εκείνη την περίοδο θα έλειπαν στην κατασκήνωση]*. Και ο μονόχνωτος άνδρας της πώς ανέχεται αυτές τις νυχτερινές εξορμήσεις της συζύγου του; Και οι “πάντα-καθώς-πρέπει” γονείς της;

Πέρα απ' αυτά: Τον τελευταίο καιρό παρατηρώ σημαντική ηχορύπανση γύρω από το σπίτι της Λουίζας -φαινόμενο πρωτοφανές γι' αυτή τη γειτονιά. Ιδίως απόψε, ο ***ηχητικός πόλεμος*** παραήταν έντονος: Κάποιος κοπανούσε μανιωδώς ένα κομπολόι, χωρίς σταματημό· ένας άλλος, σε παραδιπλανό μπαλκόνι, μιλούσε συνεχώς, ουρλιάζοντας με αφύσικη διαπεραστική φωνή που ακουγόταν σε όλη τη γειτονιά, σα να μιλούσε μπροστά σε μεγάφωνο· η Λουίζα έπαιζε μ' ένα κοκκαλάκι μαλλιών, νευρικά κι επίμονα: το κούμπωνε και το ξεκούμπωνε διαρκώς (τσακ-τσουκ) όσες ώρες έμεινα· στη διπλανή νεόκτιστη πολυκατοικία έχουν στήσει ένα μεγάλο τραπέζι στην πυλωτή, όπου μαζεύονται τουλάχιστον 5-6 άτομα κάθε απόγευμα και συζητούν διαρκώς, έξω φωνή.

Ποτέ στο παρελθόν δεν είχα παρατηρήσει τέτοια φαινόμενα γύρω από το σπίτι της Λουίζας. Όμως, το Matrix κινείται συνεχώς και οι κλοιοί στενεύουν γύρω μου. Ωστόσο, πιθανόν να υπάρχουν κι άλλοι στόχοι εδώ -όπως, για παράδειγμα, τα δυο “προβληματικά” αδέλφια της Λουίζας.

Ξημερώματα Σαββάτου, επιδίδομαι ακόμη μια φορά στην ***Υπέρτατη Τελετουργία.*** Ωστόσο, τελευταία δεν βιώνω την αυθόρμητη ψυχική ικανοποίηση που βίωνα κάποτε, δεν νιώθω πια την θαυμάσια έξαψη που ένιωθα κάποτε. Αντίθετα, ένα μέρος του εαυτού μου έχει αρχίσει να αμφιβάλλει μήπως η Τελετουργία, ο Θυμός, ο Σκοπός, δεν συμφωνούν με το θέλημα του Θεού...

?! *Την ίδια μέρα γίνεται ένα αεροπορικό δυστύχημα στη Νιγηρία με 106 νεκρούς εφήβους.*

Κυριακή, 23 Οκτωβρίου 2005

Το πρωί μας πήρε τηλέφωνο μια τύπισσα φουριόζα,

δήλωσε ότι είναι δικηγόρος και ζήτησε τον Θανάση. Μόλις ο νεαρός πήρε το ακουστικό, η κυρία άρχισε να φωνάζει και να τον βρίζει ότι τάχα ο ανηψιός μου αποπλάνησε την κόρη της χθες, σ' ένα πάρτι! “Είμαι δικηγόρος, μπορώ να σου κάνω πολλά!” τον απειλούσε. “Τίποτα δεν μπορείς να μου κάνεις!” αντέταξε ο Νάσος με τσαμπουκά.

Όπως μας εξήγησε ο ανηψιός μου αργότερα, χθες τη νύχτα κοιμήθηκε κάποια στιγμή σ' έναν καναπέ και η νεαρή βρήκε την ευκαιρία να του πάρει τσιμπούκι. Γύρευε τι έγινε σ' εκείνο το πάρτι και όλοι την κορόιδευαν: “Είσαι μεγάλη πουτάνα; Σου χύνουν όλοι στα μούτρα;”

Η μία εκδοχή είναι ότι η μικρή είναι τσουλάρα, οι γονείς της δεν μπορούν να την ελέγξουν και ζητούν τα ρέστα από τους ξένους. Η άλλη εκδοχή είναι ότι η μικρή υπέστη ομαδικό βιασμό. Στ' αλήθεια, πόσο πιθανό είναι να αποκοιμηθεί κάποιος πάνω σ' έναν καναπέ κατά τη διάρκεια ενός πάρτυ, ενώ γύρω του χοροπηδούν δεκάδες αλαλάζοντες νεαροί και η μουσική βροντοχτυπάει στο διαπασών;

Τρίτη, 25 Οκτωβρίου 2005

Προφητικό Όνειρο: Παρατηρώ τις φτέρνες μου που φαίνονται σαν κομμένες, το ίδιο και τα δάχτυλα των ποδιών μου. Κλαίω, προσεύχομαι στον Ιησού Χριστό και αμέσως “φυτρώνουν” ξανά. *Επαλήθευση: Στις 3 Νοεμβρίου ο Θανάσης παθαίνει νέο ατύχημα με το μηχανάκι, το οποίο καταστρέφεται εντελώς. Ο ίδιος σπάει πόδι, χέρι, ενώ η φτέρνα του σχίζεται στα δυο. Θα χρειαστεί να μείνει μπανταρισμένος για τρεις μήνες.*

Διαυγές Όνειρο: Πετώ ψηλά, πάνω από μια απέραντη λευκή θάλασσα, ανάμεσα σε αχνές νεφώσεις. Νιώθω όμορφα, ώσπου μια γιγάντια ζοφερή μορφή, που μοιάζει να είναι φτιαγμένη από πυκνό καπνό, ανακόπτει την πορεία μου. Τότε εμφανίζεται μια γυναίκα και μου λέει: “Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι γι' αυτό· κανείς δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει εκείνη την οντότητα”. Το στερεοφωνικό γαύγισμα του Ρόκυ με ξυπνά απότομα. Εκνευρίζομαι αφόρητα, ενώ νιώθω ιδιαίτερα αγχωμένη: *Κάτι δεν πάει καθόλου καλά...*

Τετάρτη, 26 Οκτωβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πολύχρωμοι δράκοι των τεσσάρων στοιχείων πετούν πάνω από τη γη ως κυρίαρχοι, ενώ ορισμένοι άνθρωποι τους πολεμούν. *Είμαι εξήντα κιλά, μόλις δυο κιλά πάνω απ' όσο χρειάζεται για να υλοποιούμαι στο υλικό πεδίο. Πρέπει να προσέχω· αν χάσω δυο κιλά, θα εγκλωβιστώ σε κάποιο "κύβο", ένα ενδιάμεσο επίπεδο μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας*, συλλογίζεται ένας από τους δράκους κι εγώ ακούω τη σκέψη του, ενώ ίπταται αγέρωχος πάνω από τη γη.

Τότε ακριβώς, ώρα 5:10 τα ξημερώματα, ένα πανίσχυρο επίμονο γαύγισμα με ξυπνά και μου διακόπτει την εμπειρία – μήνες είχα να δω ένα τόσο ενδιαφέρον όνειρο. Πασχίζω να δαμάσω τα νεύρα μου: ο Ρόκυ συντονίζεται μαζί μου με σατανική πλέον ακρίβεια, ενώ έχει αρχίσει να ουρλιάζει συχνά σε ώρες ακατάλληλες, όπως μετά τα μεσάνυχτα ή τα χαράματα. Τι μπορώ να κάνω;

Καλό είναι μετά τις 5:00 το πρωί να πηγαίνω να ξαπλώνω στο ντιβάνι στη σάλα. Κρίμα να πετυχαίνω ψυχικές εμπειρίες και να μου τις χαλάει ο Ρόκυ...

Μεταστροφή

Πέμπτη, 27 Οκτωβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η γρίπη των πουλερικών έχει μεταλλαχθεί και προσβάλλει σχεδόν όλους τους ανθρώπους. Οι ασθενείς πέφτουν κάτω, βγάζουν τα άντερά τους με εμετό και ο εμετός γίνεται μια ξερή κρεάτινη σκόνη που συσσωρεύεται σε βουναλάκια στους δρόμους, παντού. Οι άρρωστοι επιδιώκουν να μολύνουν όσους έχουν απομείνει υγιείς. Ανάμεσά τους κυκλοφορώ κι εγώ, αρκετά φοβισμένη. Ανεβαίνω ψηλά σ' ένα μπαλκόνι, όπου βρίσκω μερικές άλλες γυναίκες, μαζί και τη μητέρα μου. Παραμένουμε υγιείς και ασφαλείς εκεί πάνω, επειδή οι μολυσμένοι δεν μπορούν να περάσουν την κλειδωμένη πόρτα του κτηρίου. Τώρα αισθάνομαι ανακούφιση και σιγουριά...۩

Ωστόσο, στην καθημερινή μου ζωή δεν νιώθω καμία ανακούφιση ούτε σιγουριά, καθώς τα ***σημεία*** συνεχίζονται: Παρά τις συνεχείς επιβεβαιώσεις που μου προσφέρουν οι συναριθμικές ισοψηφίες και οι συντονισμοί τους που αντικρύζω σε όλους τους δρόμους όπου περπατώ, δεν μπορώ να παραβλέψω ορισμένα αρνητικά ή απειλητικά κωδικοποιημένα μηνύματα, όπως:

666 = ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΗΡΙΟΝ = Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ
2311 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ
539 = Η ΚΟΛΑΣΙΣ

που ξεπετάγονται μπροστά μου όλο και συχνότερα. Μια αυξανόμενη, σχεδόν ανεξέλεγκτη ανησυχία φωλιάζει πια μόνιμα στην καρδιά μου, καθώς μου δημιουργείται όλο και εντονότερη η αίσθηση της συνεχούς παρακολούθησης από δυνάμεις αόρατες, πανίσχυρες μα απροσδιόριστες και διφορούμενες.

Από την άλλη πλευρά, έχω την εντύπωση πως ο τρόπος ζωής μου είναι τελείως λάθος. Νιώθω ότι τελικά και εγώ υπηρετώ το τέρας Ανθρωπότητα κατά κάποιο τρόπο: Διδάσκω

αγγλικά (τη γλώσσα της παγκοσμιοποίησης), βλέπω τηλεόραση γύρω στις τρεις ώρες την ημέρα και τα σαββατοκύριακα εκνευρίζομαι καθώς περιμένω (συνήθως μάταια) τηλεφώνημα από τις ελάχιστες πια φιλενάδες μου. Νιώθω να πνίγομαι, θα ήθελα πολύ ν' αλλάξω τόπο κατοικίας. Δεν το αποφασίζω, όμως, ούτε ξέρω πραγματικά τι πρέπει να κάνω...

Παράλληλα, δεν περνά πλέον μέρα που να μη μου συμβεί κάτι δυσοίωνο ή αρνητικό: ηλεκτρικές συσκευές μου χαλάνε μαζεμένες· νεκρά πουλιά στο δρόμο μου· ακυρώσεις συναντήσεων και σταθερή απομάκρυνση φίλων· απώλεια ψυχικής ηρεμίας. Αγωνιώ και πνίγομαι, ενώ νιώθω ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη να πλησιάσω το Χριστό. Έχω αρχίσει να μελετώ την Καινή Διαθήκη, να εκκλησιάζομαι, να δίνω χρήματα για τους φτωχούς. *Όταν δεν δίνεις στους φτωχούς, σου τα τρώνε οι πλούσιοι. Κι εγώ, το μόνο που επιθυμώ πλέον, είναι να πράττω το σωστό...*

Ως φυσική συνέπεια, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα αντιδρά άμεσα, με πρωτοφανή μανία: Πάντοτε ήμουν άτυχη, τώρα όμως δεν προφταίνω καν να δω από που μου έρχονται οι αναποδιές! Ομολογουμένως, η ζωή που κάνω παραείναι απλή: Δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά, ούτε είμαι διευθύντρια σε καμιά πολυεθνική, ούτε διαθέτω πλούσια κοινωνική ζωή, ούτε παίρνω δάνεια. Το μόνο που κάνω όλη μέρα, είναι ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών σε παιδιά. Τα βράδια βλέπω λίγη τηλεόραση και τα Σαββατοκύριακα συναντώ τις φίλες μου -σπάνια πια. Κι όμως: Παρόλο που η ζωή μου είναι υπερβολικά απλή, δεν περνά ούτε μια μέρα χωρίς να μου πάει κάτι στραβά! Πιο συγκεκριμένα:

Κυρ. 30 Οκτ.: Κυριακάτικα, μου τυχαίνουν έκτακτα απογευματινά μαθήματα και αδυνατώ να συναντήσω τη Μαρία Σχοινά.

Δευτ. 31 Οκτ.: Το βίντεο χαλάει ξαφνικά.

Τρίτη 1 Νοεμ.: Η Άννα Βενέτη μου ακυρώνει το μάθημα. Έτσι, κάθομαι στο σπίτι και ακούω το Ρόκυ να ουρλιάζει δαιμονικά, ασταμάτητα, από τις 5:00 το απόγευμα ως αργά τη νύχτα.

Τετ. 2 Νοεμ: Το πρωί ξεκινώ να πάω στην Κάτω Γλυφάδα για να ανανεώσω την κάρτα απεριορίστων διαδρομών. Περιμένω

στη στάση πάνω από μισή ώρα μα το λεωφορείο δεν εμφανίζεται. Επιστρέφω στο σπίτι άπρακτη. Το απόγευμα, από τις 5:30 ως τις 7:30 που φεύγω για μάθημα, ο Ρόκυ ωρύεται ακατάπαυστα, σα μανιακός. Φορώ ωτοασπίδες, ανάβω και τον απορροφητήρα, ωστόσο ολόκληρο το σπίτι αντηχεί από τα αφύσικα γαυγίσματα του τέρατος! Είναι εξωπραγματικό! Πουθενά σε ολόκληρη την Αττική δεν υπάρχει τέτοιο σκυλί, που να ουρλιάζει τόσο εκκωφαντικά και μάλιστα επί ώρες κάθε μέρα!

Πέμπτη, 3 Νοεμβρίου 2005

Στενόχωρη πρωινή συζήτηση με την αδελφή μου: Εδώ κι ένα χρόνο, ο Νάσος έχει βγάλει ψωρίαση σε όλο του το σώμα. Όσο πάει χειροτερεύει, είναι όλο νεύρα και κατάθλιψη, ενώ τα φάρμακα του προσφέρουν προσωρινή μόνο ανακούφιση. Θα έχει αυτό το πρόβλημα σε όλη του τη ζωή, εφόσον η ψωρίαση δεν θεραπεύεται.

Το βράδι στις 9:00 ο Νάσος έχει ραντεβού μ' έναν καλό δερματολόγο. Γύρω στις 8:00 επιστρέφει στο σπίτι με την καινούργια μηχανή του. Κάποιος μαλάκας περνά με κόκκινο, πέφτει πάνω στον ανηψιό μου και τον στέλνει στο νοσοκομείο με σπασμένο χέρι, τραύματα στο πρόσωπο και πόδι στο νάρθηκα. Φυσικά, όλη αυτή η κακοδαιμονία έχει αντίκτυπο και σε μένα, εφόσον θα πρέπει τις επόμενες μέρες να τρέχω στα νοσοκομεία και να βοηθάω οικονομικά...

. . . .

Παρασκευή, 4 Νοεμβρίου 2005 (Σελήνη 4 ημ.)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Υβόννη, η γήινη μάσκα – Παγκόσμιος Σεισμός
Επαλήθευση: Σεισμός 6,1 R στο Ιράν στις 25 Νοέμβρη.

Θέση 2η: Υπέρτατη Τελετουργία + La Regina – Απομόνωση
Επαλήθευση: Ήδη τη βιώνω εφόσον, για διάφορους λόγους, αδυνατώ να συναντήσω τις φίλες μου. Η Μαρία Σχοινά εξαφανίζεται δια παντός μετά τις 12 του μήνα.

Θέση 3η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα –
Εικονική Πραγματικότητα + Ηρεμία
Επαλήθευση: Το όλο φιάσκο με το καινούργιο μου βίντεο στις 12 Νοεμβρίου. Ταραχή, σύγχυση, θλίψη. Ακολουθεί ανακούφιση.

Θέση 4η: Το Πρόσωπο του Τέρατος + Υπόσχεση – Αμφιβολία
Επαλήθευση: Εξαιτίας απανωτών συντονισμών και "σημείων", έντονες αμφιβολίες με κυκλώνουν και αρχίζω να αμφισβητώ το Σκοπό...

Θέση 5η: Ουριήλ – Απειλή από το Διάστημα
Επαλήθευση: Στις 5 Δεκεμβρίου ένας μετεωρίτης πέφτει στην Αυστραλία, με εντυπωσιακή λάμψη.

. . . .

Σάββατο, 5 Νοεμβρίου 2005

Πέρασα σχεδόν όλη την ημέρα μου στο Γενικό Νοσοκομείο Γεννηματά, όπου νοσηλεύεται ο Νάσος. Αναμένεται να βγει τη Δευτέρα. Λοιπόν, δεν πέρασα κι άσχημα σήμερα:

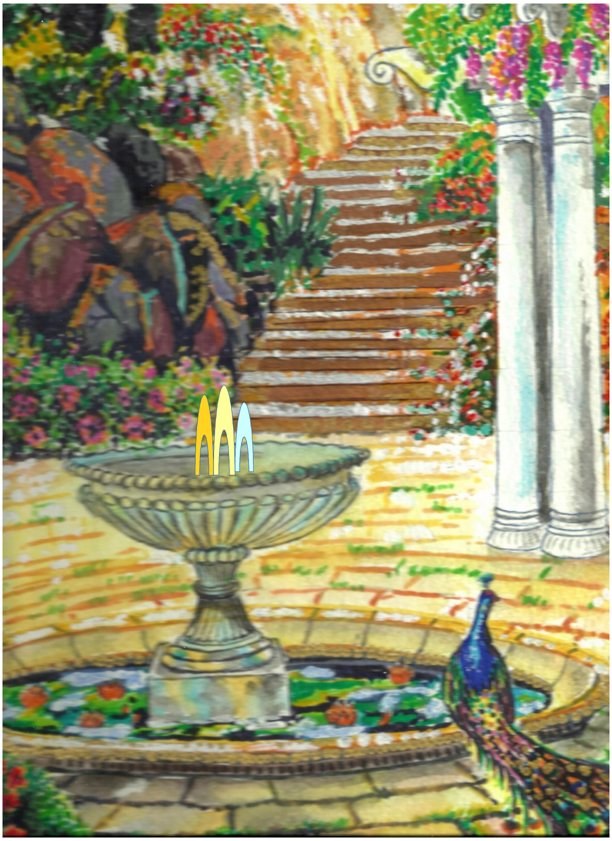
♦ Μόλις έφθασα, μπήκε μέσα μια τσιγγάνα και μου έδωσε ένα βιβλιαράκι με το βίο του Αγίου Κυπριανού, έναντι δύο ευρώ. Μέσα υπάρχει μια προσευχή που λύνει μάγια. *Θα τη δοκιμάσω σύντομα, αρκετές φορές, μα δεν θα δω κανένα αποτέλεσμα...*

♦ Λίγο αργότερα, κατέφθασαν δυο φίλοι του Νάσου, ο Βασίλης και ο Πάνος (γοητευτικός, με υπέροχο χαμόγελο, κάθησε δίπλα μου· από τις ελάχιστες φορές στη ζωή μου που είχα την ευκαιρία να καθήσω πλάι σ' έναν ωραίο άνδρα). Ύστερα ήλθαν κι άλλοι, φίλοι και συγγενείς.

♦ Ανακάλυψα ένα πραγματικό ήσυχο μέρος στην πίσω πλευρά του νοσοκομείου, όπου απόλαυσα τις βόλτες μου σε μια Χώρα Δίχως Ανθρώπους...

♦ Γυρόφερνα στην όμορφη αυλή του νοσοκομείου με τον καταπράσινο κήπο: Το κομψό φούξια ποδήλατο Orient· το γραφικό συντριβάνι με τα κοχύλια πλάι στους φοίνικες· η ροδοκόκκινη δύση του ήλιου πίσω από τις φυλλωσιές.

♦ Φεύγοντας αργά το απόγευμα, γύρισα και παρατήρησα για λίγες στιγμές το ωραίο συντριβάνι με πίδακες που αλλάζουν χρώματα: μωβ, κόκκινο, πράσινο, κίτρινο.

Σύντομες ομορφιές, που μάλλον δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ. Και κάτι ακόμη: Αν αρρώσταινα εγώ, άραγε πόσοι θα έρχονταν να με δουν;

Επιστρέφοντας το βράδι στο σπίτι, κατεβαίνω από το μετρό στον Άγιο Δημήτριο και πηγαίνω αμέσως στην κοντινή στάση λεωφορείων, επί της Βουλιαγμένης. Παραξενεύομαι επειδή το μέρος μου φαίνεται κάπως αλλαγμένο, μα είμαι σίγουρη πως τα αυτοκίνητα που περνούν από μπροστά μου κατευθύνονται προς Αργυρούπολη. Δεν είναι δα η πρώτη φορά που στέκομαι στη λεωφόρο Βουλιαγμένης. Μπαίνω στο λεωφορείο Α4 και σύντομα αρχίζω να μην πιστεύω στα μάτια μου: Το όχημα φαίνεται να διασχίζει άγνωστη περιοχή, ο δρόμος γρήγορα στενεύει (αντί να ανοίγει, πηγαίνοντας προς Αργυρούπολη) και είναι γεμάτος με μαγαζιά που δεν μου θυμίζουν τίποτα! Απορώ, ανησυχώ...

Μετά από μερικές στιγμές αγωνίας, το μέρος μου φαίνεται -επιτέλους- οικείο. Μόνο που δεν κατευθύνομαι προς Αργυρούπολη αλλά προς Αθήνα! Απίστευτο! Αποβιβάζομαι αμέσως, περνώ απέναντι, τρέχω στη σωστή στάση και μετά από λίγο ανεβαίνω στο σωστό λεωφορείο, προς τη σωστή κατεύθυνση!

Απλά, αναρωτιέμαι: Τι είδους ***ψυχική εμπειρία*** ήταν αυτή; Τόσο πολύ αποπροσανατολίστηκα πια βγαίνοντας από το μετρό, ώστε να μην αντιληφθώ εγκαίρως ότι βρισκόμουν στη λάθος πλευρά της λεωφόρου; Ή μήπως *κάτι* αλλοίωσε προσωρινά την αντίληψή μου; ...

Είναι νύχτα τώρα, πολύ αργά. Η Αλίκη και τα παιδιά λείπουν, οπότε βρίσκω την ευκαιρία να πάω στην κάμαρα του Θανάση. Βολεύομαι άνετα πάνω στο κρεβάτι του και παρακολουθώ σε βιντεοταινία το έργο “Matrix Reloaded” και μετά ένα επεισόδιο του “Married with Children”. Τέλεια ηδονική ησυχία σε ένα ζεστό, θετικό περιβάλλον.

Κι όμως, όσα χρόνια έμενα εγώ σ' αυτό το διαμέρισμα, δεν τολμούσα καν να πλησιάσω το συγκεκριμένο δωμάτιο επειδή στην άλλη πλευρά της μεσοτοιχίας ο μακαρίτης ο Τάκης είχε στήσει τις κιθάρες και τα στερεοφωνικά του. Όσα χρόνια κατοικούσα εγώ στον 2ο όροφο, ιδίως αυτό το δωμάτιο σειόταν διαρκώς μέσα σ' ένα ασίγαστο πανδαιμόνιο από μουσικές στο διαπασών....

Κυριακή, 6 Νοεμβρίου 2005

Από σήμερα ξεκινώ τους εκκλησιασμούς συστηματικά, κάθε Κυριακή. Ειδικά σήμερα, ο ιερέας ανακοινώνει ότι το ερχόμενο Σάββατο θα γίνει τελετή εγκαινίων του Ναού της Μεταμορφώσεως, στην οδό Ιασωνίδου στα Σούρμενα: “Σημαντική πνευματική εμπειρία”, λέει. Θεωρώ τη συγκυρία ως θετικό ***σημείον*** και αποφασίζω να παρευρεθώ, γεμάτη ενθουσιασμό.

Το ίδιο απόγευμα πηγαίνω εκεί με το ποδήλατό μου, για να ελέγξω τις ώρες: Σάββατο 12 Νοεμβρίου, ώρα 5:00 μ.μ.: Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός Εγκαινίων. Κυριακή 13 Νοεμβρίου, ώρα 7:30 μ.μ.: Τελετή Εγκαινίων του Ναού. *Έξοχα*, σκέφτομαι. *Θα γίνει σχετική θεία λειτουργία και τις δυο μέρες. Αν δεν μπορέσω να πάω στη μία, θα πάω στην άλλη...*

Τρίτη, 8 Νοεμβρίου 2005

Από σήμερα ο Θανάσης βρίσκεται στην κρεβατοκάμαρα

των γονέων μου, με χέρι και πόδι στο γύψο. Επιπλέον, η ψωρίαση στο κεφάλι και στα χέρια του έχει φουντώσει. Σκέτη απελπισία...

Ωστόσο, το παιδί δεν προλαβαίνει να βαρεθεί: οι φίλοι και οι γκόμενες πηγαινοέρχονται συνεχώς, κατά ομάδες! Επιπλέον, μόλις του κάθησε μια κουκλάρα που ο νεαρός είχε βάλει στο μάτι από καιρό! Έτσι, έδιωξε επί τόπου την παλιά (επίσης κουκλάρα) για να πιάσει την καινούργια – κι όλα αυτά ενώ βρίσκεται στο κρεβάτι του πόνου! Με δυο λόγια, η οικτρή κατάστασή του ουδόλως επηρεάζει την κοινωνική και ερωτική του ζωή!

Όταν εγώ βρισκόμουν στην ηλικία του Νάσου ήμουν υγιής, αρτιμελής, πολύ πιο ευγενική και καλόβολη απ' αυτόν, ωστόσο όλος ο κόσμος, εντός κι εκτός σχολείου, με απέφευγαν και με κορόϊδευαν – σε σημείο να φοβάμαι να πάω σχολείο ή να κυκλοφορήσω στο δρόμο.

Και τώρα; Πρακτικά δεν έχω κοινωνική ζωή. Το να βλέπω μια φορά το μήνα μια παλιά γνωστή, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι πραγματική φίλη μου. Οι κυρίες με συναντούν μια φορά το μήνα η καθεμία, και μόνο αν δεν έχουν απολύτως τίποτε άλλο να κάνουν. Γι' αυτό λοιπόν, *μη λυπάσαι κανέναν...*

Σάββατο, 12 Νοεμβρίου 2005

Συντονισμός του Matrix: Το πρωί πηγαίνω στην αντιπροσωπεία της Sony για να παραλάβω το βίντεό μου, που έχω δώσει για επισκευή. Μόλις μπαίνω, αντικρύζω μια έγγυο πουτάνα που έχει πιάσει κουβέντα στον πωλητή, προκλητικά ακουμπισμένη πάνω στον πάγκο του. Η τύπισσα πρέπει να 'ναι στο μήνα της κι επιδεικνύει ξεδιάντροπα την κοιλάρα, φορώντας ελαστικό παντελόνι επίτηδες χαμηλωμένο μέχρι την ήβη και μπλούζα εφαρμοστή, αρκετά κοντή ώστε να τονίζει την κοιλάρα που φαίνεται ακόμη πιο πελώρια, καθώς η μισή προεξέχει γυμνή κάτω από τη μπλούζα. Η παρουσία της δεν με προδιαθέτει καθόλου καλά, τη νιώθω σαν ένα ακόμη κακό ***σημάδι της μοίρας*** -αλλά διώχνω αμέσως αυτή τη σκέψη. *Ας μην είμαστε αρνητικοί,* σκέφτομαι.

Όταν, επιτέλους, έρχεται η σειρά μου, παραλαμβάνω το επιδιορθωμένο βίντεο μα ο υπάλληλος μου ζητά 38 ευρώ αντί για 23 που υπολόγιζα. Διαμαρτύρομαι πως άλλα μου είχαν πει στο τηλέφωνο: Σύνολο οφειλής 38 ευρώ – προκαταβολή 15 ευρώ = 23 ευρώ το ποσό εξώφλησης. Ο ταμίας όμως είναι ανένδοτος, υποστηρίζει ότι εγώ δεν κατάλαβα καλά και ότι χρωστάω ακόμη 38 ευρώ! Ωστόσο, η απόδειξη που μου δίνει τελικά είναι για συνολικό ποσό 38 ευρώ και όχι 53, όπως θα έπρεπε. Με δυο λόγια, ο υπάλληλος της Sony με έκλεψε θρασύτατα.

Το μεσημέρι τηλεφωνεί η Μαρία Σχοινά και μου ζητά να συναντηθούμε σήμερα στις 6:00 το απόγευμα. Παραξενεύομαι κάπως, επειδή αυτή δεν με παίρνει ποτέ τηλέφωνο, πάντα εγώ κανονίζω. *Και βρήκε σήμερα, που στις 5:00 αρχίζει ο Μέγας Εσπερινός των Εγκαινίων, όπου θέλω οπωσδήποτε να παρευρεθώ... Ευτυχώς, όμως, θα γίνει και αύριο τελετή.* Εντέλει, της δίνω ραντεβού για τις 7:00, ώστε να προλάβω να περάσω και από την εκκλησία.

Φθάνει η πολυπόθητη ώρα και ξεκινώ για το Ναό Μεταμορφώσεως. Όσο πλησιάζω, τόσο περισσότερο κόσμο βλέπω να κατευθύνεται προς τα εκεί. Φθάνοντας σχεδόν απέξω, συνειδητοποιώ ότι απέναντί μου στο δρόμο περπατά ένας γνωστός γερο-ανώμαλος μαζί με τον επίσης ανώμαλο γιο του. Ως συνήθως, ο γέρος αρχίζει να μου φωνάζει περιπαιχτικά: "Τι κάνεις; Καλά; Κι εγώ καλά, πολύ καλά!", ενώ ο γιος σκάει στα γέλια. Αυτόματα, γυρίζω και τους ρίχνω μια μούντζα -πράγμα που μετανιώνω αμέσως. Δεν ήθελα να γίνει αυτό έξω από την εκκλησία. Παρακολουθώ τον Μέγα Εσπερινό των Εγκαινίων από τις 5:00 ως τις 5:45 μ.μ. Έπειτα αποχωρώ, επειδή πρέπει να συναντήσω τη Μαρία στις 7:00, στην Αθήνα. Νιώθω την καρδιά μου μισή...

Βρισκόμαστε με τη φίλη μου στο ξενοδοχείο Titania, όπου περνάμε ένα ευχάριστο τρίωρο ζωηρής κουβέντας. Ακολουθεί δείπνο στα Goody's της οδού Σταδίου όπου, λίγη ώρα πριν φύγουμε, η Μαρία μου ανακοινώνει ότι σύντομα αναχωρεί για την Αμερική! Μένω άναυδη! Αυτό ήταν ένα

ενδεχόμενο που κόντευα να ξεχάσω, εφόσον η Μαρία δεν έχει ξαναθίξει το θέμα από τον Ιούλιο που μου το πρωτοανέφερε.
“Δηλαδή, πότε ακριβώς φεύγεις;” τη ρωτάω.
“Δεν ξέρω ακριβώς, ο αδελφός μου ψάχνει να μου βρει φθηνό εισιτήριο για να φύγω το συντομότερο! Ίσως αύριο, ίσως μεθαύριο, σε μια βδομάδα, μόλις μου πει εκείνος, πακετάρω αμέσως και φεύγω!”
“Πριν φύγεις, πάρε με ένα τηλέφωνο για ν' αποχαιρετιστούμε”, προτείνω ψύχραιμα.
“Μα θα φύγω εντελώς ξαφνικά! Μπορεί να με πάρει ο αδελφός μου τώρα δα και να μου πει ότι σε μια ώρα πρέπει να είμαι στο αεροδρόμιο! Δεν θα έχω χρόνο!” μου φέρνει τον αποκλεισμό.

Εκείνο που μου κάνει ιδιαίτερη εντύπωση είναι το γεγονός ότι δεν παρατηρώ καμία αλλαγή στη συμπεριφορά της, καμία συγκίνηση, όπως αυτή που νιώθει κάποιος όταν βλέπει τον καλύτερό του φίλο για τελευταία φορά. Προσπαθώ να μη δείξω τίποτα, καθώς μια πικρή μελαγχολία αρχίζει να με τυλίγει. *Απόψε ίσως να είναι η τελευταία φορά που βλέπω τη Μαρία,* συλλογίζομαι.

Λίγο αργότερα, στο τέρμα των λεωφορείων για την Άνω Γλυφάδα, η Μαρία με αποχαιρετά με τη φράση: “Ψυχή μου!” Φιλιώμαστε, γυρίζει και φεύγει. Αυτό ήταν. Τέλος...

Κυριακή, 13 Νοεμβρίου 2005

Η ώρα είναι 7:30 το απόγευμα και ξαναπηγαίνω στο Ναό Μεταμορφώσεως, με σκοπό να παρακολουθήσω την Τελετή των Εγκαινίων. Ωστόσο, με μεγάλη μου έκπληξη, βρίσκω την εκκλησία κλειστή! Δεν πιστεύω στα μάτια μου, παθαίνω σοκ! Εντέλει, μου κόβει να ξαναδιαβάσω το τοιχοκολλημένο πρόγραμμα και ανακαλύπτω πως η Τελετή ήταν για τις 7:30 π.μ., όχι μ.μ., όπως νόμιζα! Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται: Χθες έχασα το μεγαλύτερο μέρος του Μεγάλου Εσπερινού επειδή είχα την εντύπωση πως θα γινόταν και σήμερα σχετική θεία λειτουργία! Έτσι, δεν πήρα ούτε το ειδικό φυλακτό που μοίρασαν στο τέλος. Κι όμως, όταν ήλθα με το ποδήλατό μου την περασμένη Κυριακή για να δω το

πρόγραμμα, το κοίταξα καλά, πολλές φορές! Πως είναι δυνατόν να μην διάβασα σωστά εκείνο ακριβώς που μ' ενδιέφερε;

Η ουσία είναι ότι από τους εκατοντάδες παρευρισκόμενους στο Μέγα Εσπερινό, μονάχα εγώ παρασύρθηκα να μουντζώσω έξω από την εκκλησία, μονάχα εγώ ήμουν αναγκασμένη να φύγω στα μισά, μονάχα εγώ μπερδεύτηκα και νόμιζα πως η Τελετή των Εγκαινίων θα γινόταν Κυριακή απόγευμα αντί πρωί! Συλλογιζόμενη τα παραπάνω, αρχίζω να αγριεύομαι: Τι ακριβώς συνέβη, άραγε; "Ο διάβολος σε στραβώνει", όπως λέγανε οι παλιοί; Ή, μήπως, όλη αυτή η περιπέτεια είναι ένα ακόμη αρνητικό ***σημείον***;

Η κακοδαιμονία των δυο τελευταίων εβδομάδων κορυφώθηκε με το φιάσκο του σαββατοκύριακου! Πιάστηκα στον ύπνο! Δεν φαντάστηκα ότι ο Σατανάς θα έφερνε τον κόσμο άνω-κάτω και θα σκότιζε το νου μου, για να μου χαλάσει την πνευματική εμπειρία του Μεγάλου Εσπερινού και της Τελετής των Εγκαινίων... Ιδού, λοιπόν, η απίθανη σειρά συγκυριών ***(Συντονισμός του Matrix)*** που συνδυάστηκαν, ώστε να χάσω εγώ τα Εγκαίνια του Ναού:

α) Σάβ. 29 Οκτ.: Η Μαρία Σχοινά δουλεύει, οπότε δεν μπορούμε να συναντηθούμε.
β) Κυρ. 30 Οκτ.: Το πρωί έχω έκτακτο μάθημα με τον Γιάννη Κυριαζόγλου. Ακόμη,
γ) Ο Ιορδάνου μου μεταθέτει το μάθημα για το απόγευμα, 5:00-6:00 μ.μ. Έτσι,
δ) Η Σχοινά δεν θέλει να βρεθούμε στις 7:00 το απόγευμα επειδή "είναι πολύ λίγο".
ε) Αδυνατώ να βρω στο τηλέφωνο άλλη φιλενάδα για να περάσω το βράδι μου.
στ) Σάβ. 5 Νοεμ.: Πρέπει να πάω στο Νοσοκομείο Γεννηματά εξαιτίας ατυχήματος του Νάσου με τη μηχανή και μένω εκεί μέχρι αργά το απόγευμα.
ζ) Κυρ. 6 Νοεμ.: Η κυρία Ιορδάνου μου ξαναμεταθέτει το μάθημα για το απόγευμα.
η) Μου τηλεφωνεί η Πέρσα για να βρεθούμε, μπορεί όμως μονάχα μεσημεριανές ώρες επειδή το βράδι περιμένει έναν

ξάδελφό της. Εγώ δεν έχω όρεξη να τρέχω μεσημεριάτικα, έτσι προτιμώ να καθήσω στο σπίτι.
θ) Σάβ. 12 Νοεμ: Σκοπεύω να παρακολουθήσω τον Μέγα Εσπερινό των Εγκαινίων το απόγευμα, όμως το ίδιο πρωί μου τηλεφωνεί η Μαρία για να βγούμε.
ι) Δέχομαι την πρόσκληση, επειδή έχω διαβάσει λάθος τη σχετική ανακοίνωση έξω από την εκκλησία, οπότε νομίζω πως θα γίνει Τελετή Εγκαινίων και το απόγευμα της Κυριακής. Παράλληλα, εδώ και τρεις βδομάδες έχω λυσσάξει να δω μια φίλη...

Και μετά απορώ επειδή δεν παντρεύτηκα, δεν έκανα παιδιά, δεν έβγαλα λεφτά, δεν έγινα συγγραφέας, κ.ο.κ. Εδώ, στα Εγκαίνια ενός Ναού θέλησα να πάω και χάλασε ο κόσμος! Πάλι καλά, δηλαδή, που κατάφερα να παρακολουθήσω ένα μέρος του. Δεν πρόκειται για απλές *συμπτώσεις*, ούτε συνηθισμένη ατυχία. Δυνάμεις δαιμονικές με παρακολουθούν αδιάλειπτα από τότε που γεννήθηκα και φροντίζουν να καταστρέφουν κάθε ευχάριστη στιγμή της ζωής μου...

Δευτέρα, 14 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί αναχωρώ για τον Άλιμο, όπου έχω μάθημα ιταλικών με το Γιάννη. Πηγαίνω στη στάση λεωφορείων κοντά στον Άγιο Τρύφωνα· έχει κόσμο, η ώρα είναι 10:15 π.μ., όπου νά 'ναι πρέπει να περάσει το Β1 μα εγώ ξεκινώ για την παρακάτω στάση. Πριν φθάσω εκεί, ήδη βλέπω το 205 να με προσπερνά -το έχω χάσει για μισό λεπτό. Εγώ, όμως, πάω και στέκομαι στη συγκεκριμένη στάση, μήπως έλθει το επόμενο. Περιμένω μέχρι τις 10:30, τζίφος. Αποφασίζω να ξαναγυρίσω στην πρώτη στάση, μα μόλις φθάνω στη γωνία βλέπω το Β1 να έρχεται. Ένα λεπτό πριν φθάσει, παρατηρώ κάτω στο έδαφος, δίπλα μου, ένα χαρτί λευκό, λυγισμένο μα όχι τσαλακωμένο. Ασυναίσθητα, σκύβω και το σηκώνω.

Δεν πιστεύω στα μάτια μου, όταν διαπιστώνω ότι στη μέσα μεριά έχει τυπωμένη μια εικόνα της Παναγίας Τριχερούσας με τον μικρό Χριστό! Η εικόνα είναι πολύ όμορφη και σε καλή κατάσταση. Αναθαρρώ αμέσως: Τι υπέροχο σπάνιο

εύρημα, ειδικά μετά τη χθεσινή απογοήτευσή μου! Αισθάνομαι ευγνωμοσύνη στην Παναγία που μου έστειλε αυτό το ανέλπιστο θετικό ***σημείον***...

Το βράδι πέρασα ευχάριστα την ώρα μου στο σπίτι της Πέρσας, από τις 9:00 μμ ως τις 1:00 τα ξημερώματα. Παρακολουθήσαμε τις "Μάγισσες της Σμύρνης" και συζητήσαμε πολλά ενδιαφέροντα θέματα. Θυμηθήκαμε τα παλιά, νοσταλγήσαμε, γελάσαμε...

Σάββατο, 19 Νοεμβρίου 2005

Μετά από αρκετή αμφιταλάντευση, κατά τις 5:00 το απόγευμα αποφάσισα να τηλεφωνήσω στη Λουίζα και να της ζητήσω να βρεθούμε απόψε. Το σκέφτηκε για λίγα λεπτά, ύστερα με προσκάλεσε για φαγητό το βράδι.

Μόλις πήγα εκεί, ανακάλυψα ότι είχε καλέσει και τη Στέλλα οικογενειακώς – μόνο που αυτήν την είχε ειδοποιήσει πριν δυο βδομάδες. Προσπάθησα να περάσω καλά παρόλο που ήταν φανερό πως δεν κολλούσα με τους άλλους, τους πετυχημένους οικογενειάρχες. Όλη την ώρα αισθανόμουν άβολα, σαν φτωχός συγγενής, ίσως επειδή: Δεν μου απηύθυναν το λόγο, δεν μπορούσα να ανοίξω εύκολα μια κουβέντα. Και πάνε δυο μήνες από τότε που είχα να επισκεφθώ τη Λουίζα. Δεν είμασταν έτσι κάποτε...

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί παρακολουθώ τη θεία λειτουργία στην εκκλησία της ενορίας μου. Η ώρα περνά ήρεμα κι ευχάριστα, ακούμε και για τον "άφρονα πλούσιο" που έκανε σχέδια για το μέλλον χωρίς να υπολογίζει το Θεό· λογάριαζε, δηλαδή, χωρίς τον ξενοδόχο. Δεν ήξερε, όπως όλοι οι βολεμένοι, ότι "πρώτα ο Θεός". Φεύγοντας, παρατηρώ ότι έξω υπάρχει τοιχοκολλημένη αναγγελία του Πανυγηρικού Εσπερινού για τα Εισόδια της Θεοτόκου, σήμερα στις 6:30 μ.μ., στο Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου. Το θεωρώ σαν μια θαυμάσια ευκαιρία για να διορθώσω τα σφάλματα της προηγούμενης βδομάδας και αποφασίζω να παρευρεθώ.

Κατά τις 6:15 (ώρα κατά την οποία θα έπρεπε να φύγω από το σπίτι, αν σκόπευα να είμαι στην εκκλησία στις 6:30) ακούω τον Ρόκυ να γαυγίζει, για πρώτη φορά μετά από δέκα ανέλπιστα ήσυχες μέρες! *Κρίμα. Είχα αρχίσει να ελπίζω...* Το τέρας συνεχίζει να ωρύεται μανιωδώς, χωρίς σταματημό, μέχρι τις 7:15 που αναχωρώ.

Κατά τις 7:30 βρίσκομαι έξω από το Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου, στη λεωφόρο Σοφίας Βέμπο, μα δεν βλέπω κανέναν εκεί! Ο ναός είναι κλειστός! Μου 'ρχεται τρέλα! *Είναι δυνατόν; Δεύτερη φορά το ίδιο πράγμα; Τι παρέλειψα πάλι να παρατηρήσω;* αναρωτιέμαι, ενώ το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Ούτε που τολμώ να διανοηθώ τι μπορεί να σημαίνει αυτό: δυο φορές το ίδιο ***σημείον*** μέσα σε χρονικό διάστημα μιας βδομάδας!

Κοιτάζω την αναγγελία πιο προσεκτικά και διαπιστώνω ότι η εκκλησία όπου γίνεται ο Πανηγυρικός Εσπερινός δεν είναι ο Ναός Εισοδίων της Θεοτόκου στη Σοφίας Βέμπο αλλά ο ομώνυμος στην Πλατεία Καραϊσκάκη! Δηλαδή: Την προηγούμενη φορά έκανα λάθος το χρόνο, τώρα το χώρο! Δεν μπορώ να το πιστέψω! Τρέχω έξαλλη στην κοντινή πιάτσα ταξί. Ευτυχώς, βρίσκω ένα ελεύθερο.

Εντέλει, τα καταφέρνω! Φθάνω στο ναό γύρω στις 7:45 το απόγευμα. Με ανακούφιση διαπιστώνω ότι πρόκειται για μια εμπειρία ανάλογη με των Εγκαινίων: Πολλοί ιερείς ντυμένοι με λαμπρά άμφια, λιτανεία εικόνας, άνθη παντού, χαρμόσυνη ατμόσφαιρα, κόσμος πολύς, αρτοκλασία στο τέλος.

“Οι γλώσσες είναι πνεύματα! Γι' αυτό, καλό είναι να μαθαίνουμε όσο γίνεται περισσότερες” κηρύττει κάποια στιγμή ο ιερέας, προς έκπληξή μου. *Κάτι που υποψιάζομαι από τότε που άρχισα να ασχολούμαι με τους λεξαρίθμους, οι οποίοι παραπέμπουν σ' έναν τρόπο σκέψης που δεν είναι ανθρώπινος...*

Εικονική Πραγματικότητα: Εδώ και εννιά μήνες περίπου, δηλαδή από τότε που ανακάλυψα τους λεξαρίθμους, έχω διαπιστώσει αμέτρητες φορές, ιδίοις όμμασι, ότι υπάρχει ένας ανώτερος Υπερνούς (αγγελικός; δαιμονικός; εξωγήινος;) ο οποίος υπεισέρχεται στα πάντα μέσα στο Matrix. Τα σύμβολά

του, οι αριθμοί, ξεπετάγονται παντού μέσα στο σύγχρονο κόσμο, ο οποίος πλέον κατακλύζεται από νούμερα: Κωδικοί προϊόντων, τιμές εμπορευμάτων, αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων, αριθμοί ταυτοτήτων, νούμερα τηλεφώνων κλπ, ξεπετάγονται από παντού και συντονίζονται με αξιοθαύμαστη ακρίβεια. Νιώθω ότι αποτελούν μια γιγάντια, υπερπολύπλοκη ροή πληροφοριών, η οποία μυστικά παρακολουθεί, περιγράφει, οριοθετεί, γνωρίζει, ελέγχει τα πάντα μέσα στο Matrix -ενώ οι άνθρωποι δεν υποψιάζονται το παραμικρό.

Προσωπικά, έχω λάβει αρκετές επιβεβαιώσεις του Σκοπού μέσω λεξαριθμικών ισοψηφιών, καθώς και αμέτρητα κρυπτογραφημένα *σημεία* με τη μορφή (λεξ)αρίθμων, τα οποία μου έρχονται όπου σταθώ κι όπου βρεθώ μέσα στο Πλέγμα. Ωστόσο, δεν αισθάνομαι πια σιγουριά· αντιθέτως, τρέφω πια αμφιβολίες για όλα, ακόμη και για το Σκοπό.

Παράλληλα, η συνειδητότητά μου μειώνεται σημαντικά: Έχω πάψει να βιώνω επαρκώς το φυσικό περιβάλλον γύρω μου, εφόσον η προσοχή μου αυθόρμητα πλέον εστιάζεται σε συγκεκριμένα σύμβολα, *σημεία* και οιωνούς, που με καταδιώκουν οπουδήποτε βρεθώ. Ακόμη, ο νους μου μπλοκάρεται σοβαρά, εφόσον απασχολείται διαρκώς με την αποκρυπτογράφηση κι επεξήγησή τους, ενώ τα συναισθήματά μου εξαρτώνται σχεδόν αποκλειστικά από το περιεχόμενο των κρυφών μηνυμάτων που δέχομαι ακατάπαυστα. Μου έχουν γίνει έμμονη ιδέα όλα αυτά, έστω κι αν ενίοτε βλέπω ότι τα *σημεία,* κωδικοποιημένα ή όχι, είναι αντικρουόμενα, άρα αναξιόπιστα.

Τους τελευταίους μήνες ειδικά, έχω χάσει εντελώς την ψυχική μου ηρεμία: Πιάνω συνεχώς τον εαυτό μου να βασανίζεται μέσα σε ατέλειωτους στροβίλους σύγχυσης. Ανησυχώ για όλα, ακόμη και για την ψυχή μου. Σχεδόν καθημερινά βιώνω ένα πρωτοφανές εσωτερικό άγχος που αγγίζει τον τρόμο -συχνά χωρίς καμιά φανερή αιτία. Τον τελευταίο μήνα, μάλιστα, η κατάσταση έχει επιδεινωθεί επικίνδυνα: Ιδίως όταν ξαπλώνω στο κρεβάτι, αισθάνομαι τον τρόμο να γιγαντώνεται ανεξέλεγκτα στην καρδιά μου – σε σημείο που φοβάμαι μήπως αποκτήσω κανένα καρδιακό νόσημα!

Επιπλέον, αναπτύσσω νευρολογικά προβλήματα. Πράγματα που κάποτε δεν πρόσεχα καν, τώρα μου φαίνονται ανυπόφορα: Κομπρεσέρ, γαυγίσματα, κλειδιά, κομπολόγια, άτομα δίπλα μου που κουνάνε τα πόδια τους ή στριφογυρίζουν στην καρέκλα τους, τούφες μαλλιών που διακρίνω στα πλάγια του κεφαλιού μου, κλπ.

Κάποτε ανυπομονούσα να έλθει η μέρα να εκτελέσω την Υπέρτατη Τελετουργία. Τώρα αισθάνομαι απροθυμία όσο πλησιάζει η ώρα. Έντονες αμφιβολίες, εσωτερικός τρόμος, αντικρουόμενα συναισθήματα διασπούν τη θέλησή μου.

Κατακλείδα: Τόσα χρόνια που πασχίζω μόνη μου να ξεφύγω από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, το μόνο που έχω καταφέρει είναι μια τρύπα στο νερό. Είτε με φυσικές μεθόδους (αλλαγές στον επαγγελματικό και στον κοινωνικό τομέα, αυτοβελτίωση, αυτοκριτική, γυμναστήρια), είτε με μεταφυσικές τεχνικές (διαλογισμός, ονείρεμα, οραματισμοί κλπ), πετυχαίνω πάντα ένα αμφίβολο ή προσωρινό αποτέλεσμα: Εκεί που νομίζω πως κάπου έχω φθάσει, το Matrix αντιδρά ανάλογα και ξαναγυρίζω πάντα στο απόλυτο μηδέν ή ακόμη πιο πίσω.

Δεν μπορώ να ξεφύγω μόνη μου από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Χρειάζομαι βοήθεια απέξω. Μόνον ο Ιησούς Χριστός μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τους δαίμονες που κυβερνούν τη γήινη πραγματικότητα. Μόνο με την προσευχή ίσως μπορέσω να πετύχω την εύνοιά Του. Μόνον Αυτός μπορεί να μου δώσει επαρκή δύναμη και σοφία, ώστε να αψηφώ τα σατανικά πνεύματα τα οποία μαίνονται γύρω μου, μπλοκάρουν την αντίληψή μου κι επηρεάζουν το ροή της πραγματικότητας έτσι ώστε όλα να στρέφονται εναντίον μου.

Προς το παρόν, δεν ξέρω πια πού πατάω, ούτε πώς να προχωρήσω. Σκέφτομαι, μάλιστα, να παρατήσω τα πάντα (διαλογισμούς, τελετουργίες, οραματισμούς, λεξαρίθμους) για κανένα χρόνο και μετά βλέπουμε...

Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου 2005

Το Μέγα Θηρίον (ο Ρόκυ) έχει επανέλθει δριμύτερος μετά από απουσία δέκα ημερών. Ουρλιάζει υστερικά, με

στεντόρια αφύσικη φωνή, λες και πέφτουν βόμβες, όλη μέρα. Και, ως συνήθως, συντονίζει τις τερατώδεις κραυγές του με τις δικές μου κινήσεις: Όποτε ανεβαίνω την πλαϊνή σκάλα, όποτε φεύγω ή γυρίζω στο σπίτι, όποτε ξεμυτίζω στην αυλή -παρόλο που δεν έχει οπτική επαφή μαζί μου!

Παράλληλα, εδώ και μια βδομάδα, κάποιοι έχουν αγοράσει το διαμέρισμα των Ζαρίφηδων και σφυροκοπούν αδιάκοπα από το πρωί μέχρι το βράδι. Ο ***ηχητικός πόλεμος*** εναντίον μου δεν σταματά ποτέ· αντίθετα, εντείνεται όλο και πιο δαιμονικά, με όλους τους δυνατούς τρόπους.

Πέμπτη, 24 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί έκανα οικιακές εργασίες, έστρωσα τα χαλιά για το χειμώνα και διαπίστωσα ότι πλήθος μυρμήγκια έχουν εισβάλει στο σπίτι μου, έφθασαν μέχρι τα εικονίσματα κι επιτέθηκαν στο πασχαλινό κουλούρι χωρίς, ευτυχώς, να το καταστρέψουν. Το έπλυνα, ψέκασα τα μυρμήγκια με εντομοκτόνο, βρήκα τη φωλιά τους, την ψέκασα κι αυτήν...

Παρασκευή, 25 Νοεμβρίου 2005

Σήμερα το πρωί, στερεώνω το στεγνό πια κουλούρι στη θέση του πάνω σ' ένα εικόνισμα, όπως ήταν πριν. Όλα μου φαίνονται εντάξει, μα η ανακούφιση δεν διαρκεί πολύ: Μετά από λίγα λεπτά, ακούω έναν ελαφρό γδούπο. Αναρωτιέμαι τι μπορεί να είναι, ώσπου ανακαλύπτω ότι το κουλούρι έχει γλυστρήσει από εκεί που το είχα βάλει και τώρα βρίσκεται πεσμένο πάνω στο κομοδίνο, σπασμένο σε κομματάκια – γεγονός πρωτοφανές στα χρονικά της οικογένειάς μου, εφόσον το κουλούρι που αφήνουμε στις εικόνες κάθε Πάσχα, πάντα έμενε εκεί ανέπαφο όλο το χρόνο. Σαστίζω, αδυνατώ να πιστέψω στα μάτια μου αυτό το πρωτοφανές ***σημείον***. Δεν ξέρω πλέον τι να πιστέψω...

Η πνευματική αναταραχή που βιώνω είναι πρωτοφανής. Πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνομαι τόσο απαίσια. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι όλα αυτά τα αρνητικά *σημεία* που με βομβαρδίζουν τελευταία υποδηλώνουν την δυσαρέσκεια του

Θεού για την Υπέρτατη Τελετουργία μου, οπότε αρχίζω να σκέφτομαι σοβαρά μήπως πρέπει να την καταργήσω! Άλλωστε, εδώ και αρκετό καιρό δεν με γεμίζει όπως κάποτε, αμφιβάλλω για το Σκοπό, ενώ αισθάνομαι διαρκώς ανήσυχη και φοβισμένη.

Σε μια ύστατη ενέργεια απόγνωσης, επιζητώ τον χρησμό των συναρίθμων σχετικά με το θέμα. Δεν αργώ να καταλήξω στην εξής ισοψηφία, η οποία ουσιαστικά με μπερδεύει ακόμη περισσότερο:

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑΣ =
Η ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ = 3669

Παρόλα αυτά, απόψε αποφασίζω να εκτελέσω την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, γύρω στις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Έντονες αμφιβολίες και σύγχυση δεν μου επιτρέπουν να την απολαύσω όσο άλλοτε. Η σιγουρία που είχα κάποτε, αποτελεί πια μακρινό παρελθόν...

?! *160 νεκροί από έκρηξη σε ορυχείο στην Κίνα, τη Δευτέρα.*

Σάββατο, 26 Νοεμβρίου 2005

Το πρωί ήλθε η μητέρα μου και λιβάνισε όλο το σπίτι. Επίσης, μου ανήγγειλε ότι ο Θανάσης σκοπεύει ν' αγοράσει αρμόνιο! Δεν ξέρω τι να υποθέσω, πια: Αυτά τα ανήψια μου, λες και δεν ξέρουν τι να πρωτοκάνουν για να προκαλούν όσο περισσότερο θόρυβο μπορούν!

Ποιός διάβολος συντονίζει τους πάντες γύρω μου, ώστε να κάνουν διαβολεμένη φασαρία; συλλογίζομαι, καθώς αναχωρώ για ιδιαίτερο μάθημα στην Ξένια. Τότε ακριβώς, μόλις στρίβω στη γωνία, μια ιεχωβού παρουσιάζεται μπροστά μου και μου πασσάρει ένα φυλλάδιο με βασικό θέμα: "Ποιός κυβερνάει πραγματικά τον κόσμο;" Απάντηση: Ο Σατανάς και οι δαίμονές του". Το ***σημείον*** είναι σαφές: Ο μεγαλύτερος εχθρός μου, ο οποίος συντονίζει ολόκληρο το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα εναντίον μου, δεν είναι άλλος από το Σατανά...

Το βράδι κανονίζουμε να πάμε στο Applebee's μαζί με την Πέρσα. Βρίσκουμε μια ήσυχη γωνιά, τρώμε απολαυστικά nachos deluxe και κουβεντιάζουμε όμορφα για αρκετή ώρα, δίχως αφύσικες ηχητικές ενοχλήσεις γύρω μας. Δόξα τω Θεώ...

Κυριακή, 27 Νοεμβρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν παραλιακό δρόμο, στριμωγμένη μαζί με πολλά άλλα άτομα και βαδίζουμε σαν μπουλούκι προς μια κατεύθυνση. Περνάμε από διάφορα όμορφα μέρη για να καταλήξουμε σ' έναν χώρο δυσάρεστο, μάλλον νοσοκομείο. Δεν μου αρέσει εκεί, το μέρος μου φαίνεται πληκτικό και σκυθρωπό· επιπλέον αισθάνομαι μόνη, καθώς δεν έχω φίλους και οι υπόλοιποι με σνομπάρουν.

Ξαφνικά, επαναστατώ: *Τι γυρεύω εγώ εδώ;* σκέφτομαι και τους παρατάω αμέσως. Αναχωρώ και τρέχω να βρω τις γραφικές βραχώδεις παραλίες που είχα δει πιο πριν, καθώς ερχόμασταν. Σκαρφαλώνω άνετα πάνω σε βράχους από κοκκινόχωμα και βουτώ στα σμαραγδένια νερά. Η αίσθηση είναι φανταστική...

Τότε, έξω στην ακτή εμφανίζονται τρία ή τέσσερα μεγάλα καφετιά σκυλιά. Η παρουσία τους με δυσαρεστεί, καθώς ανησυχώ μήπως μ' ενοχλήσουν με τα γαυγίσματά τους. Ωστόσο, τα ζώα κάθονται ήσυχα. Όταν βγαίνω από τη θάλασσα, επιλέγω να πάω σε μια διπλανή παραλία, πιο στενή και πιο όμορφη. Βουτώ ξανά από τους βράχους, βυθίζομαι στα ήρεμα βαθύκυανα νερά, απολαμβάνοντας την κάθε στιγμή.

Τώρα περπατώ πάνω σ' ένα τεράστιο, εντυπωσιακό συντριβάνι, κοντά στη θάλασσα. Αποτελείται από πέτρινους όγκους ρόδινου χρώματος, λευκά αγάλματα πουλιών και νερά κελαριστά. Χοροπηδώ χαρούμενα εκεί πάνω, ενώ αναρωτιέμαι ποιό να είναι αυτό το υπέροχο νησί...

Προφητικό Όνειρο: Νωρίς το πρωί είδα στον ύπνο μου ότι συνάντησα την Ανθή, τη γυναίκα του ξαδέρφου Δαμιανού. *Επαλήθευση: Το ίδιο απόγευμα ο πατέρας μου κανονίζει και πηγαίνουμε επίσκεψη στο σπίτι τους, στον Άλιμο. Θα είναι εκεί κι ένας οικολόγος θείος τους. Θα θα περάσουμε πολύ ευχάριστα, συζητώντας διάφορα ενδιαφέροντα θέματα (κοινωνικοπολιτικά, φιλοσοφικά, μεταφυσικά) για περίπου τέσσερις ώρες...*

Εικόνες του Matrix: Κατά τη διάρκεια του πρωινού εκκλησιασμού, ο ιερέας μας διάβασε μια έρευνα που έγινε στην Αγγλία από έναν σύλλογο γονέων, με θέμα τη σειρά βιβλίων και

ταινιών “Dawn of Erebus”. Η έρευνα αποκαλύπτει ότι ο συγγραφέας J. K. Raymond ανήκει στην Εκκλησία του Σατανά, ενώ έχει επίσης ασχοληθεί χρόνια με την μαύρη μαγεία!

Να πως ένας πάμφτωχος δάσκαλος, ο οποίος γράφει τα μυθιστορήματά του σε μια καφετέρια επειδή είναι πιο ζεστή από το σπίτι του, δεν έχει χρήματα να πληρώσει το νοίκι, ούτε να πάρει δεύτερο καφέ, γίνεται μέσα σε πέντε μόλις χρόνια ο πιο πλούσιος και διάσημος συγγραφέας του κόσμου – έστω κι αν τα μισά από τα κέρδη του τα χαρίζει στην Εκκλησία του Σατανά! Σε κάποια συνέντευξή του, ο Raymond λέει τα εξής: “Είναι βλακείες όσα λένε, ότι τα βιβλία μου είναι ενάντια στη θρησκεία. Ο λεγόμενος Χριστός ήταν αδύναμος και ηλίθιος, γι' αυτό και σταυρώθηκε. Ο Χριστιανισμός είναι μια διαχρονική απάτη, που θα αποκαλυφθεί ότι έλθει η Βροχή της Φωτιάς!”

Ο αρχηγός της Εκκλησίας του Σατανά δηλώνει ότι νιώθει ευγνώμων για τη σειρά βιβλίων "Dawn of Erebus”: “Είναι ένα δώρο”, λέει. “Εξαιτίας της παγκόσμιας επιτυχίας του, όλο και περισσότεροι έφηβοι θέλουν να εγγραφούν στην εκκλησία μας! Δεν υπάρχει καν χώρος για όλους αυτούς, οπότε αναγκαζόμαστε να τους διώχνουμε! Ευτυχώς, όμως, πολλοί απ' αυτούς προσχωρούν σε καινούργιες εκκλησίες του Σατανά, που δημιουργούνται διαρκώς για να τους δεχθούν όλους! Και οι έφηβοι μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα επειδή είναι παρθένοι!”

Όντως, η λατρεία των νέων παγκοσμίως γι' αυτά τα βιβλία αγγίζει πλέον τα όρια της μανίας. Μέσα σε πέντε μόνο χρόνια, ο συγγραφέας J. K. Raymond έχει πουλήσει πάνω από 200 εκατομμύρια βιβλία σε 500 χώρες! Πρωτοφανής επιτυχία, αφύσικη για τόσο μέτρια συγγράμματα...

Αυτή την ώρα που γράφω τα παραπάνω στο ημερολόγιό μου, ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** μαίνεται γύρω μου με εξωπραγματικό συντονισμό και ένταση: Ο νέος ένοικος δίπλα, που έχει μόλις αγοράσει το παλιό διαμέρισμα των Ζαρίφηδων, κάνει επιδιορθώσεις και χαλάει τον κόσμο. Ο ανηψιός μου ο Γιάννης βρίσκεται πάνω, στη μεζονέτα, μαζί με φίλους του· παίζουν κιθάρες, διαθέτουν κι ενισχυτή, γίνεται χαμός. Ο Ρόκυ ουρλιάζει ασταμάτητα με το στερεοφωνικό γαύγισμά του, σαν

δαιμονικός τενόρος. Λοιπόν, είναι για γέλια αυτή η κατάσταση! Δεν μπορώ παρά να βάλω τα γέλια, μπροστά σε τόσο απίθανα, αφύσικα φαινόμενα...

Δευτέρα, 28 Νοεμβρίου 2005

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σε μια εκκλησία αλλά η λειτουργία έχει τελειώσει. Δοκιμάζω να ανάψω ένα κερί μα σβήνει και αυτό που ήδη υπήρχε στο μανουάλι. Προσπαθώ με άλλα κεριά και μανουάλια, όμως όλα τα κεριά σβήνουν προτού προλάβω ν' ανάψω εγώ το δικό μου. Βρίσκω έναν αναπτήρα μα ούτε αυτός δουλεύει. Νιώθω μεγάλη απογοήτευση.

Φεύγω από την εκκλησία άπρακτη, συλλογιζόμενη ότι αυτό που μου συνέβη είναι αδύνατον, εκτός αν όλα είναι ένα όνειρο. *Μα... Είναι όνειρο!* Μόλις συνειδητοποιώ την αλήθεια, πηδώ αμέσως ψηλά κι αρχίζω να πετώ σε μεγάλο ύψος, πάνω από πράσινα λιβάδια, προσευχόμενη στο Θεό. Τώρα αισθάνομαι ανακούφιση, χαρά, ευτυχία. Κάποια στιγμή ο νους μου ξεφεύγει από την προσευχή, χάνω ύψος, ενώ αισθάνομαι ένα ευχάριστο μούδιασμα στη βάση του κρανίου. *Πιθανή ερμηνεία: Η αλήθεια του Θεού δεν βρίσκεται στις εκκλησίες· το μόνο που έχω να περιμένω εκεί, είναι απογοήτευση...*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ μια ζωγραφιά, σαν από κινούμενα σχέδια: Βλέπω μια μαυρομάλλα κοπέλα (εμένα;), που γύρω από το κεφάλι της ίπτανται πολλά μικρά σχέδια-ιδέες. Πίσω αριστερά της στέκεται ο Σατανάς (κοκκινόχρωμος, με κέρατα, σχηματοποιημένος) και προσπαθεί να την επηρεάσει αθέατος. Αυτή του έχει γυρισμένη την πλάτη και κοιτάζει προς τα δεξιά, αγνοώντας τον. "Ίσως του κακοφαίνεται που δεν του δίνει σημασία", λένε κάποιοι.

Ξυπνώ, νιώθοντας έντονη ανησυχία και αμφιβολία για τα πάντα. Κάτι δεν πάει καθόλου καλά. Πρέπει να προσέχω. Ίσως ασχολούμαι υπερβολικά με πράγματα αμφίβολα και επουσιώδη. Ίσως δεν πρέπει ν' ασχολούμαι καθόλου με όλα τούτα: Matrix, μαγεία, όνειρα, λεξάριθμοι, συμπτώσεις, χρησμοί, σημεία... Ίσως όλα αυτά να με επηρεάζουν αρνητικά, με πολύ ύπουλο τρόπο, παρά τις όποιες αλήθειες που μπορεί να αποκαλύπτουν.

Ό,τι βλέπεις μπορεί να σε ξεγελάσει.
Πόσο μάλλον, ό,τι δεν βλέπεις...

Παρασκευή, 2 Δεκεμβρίου 2005

Εικόνες του Matrix: Το βραδινό δελτίο ειδήσεων αναγγέλλει την πρώτη μεταμόσχευση προσώπου, η οποία έγινε στη Γαλλία. Μια νέα γυναίκα έχασε τα χείλη και τη μύτη της εξαιτίας επίθεσης σκύλου, ενώ η ίδια ήταν πεσμένη αναίσθητη στο δρόμο από χρήση ηρωίνης. Σχόλιο του παρουσιαστή, με γλυκανάλατο ύφος: "Ο σκύλος ίσως προσπαθούσε να την ξυπνήσει για να την κρατήσει ζωντανή!"

Τυπική ανθρώπινη λογική: Ο σκυλάραπας κατέστρεψε το πρόσωπο της γυναίκας τρώγοντας τελείως τα χείλη και τη μύτη της, όχι επειδή ήθελε να φάει κρέας αλλά "για να την κρατήσει ζωντανή" – και δεν μπορούσε να το καταφέρει διαφορετικά, παρά καταβροχθίζοντας το μισό της πρόσωπο! Δηλαδή, σύμφωνα με την τυπική ανθρώπινη σκυλολατρική νοοτροπία, η γυναίκα θα πρέπει να χρωστά στο ανθρωποφάγο κτήνος αιώνια ευγνωμοσύνη! Αν είναι δυνατόν! Και βασιλιάς να ήταν ο σκύλος, δεν θα έσπευδαν τα ΜΜΕ να τον δικαιολογήσουν με τόσο γελοίο τρόπο! Η ανθρώπινη σκυλολατρεία ξεπερνά τα όρια της παράνοιας· αγγίζει τη θρησκευτική πίστη...

"Πώς να σκοτώσετε το σκύλο του γείτονα": Διασκεδαστική ταινία που παρακολούθησα απόψε στο βίντεο. Τα ενοχλητικά κωλόσκυλα αποτελούν "προαστιακή τρομοκρατία". *Αυτό τα λέει όλα...* Και το ηθικόν δίδαγμα της ταινίας: Αν ο σκύλος του γείτονα ουρλιάζει όλη νύχτα και δεν σ' αφήνει να κοιμηθείς, μη νευριάζεις με το ζωάκι. Βγες έξω και πάρε τους δρόμους· ίσως κάνεις νέους, χρήσιμους φίλους...

Κυριακή, 4 Δεκεμβρίου 2005

Συντονισμός του Matrix: Τηλεφωνώ το απόγευμα στη Λουίζα, της προτείνω να συναντηθούμε απόψε, εκείνη όμως μου δηλώνει ότι θα βγει με τη Φανή (παλιά της φίλη, που τη γνωρίζω κι εγώ). Εμένα, απλά με γράφει. Προφανώς, δεν της γεμίζω το μάτι πια...

Προσπαθώντας ν' αγνοήσω τη θλίψη και το φάντασμα της μοναξιάς που βλέπω να επανέρχεται στη ζωή μου γοργά, ανοίγω το ραδιόφωνο και αρχίζω να στολίζω το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Οι πρώτοι στίχοι του τραγουδιού που ακούω, είναι οι εξής: "Ό,τι φοβάμαι είναι ακόμα εδώ, κοιτάζω το μέλλον μα βλέπω παρελθόν...". Το δεύτερο τραγούδι, επίσης σημαδιακό και μελαγχολικό, πάει κάπως έτσι: "Χρώμα δεν αλλάζουνε τα μάτια, μόνο τον τρόπο που κοιτάνε... Όχι τα μάτια που θυμάμαι ... Όσο ζούμε και πονάμε..."

Μένω εμβρόντητη. Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα γνωρίζει κάθε στιγμή πως νιώθω και βρίσκει, πλέον, χίλιους τρόπους να μου το δείχνει...

Πέμπτη, 8 Δεκεμβρίου 2005

"Σημείον": Σήμερα το πρωί, καθάριζα την αυλή από τα φύλλα και σε μια στιγμή συλλογίστηκα ότι *οι άνθρωποι δεν με συμπαθούν, άρα με συμπαθεί ο Κύριος*. Όπως διάβαζα χθες βράδι, "μακάριοι εστέ όταν μισήσωσιν υμάς οι άνθρωποι, ένεκα του Υιού του Ανθρώπου" (...) "ουαί όταν καλώς υμάς είπωσιν πάντες οι άνθρωποι". Τότε ακριβώς, με πλησίασε μια πανέμορφη, σπάνια πεταλούδα με εντυπωσιακά χρώματα και πετάρισε για λίγο στα φυτά δίπλα μου (δεκεμβριάτικα)...

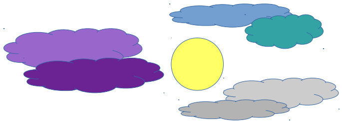
"Saint Elmo's Fire": Όμορφη νοσταλγική ταινία του '87, ένας γλυκός απόηχος των φοιτητικών χρόνων που δεν έζησα, της νεανικής ξεγνοιασιάς που δεν είχα ποτέ...

Παρασκευή, 9 Δεκεμβρίου 2005

Συντονισμός του Matrix: Τηλεφωνώ το απόγευμα στη Λουίζα, της προτείνω να συναντηθούμε απόψε, εκείνη όμως μου δηλώνει ότι θα βγει με τη Φανή (παλιά της φίλη, που τη γνωρίζω κι εγώ). Εμένα, απλά με γράφει. Δεν της γεμίζω το μάτι πια. Προσπαθώντας να αγνοήσω τη θλίψη και το φάντασμα της απόλυτης μοναξιάς που βλέπω να έρχεται στη ζωή μου γοργά, ανοίγω το ραδιόφωνο και αρχίζω να στολίζω το χριστουγεννιάτικο δέντρο...

Αργά τη νύχτα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, εκτελώ ακόμη μια φορά την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Καταπληκτική αίσθηση, σχεδόν όπως άλλοτε.

?! *Την άλλη μέρα, 110 νεκροί μαθητές σε αεροπορικό δυστύχημα στη Νιγηρία.*

Σάββατο, 10 Δεκεμβρίου 2005

Ένας ξεχωριστός ζωγραφικός πίνακας που είδα στη βιτρίνα της γκαλερί πλάι στο βίντεο κλαμπ: Μια θαμπή πανσέληνος ανάμεσα σε πυκνά σύννεφα· θάλασσα φουρτουνιασμένη, τα κύμματα λαμπυρίζουν στο σεληνόφως· μαύροι απόκρημνοι βράχοι στο βάθος δεξιά· ένα φωτισμένο κάστρο δεσπόζει εκεί πάνω, στην άκρη του γκρεμού· ακριβώς από κάτω υψώνεται ένας μυτερός σκόπελος. Τέλειο...

"Μια Σειρά από Ατυχή Γεγονότα": Ενδιαφέρουσα ταινία που παρακολούθησα το βράδι στο βίντεο. "Τη νιώθεις τη σιωπή;" ... "Στη φυλακή η σιωπή είναι ανεπιθύμητη!"
Το Matrix είναι φυλακή. Γι' αυτό οι πολλοί μισούν τη σιωπή...

Κυριακή, 11 Δεκεμβρίου 2005

Ο σκυλάραπας Ρόκυ γαύγισε για δέκα λεπτά μεσημεριάτικα, αρκετά για να μου σπάσει εντελώς τα νεύρα. Σχεδόν τρέμοντας από οργή, τον έκαψα επί τόπου: Ζωγράφισα τη σιλουέτα του σε λευκό χαρτί, έγραψα πάνω το όνομά του και το όνομα της ιδιοκτήτριάς του με μαύρο στυλό (ΡΟΚΥ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ) και του έβαλα φωτιά, συγκεντρώνοντας το θυμό μου σε κάθε ένα γράμμα καθώς γινόταν στάχτη.

Γρήγορα μετάνιωσα γι' αυτό το ***μαγικό τελετουργικό*****.** *Δεν είναι αυτός ο σωστός τρόπος για να αντιμετωπίζεις το Κακό· όσες φορές κι αν το σκοτώσεις, αυτό αλλάζει μορφή κι επανέρχεται...*

! Πάντως, από την επόμενη κιόλας μέρα, ο Ρόκυ δεν θα ξανακουστεί ποτέ πια! Απλά έχει εξαφανιστεί από το πρόσωπο της γης! Γιούπι!

Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου 2005

Πρώτη συνάντηση με την Ευγενία Ντοβίνου, 40 ετών: Καινούργια φίλη που βρήκα πρόσφατα, απαντώντας σε αγγελία της για επικοινωνία στο περιοδικό "Τηλέραμα". Η αρχική εντύπωση δεν ήταν καθόλου καλή. Μόλις την πρωτοαντίκρυσα, στο σταθμό του μετρό στη Δάφνη, σκιάχτηκα: Πολύ άσχημη, με στραβό στόμα, πεταχτά χαλασμένα δόντια και πάρα πολλές βαθιές ρυτίδες έντασης στο πρόσωπο και στο λαιμό. Τέτοιες ρυτίδες δεν έχω δει ούτε σε 70άρες. Εκ πρώτης όψεως, μου έδωσε την εντύπωση ψυχασθενούς. Μου ήλθε να κάνω μεταβολή και να εξαφανιστώ.

Ωστόσο, όταν καθήσαμε στην καφετέρια, η κουβέντα μας κύλησε ομαλά για δυόμιση ώρες, παρόλο που όταν μιλάει το στόμα της στραβώνει έντονα και ψευδίζει. Πρέπει να προσέχω συνεχώς τα χείλη της για να καταλαβαίνω τι λέει. Δεν έχει πια παρέες, μου είπε, επειδή οι πρώην φιλενάδες της έχουν παντρευτεί και την γράφουν -η γνωστή ιστορία. Τώρα εργάζεται ως δασκάλα αγγλικών κατ' οίκον, όπως εγώ. Κάποτε δούλευε σε φροντιστήριο επί 15 χρόνια, χωρίς κανονικό μισθό και χωρίς ένσημα. Αναρωτήθηκα πώς είναι δυνατόν να βρήκε ποτέ δουλειά ως δασκάλα σε φροντιστήριο, με αυτή τη φάτσα και το ψεύδισμα, μέχρι που μου εξήγησε ότι επρόκειτο για το φροντιστήριο-μαϊμού “Λαμπίρη”, στο οποίο είχα απευθυνθεί κι εγώ την άνοιξη του '84! Τέλος πάντων, μου φάνηκε καλή και ήσυχη κοπέλα. Νοστάλγησα, όμως, τη Μαρία Σχοινά...

Παρασκευή, 23 Δεκεμβρίου 2005

Το πρωί πηγαίνω βόλτα προς τη θάλασσα, με το καινούργιο μου ποδήλατο. Πλησιάζοντας στην Κάτω Γλυφάδα, βρίσκω το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου ανοιχτό. Για πρώτη φορά στη ζωή μου μπαίνω μέσα, ανάβω ένα κερί και προσκυνάω με χαρά. Ύστερα συνεχίζω τη βόλτα ως την παραλία της Βούλας.

Επιστρέφοντας από την παραλιακή λεωφόρο, έξω από τα “Αστέρια” Γλυφάδας, παίρνω ένα κραυγαλέο ***σημείον***: Σταματώ το ποδήλατο και παρατηρώ έκθαμβη δυο εντυπωσιακά αμάξια,

καινούργια και λαμπερά. Και τα δυο είναι μάρκα Mercedes, μοντέλο CLK 200 kompressor, παρκαρισμένα δίπλα-δίπλα, το ένα γαλάζιο, το άλλο ασημί. Ο αριθμός κυκλοφορίας του γαλάζιου οχήματος είναι
1824 = Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ
και ο αριθμός κυκλοφορίας του ασημένιου είναι
1869 = ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΟΡΖΑΤΟΣ
Κοιτάζω τα δυο αυτοκίνητα ξανά και ξανά, για να βεβαιωθώ ότι δεν κάνω λάθος. Η ψυχή μου αγάλλεται, με μια ευτυχία άγρια και παράξενη...

Κυριακή, 25 Δεκεμβρίου 2005

Ιστορία Μυστηρίου - Η Εξαφάνιση: Στις αρχές του μήνα τηλεφώνησα στη Μαρία Σχοινά, άφησα μήνυμα στο κινητό της μα εκείνη δεν έχει επικοινωνήσει ακόμη μαζί μου. Υποθέτω ότι έχει ήδη αναχωρήσει για την Αμερική και κατοικεί πλέον στο σπίτι του αδελφού της, στο Κονέκτικατ. Έτσι, η καλύτερή μου φίλη έφυγε από τη ζωή μου χωρίς καν να με ειδοποιήσει πότε ακριβώς αναχώρησε ή πότε έφθασε στη νέα της πατρίδα.

Η ουσία είναι ότι μέσα στον ίδιο μήνα, το Νοέμβριο, έχασα οριστικά δυο πολύ καλές φίλες μου: τη Μαρία και τη Λουίζα, χωρίς να μπορώ καν να φανταστώ το λόγο: δεν λογόφερα με καμία, και με τις δυο περνούσαμε ευχάριστα εδώ και πολλά χρόνια, ώσπου αυτές άρχισαν να με αποφεύγουν: από τα τέλη Ιουλίου η πρώτη, από τα μέσα Σεπτέμβρη η δεύτερη. Έχω, πάντως, την εντύπωση ότι ψυχράνθηκαν απέναντί μου από τότε που τους μίλησα για τους συναρίθμους.

Η Λουίζα έχει μπλέξει για τα καλά με κύκλωμα παλιών συμμαθητών και τώρα με σνομπάρει. Η Μαρία έχει απλώς εξαφανιστεί. Από την πρώτη, λίγο-πολύ το περίμενα: βολεμένη σύζυγος και μητέρα, δημόσιος υπάλληλος, ζωή που κυλάει ρολόι· ήταν θέμα χρόνου ν' ανακαλύψει τα κυκλώματα. Από τη δεύτερη δεν το φανταζόμουν με τίποτα, καθώς είμασταν “αδελφές ψυχές”, με πολλές κοινές τραυματικές εμπειρίες, ανησυχίες, ιδέες, προβληματισμούς.

Αναπωλώ, πώς βγάζαμε αυθόρμητα όλα μας τα σώψυχα,

πώς μιλούσαμε για τα πλέον απίθανα θέματα, πώς αναπτύσσαμε απίστευτες μεταφυσικές συζητήσεις, ακούραστα επί έξι, επτά, οκτώ ώρες κάθε φορά! Στο διάστημα των έξι περίπου χρόνων που κάναμε παρέα, έμαθα πολλά από τη Μαρία και της έμαθα πολλά. Μαζί της ένιωθα αληθινή: της εκμυστηρευόμουν πράγματα που δεν θα τολμούσα να πω σε κανέναν άλλο. Ποτέ δεν ανησύχησα μήπως η Μαρία παρεξηγήσει κάποια δήλωσή μου. Δεν ήμουν υποχρεωμένη να ψευτίζω ή να κρύβομαι όταν μιλούσα με τη Μαρία. Μεταξύ μας υπήρχε ταύτιση, σύμπνοια, κατανόηση, ειλικρίνεια -στοιχεία σπάνια για τα ανθρώπινα δεδομένα. "Αυτό εκτιμώ σε μια φιλία: Να μπορώ να διηγούμαι ελεύθερα τα πάντα, ακόμη και τις κακίες μου, χωρίς να φοβάμαι μήπως η άλλη με κοροϊδέψει ή με απορρίψει. Αν ήταν να συναντιώμαστε για να κάνουμε την έξυπνη η μία στην άλλη, καλύτερα να μέναμε στα σπίτια μας!" μου είχε πει κάποτε.

Σήμερα το πρωί ξαναπήρα τηλέφωνο τη Μαρία και άφησα ευχές στον αυτόματο τηλεφωνητή του κινητού της. Εκείνη όμως δεν θα ξαναδώσει ποτέ σημεία ζωής, ούτε για να ανταποδώσει τις ευχές ούτε για να μου πει πώς τα περνάει εκεί που βρίσκεται τώρα. Απλά, έχει εξαφανιστεί. Πολύ παράξενο φέρσιμο για ένα μοναχικό, παράφορο άτομο που δεν δίσταζε να μου λέει: "Τρέμω, τρέμω μη σε χάσω! Όλοι μ' έχουν παρατήσει, όλοι μου κλείνουν την πόρτα, κανείς δεν μου συγχωρεί την αποτυχία στη ζωή! Αν με αφήσεις κι εσύ θα αυτοκτονήσω!"

Θα μου λείψει. Θα μου λείψει όσο καμία άλλη φίλη. Τέτοια φίλη δεν πρόκειται να ξαναβρώ. Με θλίβει το πώς χάνονται όλα αργά ή γρήγορα -είναι μονάχα θέμα χρόνου. *Μπορούσα ποτέ να το φανταστώ αυτό; Να με αφήσει η Μαρία; Ποτέ δεν θα το φανταζόμουν! Μετά από αυτό τα έχω δει όλα...*

Δεν ξέρω τι να υποθέσω: Ίσως η Μαρία να μην έχει φύγει καν από την Ελλάδα, ίσως δεν έχει πάει κανένα ταξίδι. Ίσως να ήθελε απλά να με ξεφορτωθεί. Δεν ξέρω... Απλά δεν θέλω πια να τα σκέφτομαι όλα τούτα, όλα με κουράζουν αφάνταστα: Η επιτεινόμενη απομόνωσή μου, η μόνιμη κακοτυχία σε όλους τους τομείς, ο ηχητικός πόλεμος που γίνεται όλο και πιο πολυμέτωπος, η ύπουλη περιφρόνηση που εισπράττω από παντού...

Δεν θέλω πια να ασχολούμαι με *Αυτούς*. Μου κάνει κακό, με φθείρει ψυχικά και πνευματικά να σκέφτομαι, να εμβαθύνω, να κρίνω πρόσωπα και πράγματα μέσα στο Matrix. Όσο ασχολούμαι με το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, τόσο αυτό με μολύνει, με αποδυναμώνει, με αρρωσταίνει, ύπουλα μα αμετάκλητα. Ίσως γι' αυτό ο Χριστός έλεγε: "Μην κρίνετε" (= μην ασχολείστε). Άλλωστε, μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι όσο περνούν τα χρόνια οδεύω σταθερά προς την απόλυτη μοναξιά -φυσική συνέπεια του προορισμού μου. Δεν γίνεται αλλιώς. Ας αρχίσω να συνηθίζω στην ιδέα...

Το απόγευμα τηλεφώνησα στη Λουίζα μήπως βρεθούμε, μα εκείνη μου έφερε τον αποκλεισμό:
"Δεν γίνεται σήμερα, πονάει όλο μου το σώμα, χώρια που έχω στίβες πιάτα να πλύνω!"
"Τότε αύριο;"
"Ούτε αύριο θα μπορέσω, είμαι καλεσμένη σε τραπέζι".
Εντάξει, κατάλαβα...

Τελικά, ήλθε το βράδι η Περσεφόνη στο σπίτι μου. Καθήσαμε πλάι στο στολισμένο δεντράκι μου, ανάψαμε δυο αρωματικά κεριά, φάγαμε γλυκά, συζητήσαμε ευχάριστα, παίξαμε και "Magic". Ήλθαμε ισοπαλία, 2-2. Δεν μου έσπασε τα νεύρα κανένας αφύσικος θόρυβος, καθώς το Μέγα Θηρίο (ο Ρόκυ) απουσιάζει εδώ και δυο βδομάδες. Θαυμάσια...

Πιο αργά, ανέβηκα επάνω, στη μεζονέτα της αδελφής μου, ελπίζοντας σε μια καλή συνέχεια. Εκείνη, όμως, το θεώρησε σκόπιμο να μου αρχίσει χριστουγεννιάτικα στομφώδες κήρυγμα του τύπου: "Δεν βρίσκεις παρέες επειδή όλο φοράς μακριές μπλούζες αντί κοντές, δεν βάφεις τα νύχια σου, ούτε πας αρκετά συχνά στο κομμωτήριο!". Σαν καλό παράδειγμα μου έφερε τη φίλη της τη Φαίη, μια χοντρή τσαμπουκαλού που είναι πάντα έτοιμη για καυγά. Η κυρία τα έχει όλα: ένα σωρό φίλες που την υποστηρίζουν σε κάθε περίπτωση· δυο υπέροχα, υπάκουα παιδιά· έναν καλό κι εμφανίσιμο σύζυγο που της παρέχει τα πάντα και κάθεται σούζα, μην τυχόν θυμώσει η φάλαινά του· η κόμισσα δεν εργάζεται, ωστόσο φέρνει καθαρίστρια μια φορά τη βδομάδα· επίσης, πηγαίνει στο κομμωτήριο

κάθε Σάββατο. Σύμφωνα με την Αλίκη, όλοι εκτιμούν τη Φαίη επειδή είναι πάντα περιποιημένη: καλοχτενισμένη, καλοντυμένη, με άψογο μανικιούρ και πεντικιούρ. Βέβαια, ό,τι κι αν κάνει παραμένει 120 κιλά, ενώ το παίζει πάντα βαρύ πεπόνι σε όλους – μα αυτές τις λεπτομέρειες παραδόξως δεν τις προσέχει κανείς.

Αν δεν αλλάξω τρόπο σκέψης, δεν με βλέπω καλά. Έχω γίνει πολύ κακομοίρα τελευταία: Συνεχίζω να ανησυχώ για το πώς θα γίνω δημοφιλής στα 42 μου, καταλήγω πάντα σε λογικά αδιέξοδα και κατάθλιψη, οι άλλοι το φχαριστιούνται και υποστηρίζουν σοβαρά ότι εκείνο που θα βελτιώσει ριζικά τη ζωή μου είναι το πεντικιούρ...

Τρίτη, 27 Δεκεμβρίου 2005

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Η φύση του κόσμου που με περιβάλλει αλλάζει συνεχώς, όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο βαθιά, με σαφή ροπή προς το Κακό. "Έρχεται καιρός μεγάλης θλίψης", ιδίως για ανθρώπους σαν εμένα, που ζουν στο περιθώριο του Πλέγματος. Δεν είναι μόνον η ταχύτητα του χρόνου, που όσο πάει αυξάνεται· κάποτε, στις δεκαετίες του '70, '80 και του '90 ακόμη, υπήρχε *χωροχρονική συνοχή*.

Η "πραγματικότητα" είχε περισσότερο συνοχή τότε: Τα πράγματα έρρεαν πιο ομαλά, πιο απρόσκοπτα εκείνες τις εποχές -παρά τις όποιες δυσκολίες. Πολλά πράγματα συνέβαιναν από μόνα τους, με τρόπο φυσικό· δεν χρειαζόταν να καταβάλλω υπέρογκους κόπους για ένα αμφίβολο και βραχύβιο αποτέλεσμα, ούτε διαλύονταν τα πάντα στην παραμικρή στραβοτιμονιά.

Το Κακό δεν ήταν τόσο ισχυρό τότε. Τώρα, από το έτος 2000 και μετά, το Κακό μολύνει την πραγματικότητα όλο και περισσότερο, διαποτίζοντας τα πάντα με τρόπους φανερούς, ριζικούς, ελκυστικούς (!):

* "Πρόοδος": Πολυκατοικίες, τσιμέντο, αυτοκίνητα πνίγουν πλέον κάθε γειτονιά της πόλης.
* Ηχορύπανση: Μουσικές στο διαπασών που δεν σταματούν ποτέ· επιθετικά γαυγίσματα από κάθε κατεύθυνση· κομπολόγια, κλειδιά, αλυσίδες κροταλίζουν ασταμάτητα· μαρσαρίσματα,

συναγερμοί αντηχούν παντού. Για κάποιο μυστηριώδη λόγο, το Τέρας Ανθρωπότητα γίνεται όλο και πιο θορυβώδες.
* Τεχνολογίες μυστηριώδεις και θαυμαστές (ηλεκτρονικοί υπολογιστές, κινητά τηλέφωνα, διαστημικοί δορυφόροι, ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες κ.ά.) αναπτύσσονται ταχύτατα και κυριαρχούν παντού.
* Τα κυκλώματα εξελίσσονται γοργά, περιλαμβάνοντας τους πάντες. Ως και η φίλη μου η Λουίζα έχει μπλέξει με "παλιούς συμμαθητές" και, μετά από 25 χρόνια που είχαν να ειδωθούν, έχουν γίνει όλοι μια μεγάλη, χαρούμενη οικογένεια.
* Η ανταμοιβή των "πιστών" είναι το βόλεμα: Παρά τη (μάλλον στημένη) γκρίνια ορισμένων για την ανεργία, τη φτώχεια και την κοινωνική αδικία, στη σύγχρονη κοινωνία οι βολεμένοι αυξάνονται και πληθύνονται εντυπωσιακά.
* Σατανισμός: Ύπουλα μα σταθερά κατακτά τις ψυχές, χάρη στις μοντέρνες αιρέσεις που ξεφυτρώνουν παντού σαν τα μανιτάρια και υποστηρίζουν με πάθος ότι "Δεν υπάρχει καλό και κακό". Βιβλία σαν το “Dawn of Erebus” και συλλογές καρτών τύπου Yugi στρέφουν τις παιδικούς εγκεφάλους σε συγκεκριμένες αντιλήψεις.
* Παραδόξως, παρά την αλλόκοτη, αλματώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια (κομπιούτερ, κινητά τηλέφωνα, διαδίκτυο κλπ), τα βολεμένα πιόνια του Matrix δεν φαίνονται να νιώθουν αληθινή σιγουριά ή ικανοποίηση. Αντίθετα, παντού κυριαρχεί μια διάχυτη αίσθηση ανασφάλειας του τύπου “Όλα πάνε καλά, μα τίποτα δεν πάει καλά”.
Κι εγώ; Εγώ απλώς περιμένω...

* * * *

Τετάρτη, 4 Ιανουαρίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Καλώ έναν όμορφο άνδρα να μου κάνει έρωτα στο κρεβάτι. Αφήνομαι ηδονικά, το απολαμβάνω για λίγα δευτερόλεπτα, μέχρι που... με ξυπνά το τηλέφωνο που χτυπάει τότε ακριβώς! Κοιτάζω το ρολόι δίπλα μου, η ώρα είναι 7:00 το πρωί. Σηκώνομαι ν' απαντήσω, σηκώνω το ακουστικό

μα δεν είναι κανείς! Ακόμα μια φορά, το Matrix μου αποκαλύπτει τη διαβολική φύση του, καταστρέφοντας κάθε απόπειρα φυγής, έστω για λίγες στιγμές...

Μέσα σ' αυτό το μήνα κατεδαφίστηκαν τρεις μονοκατοικίες επί της οδού Δαρδανελλίων: Εκείνη με τα μαύρα κάγκελα που είχε διακοσμητικό μοτίβο λευκών γλάρων, το παλιό σπίτι της κυρα-Όλγας με τα κεραμίδια και τη μεγάλη πέργκολα, κι εκείνο του Αθανασούλη, γωνιακό με τη Μετεώρων. Γκρέμισαν και το παλιό σπιτάκι χαμηλά στην οδό Μυστρά, έκοψαν όλα τα δέντρα (σωστό άλσος!) που υπήρχαν μέσα στο τεράστιο οικόπεδο και τώρα σκάβουν μανιωδώς για να φτιάξουν εμπορικό κέντρο. *Κομμάτια των παιδικών μου χρόνων, που εξαφανίζονται για πάντα· ματώνει η καρδιά μου για τον παλιό, σχετικά αθώο και όμορφο κόσμο που σβήνει και στη θέση του υψώνονται τερατουργήματα, ενώ το Matrix δονείται, μουγκρίζει, ουρλιάζει, ηχεί ακατάπαυστα, δαιμονικά...*

Κατά τ' άλλα: Όπως κάθε κακό, έτσι και ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** δεν εξαφανίζεται ποτέ· αλλάζει μονάχα μορφή κι επανέρχεται δριμύτερος: Εδώ και δυο βδομάδες σκάβουν τα θεμέλια μιας νέας πενταόροφης πολυκατοικίας που θα κτισθεί μόλις ένα στενό πάνω από το σπίτι μας, στο οικόπεδο του Αθανασιάδη. Ο εκνευριστικός θόρυβος του εκσκαφέα αντηχεί σε όλο μου το σπίτι, είτε φοράω ωτοασπίδες είτε όχι, από τις 7:00 το πρωί μέχρι τις 3:00 το απομεσήμερο. Επιπλέον, στην αντικρυνή μας πολυκατοικία κάποιος νέος νοικάρης ξυλοχαλάει και σφυροκοπάει όλη μέρα.

Μισώ αυτό που με περιβάλλει: Η περιοχή όπου κατοικώ είναι η μοναδική σε όλη την Αθήνα όπου τα τελευταία 15 χρόνια όλο και κάποιος θα χτίζει, σε απόσταση μόλις 50 μέτρων από το σπίτι μου, με τα κομπρεσέρ να κοπανάνε ασταμάτητα! Χώρια τα υπόλοιπα μερεμέτια από γειτονικά διαμερίσματα, οι μουσικές στο διαπασών, τα υστερικά γαυγίσματα, οι αδιάκοπες φωνές κάθε ώρα της ημέρας ή της νύχτας...

Πέμπτη, 5 Ιανουαρίου 2006

Θαύμα! Έγινε θαύμα! Η Λουίζα με προσκάλεσε χθές,

τελευταία στιγμή, εντελώς ανέλπιστα, να παρευρεθώ κι εγώ απόψε στη μηνιαία συγκέντρωση παλιών συμμαθητών του Λυκείου Γλυφάδας! Επίσης, με κάλεσε και στην επόμενη συνάντηση, που θα γίνει το Φλεβάρη στην ταβέρνα της Ρούλας (άλλη παλιά συμμαθήτρια αυτή) στην Τερψιθέα.

Μόλις έρχεται η ώρα ντύνομαι, στολίζομαι και πηγαίνω στο σπίτι της φιλενάδας μου, όπου περιμένουμε να έλθει η Στέλλα Βλάχου να μας πάρει με το αυτοκίνητό της γύρω στις 10:00 τη νύχτα. Ο Νώντας, βαρύς κι ασήκωτος όπως πάντα, δεν θέλει ούτε να με βλέπει και δεν νοιάζεται καθόλου να το κρύψει. Δεν μένουμε ούτε πέντε λεπτά στο σπίτι μέχρι να εμφανιστεί η Στέλλα, μα αυτός δεν σταματά να παραπονιέται: "Μιλάτε πιο σιγά! Λίγος σεβασμός!"

Αναχωρώντας, βλέπω τη Λουίζα να κουβαλάει μια μεγάλη χάρτινη τσάντα με ένα ογκώδες δώρο μέσα, το οποίο προορίζεται για κάποιον Στάθη, "έναν στριμμένο γεροντοκοριασμένο", όπως μου εξηγεί η ίδια, κοροϊδευτικά.

Καθ' οδόν διαπιστώνω πως η Στέλλα απαξιεί να μου μιλήσει: Κάποια στιγμή τη ρωτώ πώς πέρασε τις γιορτές των Χριστουγέννων μα εκείνη, αντί να μου απαντήσει, αρχίζει να ψάχνει έναν ανύπαρκτο σταθμό στο ραδιόφωνο.

Κατά τις 10:15 φθάνουμε στο μόνιμο στέκι των συμμαθητών, που είναι ένας ξεχωριστός χώρος στο κλαμπ "Animal" στην Κάτω Γλυφάδα. Μόλις πλησιάζω στο τραπέζι, τα μάτια μου πέφτουν αυθόρμητα πάνω σ' έναν μελαχροινό κούκλο. Η Λουίζα μου τον συστήσει χαρωπά, εγώ τον χαιρετώ εγκάρδια, του εκδηλώνω ενδιαφέρον, επιδιώκω μάλιστα να καθήσω δίπλα του. Εκείνος όμως με αντιμετωπίζει με επιδεικτική ψυχρότητα, μου κόβει αμέσως το θάρρος, φροντίζει να βολευτεί αρκετά μακριά μου, στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού, φωνάζει κάποιον άλλο να καθήσει δίπλα του και δεν μου δίνει καμιά σημασία όλη την υπόλοιπη ώρα.

Λίγο αργότερα καταφθάνει η Μαρία Ψαρρά, απαστράπτουσα και αλαζονική, και κάνει το γύρο του τραπεζιού για να χαιρετήσει τους πάντες όλο χαρές και χαμόγελα, όπως έχουν κάνει όλοι όσοι ήλθαν πριν από αυτήν. Μόλις με βλέπει,

χαμογελά πικρά και μου πετάει: “Κι εσύ εδώ, Βρούτε;”
Από πού και ως πού;

Κατά τ' άλλα, η βραδιά ξετυλίγεται γεμάτη ***μυστήρια:***
α) Μετά από 25 ολόκληρα χρόνια που είχαν να ειδωθούν, έχουν συγκεντρωθεί γύρω στα σαράντα άτομα από όλα τα τμήματα της τρίτης Λυκείου του 1980-81. Οικογενειάρχες, επιχειρηματίες, πολυάσχολοι· πού βρίσκουν την όρεξη;
β) Πολύ επιδεικτικά και θεατρικά, η Λουίζα είναι συνεχώς στα μέσα και στα έξω: Τρέχει, χαιρετά, φιλά και αγκαλιάζει περιπαθώς όλους όσους εισέρχονται στο χώρο. Λες και είναι υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων...
γ) Κάποια στιγμή, καθώς η Λουίζα κάθεται δίπλα μου, βγάζει από την τσάντα της και αφήνει να φανεί (τυχαία;) μια λίστα 12 σελίδων x 20 ονόματα εκάστη = 240 ονόματα και τηλέφωνα παλιών συμμαθητών από όλα τα τμήματα της τρίτης Λυκείου του '80-'81. *Πού τους ξετρύπωσε όλους αυτούς;*
δ) Όπως η ίδια με ενημερώνει, έχει αναλάβει την ευθύνη να τηλεφωνεί σε όλα αυτά τα άτομα ξανά και ξανά, για να τους προσκαλεί κάθε μήνα στο κλαμπ “Animal”. Αυτό σημαίνει αμέτρητα τηλεφωνήματα, με τις ώρες κάθε μέρα, για μια εργαζόμενη, φανατική νοικοκυρά και σούπερ μητέρα.
ε) Η Λουίζα έχει οργανώσει και την κοπή της βασιλόπιττας απόψε, με δώρα ακριβά ρολόγια χειρός για τα δυο άτομα που βρήκαν τα δυο φλουριά. *Ούτε σύλλογος να ήταν...* “Είδες οργάνωση;” μου καμαρώνει ξανά και ξανά, για να της πω “μπράβο”. Διαόλου κάλτσα! Με αυτό το χαζοχαρούμενο, διαχυτικό, τάχα φιλανθρωπικό στυλάκι, η Λουίζα καταφέρνει να κερδίζει και να ελέγχει τους πάντες και τα πάντα γύρω της.
στ) Κουβέντα που πιάνω από έναν προβληματισμένο τύπο, απέναντί μου στο τραπέζι: “Έχω τη δουλειά, τα παιδιά, την οικογένεια, έχω και το κύκλωμα...”
Μάλιστα· αυτό τα εξηγεί όλα...
ζ) Εμφανίζεται και η σταρ Λία Χρηστάκου, με στυλ πολύ νεανικό και ντύσιμο έξτρα τολμηρό, τώρα συνταξιούχος τραπεζικός υπάλληλος και παντρεμένη με τρία παιδιά. Θα είναι η μόνη που δεν θα αποχωρήσει από το κλάμπ μετά τη λήξη της

συγκέντρωσης, παρά θα καθήσει σε ένα από τα ψηλά σκαμπώ του μπαρ μέχρι το πρωί.
η) Θα επιστρέψουμε στο σπίτι κατά τις 3:00 τα ξημερώματα. Αλήθεια, πώς επιτρέπει ο ξενέρωτος, μούτης Νώντας να τριγυρνά η σούπερ-καθώς-πρέπει γυναίκα του στα κλαμπ μέχρι τα ξημερώματα;

Παραλειπόμενα: Η Λουίζα καθόταν στα αριστερά μου, ωστόσο όλες εκείνες τις ώρες απέφυγε επιμελώς να μου απευθύνει το λόγο, σα να μη με γνώριζε. Κάποια στιγμή μόνο, μου πρότεινε να γυρίσω πιο νωρίς στο σπίτι μαζί με κάποιους άλλους που θα έφευγαν εκείνη την ώρα. Της είπα ότι θα περιμένω να φύγουμε μαζί. Από το ύφος της κατάλαβα ότι αυτό δεν της άρεσε.

Οι ώρες κύλισαν μάλλον βαρετά, ανάμεσα σε αγνώστους, καθώς πάσχιζα να αγνοήσω τη συνηθισμένη αμηχανία που νιώθω όποτε είμαι εκτός κλίματος (δηλαδή ανεπιθύμητη), καταβάλλοντας παράλληλα υπέρογκες προσπάθειες για να φανώ ευχάριστη στους διπλανούς.

Στο τέλος, έγινε θέμα για να γίνω δεκτή στο άνετο αμάξι όπου μπήκε η Λουίζα: Είμασταν πέντε άτομα, μα ο οδηγός θεωρούσε πως είμαστε πάρα πολλοί. Όταν εντέλει βολευτήκαμε όλοι, πέταξε δεικτικά: “Εντάξει, χωρέσαμε;”

Παρασκευή, 6 Ιανουαρίου 2006

Μόλις τελείωσα τα μαθήματα στα παιδιά της, η Λουίζα μου πρότεινε να μείνω λίγο παραπάνω για να μιλήσουμε σχετικά με τη χθεσινή εξόρμηση. Αφού τη διαβεβαίωσα ότι η συγκέντρωση των παλιών συμμαθητών μου άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις (μούσι), η Λουίζα έφερε με τρόπο τη συζήτηση στα ρούχα που φορούσα. Κατά τη γνώμη της, η φούστα με τις μαύρες και γκρι κάθετες ρίγες δεν πήγαινε με τη σκούρα γκρι μπλούζα. “Κανείς δεν το πρόσεξε αλλά... γιατί να μην είσαι στην τρίχα;” επέμενε. Άλλο: “Δίπλα μου καθόσουν; Ούτε που σε πρόσεξα!”

Κατόπιν, μιλήσαμε για τα άτομα με τα οποία έκανα παρέα χθες βράδι και τόνισα ότι μία από τις κοπέλες, η Αγγελική, μου

φάνηκε πολύ καλή κοπέλα. “Πράγματι, είναι εξαιρετική φίλη· είναι και ανιδιοτελής, δεν είναι σαν άλλους, που σε κάνουν παρέα μονάχα από συμφέρον!” μου πέταξε η Λουίζα. Αυτό ήταν προσεγμένη σπόντα για μένα αλλά έκανα το κορόιδο.

Λίγο αργότερα, μάλλον αφελώς, εξέφρασα τη γνώμη μου για την Χρηστάκου: “Παντρεμένη γυναίκα με τρία παιδιά, να μένει στο τέλος μόνη της στο μπαρ μέχρι το πρωί... παρδάλω μου φαίνεται!”

“Παρδάλω; Τι θα πει παρδάλω;” ρώτησε τότε χαζοχαρούμενα η Λουίζα (= “είμαι μια αθώα περιστερά, δεν γνωρίζω καν τι θα πει αυτή η λέξη”).

Στο τέλος, πολύ έντεχνα η Λουίζα μου παρουσίασε ότι η συνάντηση του Φλεβάρη στην ταβέρνα της Ρούλας ακυρώνεται επειδή δεν την είδε τόσο πρόθυμη. Δίχως αμφιβολία, αυτό μου το είπε για να δικαιολογήσει το ότι δεν πρόκειται να με καλέσει.

Κατακλείδα: Η Λουίζα δεν θα με ξανακαλέσει ποτέ σε άλλη τέτοια “συγκέντρωση παλιών συμμαθητών”. Ο αληθινός λόγος που με κάλεσε στη χθεσινή, ήταν για να μου κάνει επίδειξη σχετικά με το πόσο πολλούς, καλούς και “ανιδιοτελείς” φίλους έχει...

Το πρώτο ψυχικό τραύμα: Σύμφωνα με τον γνωστό ψυχολόγο Otto Rank, οι νευρώσεις πηγάζουν από το τραύμα της γέννησης. Ο Rank θεωρούσε το γεγονός της γέννησης ως ένα ισχυρό -το πρωτογενές- στρες για το νεογνό, εξαιτίας του αποχωρισμού του από τη μητέρα.

Συμφωνώ και επαυξάνω: Το σοκ της γέννησης οφείλεται στην οριστική απώλεια του *παραδείσιου κενού*, το οποίο στον υλικό κόσμο αντιπροσωπεύει η μήτρα. Όσο βρίσκεται εκεί μέσα, το (ανθρώπινο) ον είναι ολομόναχο μα πάντα σε επαφή με μια προστατευτική παρουσία που το περιβάλλει. Εκεί μέσα δεν το παρατηρεί κανείς, δεν το κρίνει κανείς, δεν το απορρίπτει κανείς, όσο ελαττωματικό κι αν είναι. Δεν νιώθει κανέναν κίνδυνο από πουθενά, ενώ όλες οι φυσικές ανάγκες του (φαγητό, ποτό, στέγη, αγάπη) ικανοποιούνται αυτόματα, χωρίς καμία μάχη ή έγνοια.

Ώσπου, μια μέρα, το ον γεννιέται: Εξέρχεται από τη σκοτεινή θαλπωρή της μήτρας και "πέφτει" ξαφνικά σ' έναν κόσμο εκτυφλωτικό, γεμάτο ξένα πρόσωπα και πράγματα, ο οποίος σύντομα αποδεικνύεται ότι είναι πεδίο μάχης και ναρκοπέδιο ταυτόχρονα. Σε αυτό τον κόσμο, όπου αναπτύσσεται η "ζωή", ο νεοφέρμενος οργανισμός υποχρεώνεται να δίνει όλο και πιο άγριες μάχες ενάντια σε όλους και σε όλα, αν θέλει να πετύχει το παραμικρό και να επιβιώσει μια ακόμα μέρα. Επίσης, πρέπει να έχει την προσοχή του διαρκώς τεταμένη, να είναι "ξύπνιος", καθώς το κάθε τι γύρω του μπορεί να είναι επικίνδυνο, βλαβερό, ή θανατηφόρο. Όπως λέγεται σοφά, "Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται κλαίγοντας και κανείς δεν πεθαίνει γελώντας".

Λεπτομέρεια: Αν ο άνθρωπος, μετά τη γέννησή του, συνέχιζε να αναπτύσσεται καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του με τον ίδιο ρυθμό που αναπτυσσόταν μέσα στη μήτρα, θα κατέληγε να έχει μέγεθος χιλιαπλάσιο από τον ήλιο! Δηλαδή, όσο βρίσκεται μέσα στη μήτρα, ο οργανισμός αναπτύσσεται ταχύτατα και θεαματικά. Από τη στιγμή όμως που θα βγει στον κόσμο, η ανάπτυξή του αρχίζει να φρενάρει, ώσπου σταματάει με το τέλος της εφηβείας. Αμέσως μετά, αργά αλλά σταθερά, ξεκινά η κατάρρευση (γήρας). Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι τα όντα εξελίσσονται πραγματικά όσο βρίσκονται μέσα στη μήτρα. Η γέννηση είναι απλώς το πρώτο βήμα για το θάνατο...

Σάββατο, 7 Ιανουαρίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Λευκοί βράχοι περικλείουν μια όμορφη σμαραγδένια λιμνοθάλασσα με λευκή αμμουδιά. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ένα κάτασπρο μοναστήρι, στην απόλυτη ησυχία της φύσης. Λίγο αργότερα, βρίσκομαι σ' ένα δωμάτιο, όπου βλέπω τον Ιάπωνα ηθοποιό Γιούτζι Οκουμότο. Το όνειρο γίνεται διαυγές· πάω και τον φιλώ στο στόμα, ενώ αυτός φαίνεται αμήχανος. Ακολουθεί οργασμός που διαρκεί αρκετά και με ξυπνά...

"Σημείον": Είναι πρωί και περπατώ στη Γεννηματά. Κάποια στιγμή φαντασιώνομαι ασυναίσθητα ότι συναντώ το

Χριστό μα δεν είναι ακριβώς ο ίδιος, αλλά ένας αντιπρόσωπός του. Τότε, γυρίζω λίγο το κεφάλι δεξιά προς τα πίσω και βλέπω έναν παράξενο παπά να περπατά πλάι μου, στην απέναντι πλευρά του δρόμου! Διασχίζει το δρόμο βιαστικά, με προσπερνά και τώρα βαδίζει λίγο πιο πέρα, μπροστά μου. Ξαφνικά σταματά, στρέφει προς τα πίσω και τα βλέμματά μας συναντιούνται καθώς εκείνος κάνει μεταβολή, με διασταυρώνει και απομακρύνεται πίσω μου. Φοράει μπότες, ράσο μακρύ ως τις γάμπες και μαύρο μπουφάν.

Νωρίς το απόγευμα παίρνω άλλο ένα ***σημείον:*** Βγαίνω για βόλτα με το ποδήλατο μέχρι τα Πολυκλαδικά Λύκεια. Φθάνοντας στον παράδρομο έξω από τα σχολεία, αναρωτιέμαι αν με αγαπά ο Θεός. Τότε ακριβώς, παρατηρώ ριγμένο καταγής ένα φυλλάδιο με διαφήμιση του βιβλίου "Ο Θεός". Σταματώ, το παίρνω στα χέρια μου, το ανοίγω και βρίσκω μέσα μια τυπωμένη εικόνα με τη γέννηση του Χριστού...

"Desperate Housewives": Ενδιαφέρουσα τηλεοπτική σειρά, που ενίοτε ομολογεί και μερικές αλήθειες. "We are Wasps, we are Protestants..." (= κανένα κύκλωμα δεν μας ξεφεύγει). Τηλεόραση: Μέσον Μαζικής Εξέλιξης (!)

Το κουκλοθέατρο του τρόμου: Οι άνθρωποι δεν είναι παρά βιολογικές μαριονέτες, προγραμματισμένες να υπακούνε τυφλά στη βούληση αόρατων, ισχυρότερων δυνάμεων. Νομίζουν -κι εγώ νόμιζα- ότι έχουν το "αυτεξούσιο", ωστόσο τίποτα δεν είναι πιο μακριά από την αλήθεια. Όλες οι ανθρώπινες σκέψεις, πράξεις, διαθέσεις, συγκυρίες, ελέγχονται με καταπληκτική ακρίβεια από εξωγήινες οντότητες. Άλλωστε, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων δεν διαθέτουν επαρκή πνευματικά ή ψυχικά προσόντα για να ανταπεξέρχονται στη συνηθισμένη, καθημερινή ζωή. Κι όμως, η κοινωνία τους όχι μόνο στέκει αλλά κι εξελίσσεται με αφύσικη ταχύτητα, ιδίως κατά τον τελευταίο αιώνα.

Μου είναι πλέον ολοφάνερο πως *κάτι ξένο* διοικεί και παροδηγεί μυστικά τους ανθρώπους, έτσι ώστε αυτοί να αναπτύσσουν πολιτισμό και επιστήμες που έχουν έναν μόνο

απώτερο σκοπό: την κατα(δια)στροφή της φύσης, τη διαστρέβλωση της Δημιουργίας του Θεού. Δαιμονικές οντότητες κυριεύουν, συντονίζουν, χειραγωγούν τους ανθρώπους, έτσι ώστε αυτοί να "εμπνεύονται" επιστήμες και τεχνολογίες που διαταράσσουν τη φυσική αρμονία του κόσμου.

Πολύ συχνά οι άνθρωποι δεν έχουν συνείδηση του τι κάνουν και γιατί. Κατά κανόνα ακολουθούν παρορμήσεις της στιγμής. Άλλοτε πάλι μοιάζουν να συντονίζονται ασυνείδητα πολλοί μαζί για να επιτευχθεί ένας συγκεκριμένος σκοπός: Όταν, για παράδειγμα, μια αγέλη αλητών σε χλευάζουν στο δρόμο, πιθανότατα δεν γνωρίζουν για ποιό λόγο το κάνουν· απλά αισθάνονται την παρόρμηση να το κάνουν, δηλαδή υπακούνε ασυναίσθητα σε μια κοινή "εσωτερική φωνή", που τους προστάζει να πράξουν με αυτό τον τρόπο. Επιπλέον, όπως μου έλεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά, οι δαίμονες ελέγχουν και τις αισθήσεις των ανθρώπων, δηλαδή το πως βιώνει ο καθένας πρόσωπα και πράγματα: "Μπορεί κάποιος να σε δει κουτσή και να μην είσαι, να σε δει στραβή και να μην είσαι". Πιστεύω, λοιπόν, ότι συνήθως οι άνθρωποι δεν εκτελούν συνειδητά το κακό. "Ου γαρ οίδασι τι ποιούσι". Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως είναι ακίνδυνοι. Κάθε άλλο: Ως "δοχεία δαιμόνων" μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνοι -όλοι.

Πολλά λέγονται για τις "θαυμαστές δυνάμεις του ανθρώπινου μυαλού". Ποιές "θαυμαστές δυνάμεις"; Πίσω από τα εκπληκτικά επιτεύγματα μετρίων ατόμων κρύβονται, κατά κανόνα, αόρατες οντότητες οι οποίες παρέχουν απροσδόκητες εμπνεύσεις στα ανεγκέφαλα πιόνια τους, κινώντας κρυφά τα νήματα και προκαλώντας διαβολικές συμπτώσεις που φέρνουν τους Forest Gump στην κορυφή.

Από την άλλη πλευρά, άνθρωποι πραγματικά ευφυείς και προικισμένοι, συχνά δεν καταφέρνουν ποτέ να αναγνωριστούν και περνούν μια ζωή στην αφάνεια και στην περιφρόνηση. Όσο για την "ψυχική καλλιέργεια", ούτε αυτή εγγυάται οποιαδήποτε κοινωνική καταξίωση. Αντίθετα μάλιστα: άτομα δύστροπα και αλαζονικά γίνονται αγαπητά και δημοφιλή απ' όλους, ενώ άτομα ευγενή και καλόκαρδα μπαίνουν στο περιθώριο.

Όσο για μένα, με τρόμο διαπιστώνω ότι ανέκαθεν αποτελούσα στόχο αρνητικών δυνάμεων, αόρατων ή όχι. Όπου κι αν έχω βρεθεί μέχρι σήμερα, όλη η αρνητικότητα του περιβάλλοντος πάντα συγκεντρώνεται εναντίον μου – ιδίως από το έτος 1996 και μετά, που προσπαθώ αδιάκοπα να φτιάξω τη ζωή μου τρέχοντας αδιάκοπα σε παρέες, γυμναστήρια, λέσχες, διακοπές κλπ, τόσο με κυκλώνουν κάθε είδους αντιξοότητες, κακοτυχίες, προδοσίες, απογοητεύσεις. Κάτι με ακολουθεί διαρκώς κατά πόδας και καταστρέφει κάθε όμορφη στιγμή της ζωής μου, οδηγώντας όλους μου τους αγώνες στο μηδέν. Είχε απόλυτο δίκιο η Μαρία Σχοινά όταν μου έλεγε ότι “Μονάχα εμείς οι δυο βρισκόμαστε τόσο χαμηλά! Πιο χαμηλά δεν πάει!”

Όλα αυτά τα χρόνια που πάσχιζα να ανέβω μεταφυσικά, να πάρω γνώσεις, να αλλάξω τη ζωή μου, να ελέγξω την πραγματικότητά μου (λες και ήμουν θεός!), υπολόγιζα χωρίς τον ξενοδόχο. Τότε αγνοούσα ότι ο κόσμος που ζω είναι ένα Matrix, δηλαδή ένας ωκεανός δαιμονικών δυνάμεων που μπορούν να με τρελάνουν αργά ή γρήγορα -τώρα πια, όσο και πιο γρήγορα...

Μονάχα η πίστη και η προσευχή στο Χριστό μπορούν να με βοηθήσουν πραγματικά να αντιμετωπίσω την αυξανόμενη αρνητικότητα που τυλίγεται γύρω μου σαν ιστός αράχνης, όλο και πιο ασφυκτική κάθε μέρα που περνάει. Μόνη αληθινή ελπίδα είναι η βοήθεια του Θεού...

Φάση 13η: Δέος και Φόβος

Κυριακή, 8 Ιανουαρίου 2006

Από χθες βράδι έχω έντονη αναταραχή μέσα μου και αναρωτιέμαι αν φέτος πρέπει να συνεχίσω την Υπέρτατη Τελετουργία ή όχι. Οι ώρες περνούν μα δεν μπορώ να αποφασίσω ποιό είναι το σωστό. Γύρω στο μεσημέρι, έχοντας τελειώσει ένα έκτακτο μάθημα με την Ξένια, κατηφορίζω την οδό Αιγύπτου συλλογιζόμενη τι θα κάνω απόψε με την Τελετουργία. Βρίσκομαι σε δίλημμα, δυσκολεύομαι εξαιρετικά να πάρω μόνη μου μια απόφαση, μέχρι που αποφασίζω να εκφράσω ξεκάθαρα τη νοερή ερώτηση: *Ποιός είναι στ' αλήθεια ο προορισμός μου; Η Υπέρτατη Τελετουργία ή η Στροφή προς το Χριστό;* Τότε ακριβώς, περνούν από μπροστά μου τρία αμάξια, το ένα πίσω από το άλλο, που έχουν τους εξής αριθμούς κυκλοφορίας:

1309 = Η ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ

2438 = Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

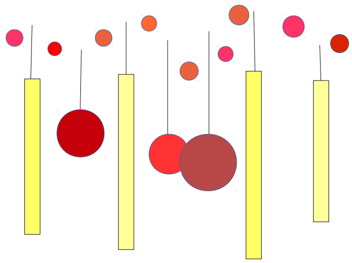
2888 = Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Το ***σημείον*** είναι ολοφάνερο, ούτε που διαννοούμαι να το αμφισβητήσω. Έτσι, αποφασίζω επί τόπου να καταργήσω οριστικά την Υπέρτατη Τελετουργία. Αμέσως μετά νιώθω την ανάγκη να πάω στην εκκλησία για να προσκυνήσω. Με χαρά διαπιστώνω ότι τα κεριά μου ανάβουν αμέσως, όχι όπως όλες τις προηγούμενες φορές, που δεν άναβαν παρά με τη δεύτερη ή την τρίτη προσπάθεια.

?! Εντός δυο ημερών παρατηρώ ότι έχουν εξαφανιστεί δια παντός τρία οχήματα πως ως χθες στάθμευαν μόνιμα πολύ κοντά στο σπίτι μου και οι (συν)αριθμοί κυκλοφορίας τους ήταν οι εξής: 2941 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΕΣΤΙ

3299 = Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΡΚΑΝΑ ΕΣΤΙ και 618 = ΟΥΡΙΗΛ

?! Λίγο αργότερα, σεισμός 6,9 R
με επίκεντρο τα Κύθηρα, γίνεται
αισθητός σε όλη την Ελλάδα
και μας ταράζει για αρκετή ώρα...

Τετάρτη, 18 Ιανουαρίου 2006

Σήμερα το απόγευμα πήγα στον "Πολυχώρο 417", κάπου στο Μεταξουργείο, για να παρακολουθήσω μια ενδιαφέρουσα διάλεξη σχετικά με τις νεομυθολογίες, που διοργανώνει το περιοδικό Strange. Αρκετά ευρύχωρη αίθουσα με ωραία διακοσμητικά φωτιστικά, πολύς κόσμος, οι περισσότεροι νεαρής ηλικίας. Ιδιαίτερα ευφραδής ο ομιλητής (Παντελής Γιαννουλάκης), ανέπτυξε το θέμα διεξοδικά και με μαεστρία. Έμεινα από τις 9:00 ως τις 11:30 τη νύχτα. Τα κυριώτερα σημεία που συγκράτησα:

* Οι νεομυθολογίες περιέχουν πάντα ένα ίχνος αλήθειας. Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά. Για παράδειγμα, οι albino alligators ξεκίνησαν σαν αστικός μύθος· ωστόσο, έχουν βρεθεί αρκετοί λευκοί κροκόδειλοι στις υπόγειες στοές της Νέας Υόρκης.
* Τα στοιχειωμένα σπίτια της Ελλάδας έχουν όλα λίγο-πολύ την ίδια ιστορία.
* Μεταξύ αστείου και σοβαρού, ο Παντελής μίλησε για τα κυκλώματα, παρουσιάζοντάς τα σαν μια αρκετά πιθανή νεομυθολογία.
* Όποιος διεισδύει βαθιά στις νεομυθολογίες και στα μυστήρια του κόσμου, πλησιάζει την αλήθεια. Όμως, η μοναξιά του είναι πολύ μεγάλη.
* Οι πλούσιοι και ισχυροί επιδιώκουν την απομόνωση, μακριά από τις πόλεις των κοινών θνητών. Αγοράζουν τεράστιες εκτάσεις στη Σιβηρία γι' αυτό! [*Προφανώς, επιζητούν ηρεμία και ησυχία, μακριά από τα αδιάκριτα μάτια των πολλών*].
* Το ένζυμο U είναι υπεύθυνο για τον εκφυλισμό των κυττάρων και το γήρας. Κάποιοι ίσως έχουν καταφέρει να το ελέγξουν. Όμως, τέτοιες ανακαλύψεις είναι μονάχα για λίγους και πάμπλουτους. Διαφορετικά, θα ανατρέπονταν τα πάντα.

* Τα σημαντικά πράγματα δεν είναι για όλους. Τα αληθινά αξιόλογα βιβλία είναι πανάκριβα και διατίθενται σε ελάχιστα αντίτυπα για ελάχιστους συλλέκτες. Αν τυπώνονταν μαζικά, θα έχαναν την αξία τους -από κάθε άποψη. [*Για παράδειγμα, το “Απόλυτο Κακό”...*]
* Οι νεομυθολογίες είναι νοητικοί ιοί ή σκεπτομορφές. Ακόμη κι αν δεν είναι στην αρχή αληθινές, τείνουν να υλοποιούνται αργά ή γρήγορα.
* Οι πράκτορες του συστήματος φροντίζουν να πνίγουν τις ιδέες που θεωρούν επικίνδυνες, ώστε αυτές να μην βρίσκουν το δρόμο προς την υλοποίηση.
* Οι απομυθοποιητές είναι πράκτορες καταστροφής του πνεύματος της ανθρωπότητας. Όμως, τίποτα δεν σταματά την προφορική παράδοση των (νεο)μυθολογιών από στόμα σε στόμα. [*Ωστόσο, το Matrix έχει τον τρόπο να απομονώνει έναν αφηγητή αν τον θεωρεί επικίνδυνο*].
* “Πόσοι από σας έχουν δει UFO;” ρώτησε σε μια στιγμή ο ομιλητής. Καμιά εικοσαριά άτομα σήκωσαν τα χέρια τους. Ωστόσο, λέει ο Παντελής, οι εμπειρίες αυτές είναι άχρηστες επειδή εμπειρία χωρίς αλληλοεπιβεβαίωση είναι σα να μην υπήρξε ποτέ. Ακόμη κι εσύ ο ίδιος την απορρίπτεις μετά από λίγο καιρό. [*Όντως: Η ανάγκη για επιβεβαίωση από τους άλλους σε αποδυναμώνει*].
* Η ζωή έχει όποιο νόημα της δώσεις. Το παίρνει, το επαληθεύει και σου το επιστρέφει πίσω.
* Κάπου στην Ήπειρο υπάρχει ένα τεράστιο μυστικό κοινόβιο -μια ολόκληρη πόλη που λέγεται Αθέρας- που έχει πληθυσμό 5000 άτομα! Η πόλη δεν αναγράφεται σε κανέναν χάρτη, δεν συγκοινωνεί με δρόμο και κατοικείται από μελετητές, οι οποίοι μπορούν και κουμαντάρουν τη ροή των πληροφοριών μέσω διαδικτύου!
* “Θέλουμε να επεκτείνουμε την πραγματικότητα, όχι να την αναιρέσουμε”, ομολογεί ο Γιαννουλάκης.
* Και μια τελευταία εικόνα: Στην άκρη του κόσμου, κάπου στη Βόρεια Σκωτία υπάρχει ένα τεράστιο καταπράσινο λιβάδι που κατηφορίζει σε μια πλαγιά. Εκεί η βαρύτητα είναι ελαττωμένη,

η αίσθηση του σώματος ανάλαφρη. Το λιβάδι τελειώνει άνω από έναν γκρεμό απίστευτου ύψους. Από κάτω, δυο μυτεροί σκόπελοι που υψώνονται από τη θάλασσα σε ύψος 480 μέτρων, φαντάζουν σαν δυο πετρούλες πλάι στον γκρεμό. Το πέταγμα εκατομμυρίων γλάρων που φωλιάζουν στα κοιλώματα του γκρεμού, ακούγεται σαν εκκωφαντική εξωγήινη μουσική...

Σάββατο, 20 Ιανουαρίου 2006

Καφές βιεννουά με την Ντένια, στο Jackson's Hall. Έχει βάψει τα μαλλιά της κατάμαυρα και φοράει μια γαλάζια μπλούζα ζιβάγκο που της πηγαίνει πολύ. Δυόμισι ώρες ζωηρή συζήτηση, ωραία ποπ και ροκ μουσική, σχετική ηρεμία στην άκρη του μπαλκονιού. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;

Σάββατο, 4 Φεβρουαρίου 2006

Άλλη μια συνάντηση με τη φίλη μου τη Ντένια στην καφετέρια-εστιατόριο “Παπα Ζωρζ”, στη Δάφνη. Γοητευτικό περιβάλλον με εντυπωσιακή πέτρινη και ξύλινη διακόσμηση, καθώς και πολυάριθμα ενυδρεία. Το πάτωμα είναι γυάλινο με ψάρια που κολυμπούν στο νερό από κάτω. Βρήκαμε μια ήσυχη μοναχική θέση πλάι στη σκάλα, όπου μείναμε για δυόμισι ώρες, μιλώντας ζωηρά και ακούγοντας νοσταλγική μουσική της δεκαετίας του '80. Υπέροχα...

Δευτέρα 6 Φεβρουαρίου 2006

Καλός και πανέξυπνος μαθητής ο 7χρονος Ιάκωβος, αδελφός της Ξένιας, ωστόσο ψάχνει πάντα ευκαιρία να διορθώνει και να κριτικάρει εμένα, τη δασκάλα του: “Δεν τα λέτε με προφορά!” ... “Αντί It γράψατε H” ... “Κάνατε λάθος!” ... “Γιατί εκεί έχει παύλα και όχι κόμμα;” ... “Γιατί λέμε a και όχι one;” ... “Γιατί να κάνουμε αυτό το μάθημα και όχι εκείνο;” και πάει λέγοντας, ενώ ποτέ δεν ικανοποιείται από τις απαντήσεις μου. Κάποια στιγμή, χάνω κι εγώ την υπομονή μου: “Άκουσε να δεις, εγώ είμαι η δασκάλα, εγώ διδάσκω, εσύ είσαι ο μαθητής και πρέπει να κάνεις ότι σου λέω! Εντάξει;” του κάνω αυστηρά.

Αμέσως του κόβεται η φόρα του μικρού. Το μάθημα συνεχίζεται ομαλά, μα τώρα πια δεν είναι τόσο φωστήρας: Κομπιάζει, διστάζει, μπερδεύεται, κάνει λάθη. Και δεν τον έβρισα, δεν τον αποκάλεσα βλάκα, σκράπα, παλιόπαιδο ή κάτι τέτοιο. Απλώς, μία φορά του έκανα μια παρατήρηση και τώρα το μυαλό του έχει ψιλομπλοκάρει! *Γύρευε, λοιπόν, τι ζημιά έχω υποστεί εγώ από χρόνιες, συντονισμένες ψυχικές επιθέσεις πολυάριθμων Τεράτων, εδώ και δεκαετίες...*
"Και να σκεφθείς ότι ο Ιάκωβος είναι από τα πιο έξυπνα και καλά παιδιά! Δηλαδή, ένα κακό παιδί, πώς θα σου φερθεί;" αναρωτιέται η μητέρα μου όταν της εξηγώ τα καθέκαστα.

Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου 2006

Παρατηρώντας πόσο έντονα απορροφά το μυαλό μου η ενασχόληση με τους συναρίθμους και τα σχετικά *σημεία*, εδώ και λίγο καιρό υποψιάζομαι έντονα ότι είναι *δαίμονες* αυτοί που διαβάζουν τις σκέψεις (μου) και συντονίζουν ανά πάσα στιγμή το Πλέγμα, έτσι ώστε να (μου) δημιουργεί συγκεκριμένες εντυπώσεις και να (με) οδηγεί σε απατηλά συμπεράσματα και πνευματική ταραχή. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι η "πραγματικότητα" (μου) δεν είναι παρά μια δαιμονική κατασκευή...

Δεν θέλω να ασχολούμαι πια με αυτά τα πράγματα: Εδώ και μερικές βδομάδες έχω πάψει να ερευνώ λεξαριθμικές ισοψηφίες, ενώ παράλληλα προσπαθώ να μην προσέχω αριθμούς κυκλοφορίας οχημάτων στους δρόμους -όμως, η έλξη των αριθμών είναι πολύ ισχυρή. Γι' αυτό το λόγο, από τις αρχές του μήνα δεν βάζω τους φακούς επαφής όταν κυκλοφορώ στους δρόμους, ενώ τα γυαλιά τα κρατώ εφεδρικά στην τσάντα μου. Περπατώ έξω σαν την τυφλή, επειδή δεν αντέχω πια να βλέπω τα συντονισμένα *σημεία* που ξεπετάγονται συνεχώς γύρω μου, συνήθως κωδικοποιημένα σε αριθμούς κυκλοφορίας οχημάτων -όχι ότι γλυτώνω και πολλά. Το μόνο που επιζητώ πλέον είναι η ψυχική λύτρωση που μπορεί να προσφέρει η αλήθεια της χριστιανικής θρησκείας.

Πιθανότατα ως άμεση συνέπεια της αμφισβήτησής μου, το περιεχόμενο των "μηνυμάτων" που παίρνω τελευταία μέσω

σημείων, συμπτώσεων ή συνδυασμένων λεξαρίθμων, έχει αλλάξει δραματικά. Με πρωτοφανή τρόμο, διαπιστώνω ότι όλο και συχνότερα με καταδιώκουν κωδικοποιημένα μηνύματα του τύπου:
2526 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ
531 = ΚΟΛΑΣΙΣ
(ζευγάρι αριθμών κυκλοφορίας που είδα χθες να περνούν από δίπλα μου, το ένα πίσω από το άλλο)

Άλλοτε, πάλι, τα μηνύματα είναι αντικρουόμενα· για παράδειγμα όταν πηγαίνω στο σπίτι της Λουίζας, καμιά διακοσαριά μέτρα πιο πέρα, βλέπω πάντα δυο σταθμευμένα αυτοκίνητα με αριθμούς:
1156 = ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ και
1941 = ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΥΡ

Όπως και να 'χει, η φρίκη μέσα μου ήδη κλιμακώνεται ανεξέλεγκτα και δεν έχω ιδέα πια πώς πρέπει να κινηθώ για να ξεφύγω απ' όλα αυτά. Προς το παρόν, επιχειρώ να ξαναγυρίσω στον παλιό -πιο φυσιολογικό- τρόπο ζωής μου: Αναζητώ καινούργιες γνωριμίες, βάζοντας σχετικές αγγελίες σε γνωστά περιοδικά, αλλά κι έναν νέο χώρο -μάλλον μεταφυσικού ενδιαφέροντος- για να συχνάζω.

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2006

Αφού διάβασα τη σχετική διαφήμιση σ' ένα περιοδικό πνευματικής αναζήτησης, παρευρίσκομαι σήμερα το απόγευμα στο “Εισαγωγικό Σεμινάριο Αγγέλων”, που διοργανώνει η Ναταλία Δερβίση στο μεταφυσικό κέντρο “Stardust” στην Κάτω Γλυφάδα.

Οι πρώτες εντυπώσεις είναι αρκετά θετικές: Ο χώρος διαφέρει κατά πολύ από τις συνηθισμένες “σχολικές” αίθουσες των υπόλοιπων μεταφυσικών κέντρων. Τα σεμινάρια γίνονται στο σαλόνι του σπιτιού της Ναταλίας που είναι ευρύχωρο, πολυτελές, γεμάτο διακοσμητικά αγγελάκια και άνετους καναπέδες. Τα άτομα, καμιά δεκαριά, φαίνονται ισορροπημένα και συγκροτημένα.

Η Ναταλία Δερβίση είναι μια καλοβαλμένη σαραντάρα, συμπαθητική, με λευκό δέρμα, γαλάζια μάτια και ξανθά μαλλιά. Αρχίζει να μας διηγείται την ιστορία της, πώς ξεκίνησε η δική της αναζήτηση: Σε μια πολύ δύσκολη στιγμή της ζωής της, όταν είχε μείνει μόνη, χωρίς σύντροφο, χωρίς δουλειά και χωρίς χρήματα, μέσα στην απόγνωσή της φώναξε στο Θεό: "Υπάρχεις; Αν υπάρχεις απόδειξέ το μου τώρα! Κάνε κάτι τώρα, αλλιώς δεν ξέρω τι θα γίνει!". Τότε αποκοιμήθηκε αυτόματα και είχε μια ψυχική εμπειρία πνευματικής επαφής με αγγέλους, οι οποίοι την πήραν μαζί τους, τη θεράπευσαν και της αφαίρεσαν όλη την αρνητική της ενέργεια. Όταν η Ναταλία ξύπνησε, διαπίστωσε ότι η εμπειρία αυτή είχε διαρκέσει δέκα ώρες!

Έκτοτε, δηλαδή εδώ και μόλις πέντε χρόνια, η ζωή της Ναταλίας έχει πάρει σταθερά ανοδική πορεία σε κάθε επίπεδο, ενώ συνεχίζει να ανεβαίνει μεταφυσικά, παίρνοντας τακτική καθοδήγηση από τους αγγέλους -*σε αντίθεση με μένα, ας πούμε, που ασχολούμαι πάνω από 15 χρόνια με τον εσωτερισμό αλλά αντί να ανεβαίνω κατεβαίνω, και μάλιστα σε βάθη τρομακτικά...*

Σύμφωνα, λοιπόν, με την κοσμοθεωρία που διδάσκεται στο Stardust, κάθε άνθρωπος επηρεάζεται πρωταρχικά από το οικογενειακό του περιβάλλον. Η οικογένεια αποτελεί ένα *σύστημα*, το οποίο κανονικά δεν πρέπει να διασπάται. Όταν όμως για κάποιο λόγο αποχωρήσει ή απορριφθεί ένα μέλος (εξαιτίας ξαφνικού θανάτου, έκτρωσης, εγκλεισμού σε ψυχιατρείο ή φυλακή κλπ), τότε ένα άλλο μέλος, συνήθως κατιών απόγονος, ασυνείδητα παίρνει τη θέση του απόντος, με αποτέλεσμα ο ίδιος να δυσλειτουργεί και να είναι "απών" στη δική του ζωή. Για παράδειγμα, αλκοολικοί ή ναρκομανείς εκπροσωπούν το νεκρό πατέρα τους· ορισμένοι άνδρες δυσκολεύονται να συνάψουν σχέση με γυναίκα επειδή έχουν υιοθετήσει ασυνείδητα το ρόλο του νεκρού συζύγου της μητέρας τους, κ.ο.κ.

Η συστημική αναπαράσταση του οικογενειακού ή άλλου συστήματος αποτελεί ουσιαστικά μια τεχνική συμπαθητικής μαγείας, η οποία αποκαλύπτει τη δυναμική μεταξύ των μελών μιας οικογένειας ή ομάδας. Με τις κατάλληλες διορθωτικές

κινήσεις τα προβλήματα του εν λόγω συστήματος θεραπεύονται, έτσι ώστε να μη μεταφέρονται από γενιά σε γενιά, βαραίνοντας ορισμένα άτομα με μια “κακή” ή “ξένη” μοίρα:

Ο ενδιαφερόμενος “στήνει” στο χώρο την οικογένειά του ή όποια άλλη ομάδα θέλει, επιλέγοντας εκπροσώπους για κάθε ένα μέλος. Με τη βοήθεια του συντονιστή και με βάση τα συναισθήματα που βιώνουν οι συμμετέχοντες, εντοπίζεται η όποια εμπλοκή του ενδιαφερόμενου, καθώς αναβιώνει η *συστημική μνήμη* του εκάστοτε συστήματος η οποία υπερβαίνει την *ατομική μνήμη* και φανερώνει άγνωστες πτυχές στο οικογενειακό ιστορικό. Μια επιτυχημένη λύση μέσω διορθωτικών κινήσεων ή φράσεων επαναφέρει τα μέλη του συστήματος στη θέση τους, ιδιαίτερα εκείνα που είχαν κάποτε παραγκωνιστεί. Έτσι προκύπτει μια νέα εικόνα του εν λόγω συστήματος, βασιζόμενη στην ισοτιμία, στην αναγνώριση όλων και στη συμφιλίωση με το κοινό πεπρωμένο -ακόμη και με την εμπλοκή και το βάρος της, αν κριθεί αναγκαίο.

Στη συνέχεια λα-βαίνει χώρα μια σύντο-μη ***συστημική αναπα-ράσταση,*** όπου παίρ-νουμε όλοι μέρος φτιά-χνοντας “συστήματα” των δυο ατόμων. Εγώ στέκομαι απέναντι από μια γυναίκα μέσης ηλι-κίας· χωρίς να μιλήσω καθόλου, φαντάζομαι πως είναι η αδελφή μου. Όντως, σύντομα αποκαλύπτεται πλήρως η σχέση μας: Εκείνη είναι το ισχυρό μέρος, εγώ προσπαθώ να την πλησιάσω μα αυτή κοι-τά αλλού. “Δεν γίνεται τίποτα...”, όπως λέει και η γυναίκα. Αργότερα αλλάζουμε ρόλους· ασυναίσθητα εγώ υιοθετώ το ρόλο του γιου της άλλης, ο οποίος σπουδάζει στην Κρήτη: ακόμη κι όταν απομακρύνομαι από κοντά της, νιώθω το μάτι της μάνας πάνω μου να με ελέγχει κι αισθάνομαι έναν ελαφρό θυμό γι' αυτό.

Ακόμη: Μεγάλη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο εκφράζεις τις επιθυμίες σου. Όταν λες, πχ, “Δεν θέλω τη μοναξιά”, το Σύμπαν ακούει “θέλω τη μοναξιά”. Αυτό συμβαίνει επειδή οι αγγελικές δυνάμεις δεν κατανοούν τις αρνητικές λέξεις, όπως το “δεν”. Αν πεις στον εαυτό σου “Μη

βλέπεις μαύρο”, τι σχηματίζεται αυθόρμητα στη φαντασία σου; Μαύρο, φυσικά! Είναι σημαντικό, λοιπόν, να εκφραζόμαστε με θετικό τρόπο προκειμένου να υλοποιούνται οι επιθυμίες μας. Τελειώνουμε μ' έναν Διαλογισμό Αγγέλων, που αποδεικνύεται πραγματικά πολύ χαλαρωτικός.

Σε γενικές γραμμές ήταν μια ευχάριστη και θετική εμπειρία, κάτι διαφορετικό απ' ότι έχω δοκιμάσει ως τώρα. Πιστεύω ότι οι θεωρίες που προβάλλει η Δερβίση έχουν μια βάση: Όντως οι πρόγονοι μας στοιχειώνουν, ακόμη κι από γενετική άποψη. Ακόμη, θεωρώ πως έχει δίκιο όταν λέει πως πρέπει να κάνουμε σωστή χρήση του λόγου. Η ατμόσφαιρα ήταν φωτεινή, ήρεμη, φιλική, πιο θετική απ' όλα τα κέντρα εσωτερισμού όπου έχει βρεθεί -γι' αυτό έχω σκοπό να ξαναπάω.

Υπάρχουν, όμως, και μερικά “αλλά”: Μια κλώσσα χτυπούσε συνεχώς τα βραχιόλια της επί τέσσερις ώρες που διήρκεσε το σεμινάριο, ακόμη και κατά τη διάρκεια του διαλογισμού. Ο μαύρος επιθετικός σκυλάραπας στην αυλή, δεν μου φάνηκε τόσο θετική παρουσία. Χώρια όλο εκείνο το εγκώμιο του χρήματος: Η Ναταλία παραδέχεται ότι λατρεύει το χρήμα και το θεωρεί δείγμα εύνοιας των αγγέλων...

Σάββατο, 18 Φεβρουαρίου 2006

Σήμερα είμαι καλεσμένη στα γενέθλια της Περσεφόνης και της Σάσας και πρέπει ν' αγοράσω δώρα. Καθώς κατηφορίζω τη Γούναρη, σε μια στιγμή σκέφτομαι αγγελάκια· τότε ακριβώς, βρίσκω πεσμένες καταγής τρεις κάρτες που απεικονίζουν αγγελάκια!

Καταλήγω στο σούπερ μάρκετ "Μαρινόπουλος", ελπίζοντας να βρω εκεί κάτι χαριτωμένο. Φθάνοντας απέξω, ο νους μου τρέχει ασυναίσθητα στο Εισαγωγικό Σεμινάριο Αγγέλων που παρακολούθησα την Τετάρτη. Τότε ακριβώς, πάνω σ' έναν σιδερένιο όγκο στα πλάγια του κτηρίου, βρίσκω παρατημένο το τεύχος Νοεμβρίου του εξειδικευμένου περιοδικού “Dream Soul”, το οποίο είναι γεμάτο ζωγραφιές αγγέλων, περιέχει αρκετά σχετικά κείμενα, καθώς και άρθρα για τη συστημική αναπαράσταση! Νιώθω μεγάλη χαρά, καθώς διακρίνω ένα

ακόμη θετικό ***σημείον*** για την πορεία μου αλλά και για τη μελλοντική ενασχόλησή μου με τα σεμινάρια αγγέλων.

Εντέλει, αγοράζω για τις κοπέλες δυο διακοσμητικά φλυτζάνια τσαγιού με πανέμορφο ανθεμωτό σχέδιο απέξω και ροζ κερί μέσα, με άρωμα τριαντάφυλλο. Μόλις αντικρύζουν τα φλυτζάνια, οι δίδυμες ενθουσιάζονται: “Καλύτερο δώρο δεν θα μπορούσες να μας κάνεις!” αναφωνούν και οι δυο μαζί. Στη γιορτή δεν θα έλθουν όλοι όσοι περίμενε η Πέρσα, ωστόσο, περνάμε ευχάριστα μέχρι αργά τη νύχτα.

Κυριακή, 19 Φεβρουαρίου 2006

Νωρίς το πρωί, μόλις ανοίγω το παράθυρό μου, ο τρόμος έρχεται και πάλι με τη μορφή κωδικοποιημένου μηνύματος: Είναι ένα άγνωστο αυτοκίνητο παρκαρισμένο ακριβώς απέναντι από το σπίτι μου, με αριθμό κυκλοφορίας 1280 = Ο ΣΑΤΑΝΑΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ. Μόλις βλέπω το νέο ***σημείον,*** η ικανοποίηση από τη χθεσινή χαρούμενη βραδιά εξανεμίζεται με μιας και η ψυχή μου γεμίζει φρίκη. Το αμάξι θα μείνει εκεί μέχρι το απόγευμα και θα επανεμφανιστεί για δυο μέρες αγωνίας ακόμη· μετά, προς μεγάλη μου ανακούφιση, δεν θα ξαναφανεί...

Παρασκευή, 24 Φεβρουαρίου 2006

Σημείον: Αργά τη νύχτα, μπαίνοντας στην τουαλέτα πριν πάω για ύπνο, συλλογίζομαι ασυναίσθητα την εξής φράση: *Είσαι δαίμονας και θα καείς στην κόλαση.* Ακριβώς την επόμενη στιγμή, τα φώτα σβήνουν σχεδόν τελείως και ξανανάβουν μόνα τους, φαινόμενο που επαναλαμβάνεται μετά από λίγα δευτερόλεπτα και ξανά πάλι μετά από λίγα δευτερόλεπτα. Έντονος τρόμος με κατακλύζει, που μάταια προσπαθώ να κατευνάσω.

Το επόμενο πρωί περιγράφω το φαινόμενο στη μητέρα μου· λέει ότι είναι συνηθισμένο και οφείλεται σε ξαφνική πτώση της τάσης του ηλεκτρικού ρεύματος. Δεν αντιλέγω, αλλά χαμηλώνουν ποτέ τα φώτα σχεδόν τελείως και ξανανάβουν πάλι; Τουλάχιστον στο σπίτι μου κάτι τέτοιο δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ...

Σάββατο, 4 Μαρτίου 2006

Συντονισμός του Πλέγματος: Έχει φθάσει πια απομεσήμερο όταν έρχεται ο ανηψιός μου ο Γιάννης και με πείθει να πάμε σινεμά στη Γλυφάδα για να δούμε την ταινία κινουμένων σχεδίων "Ο Αστερίξ και οι Νορμανδοί". Πριν φύγουμε, μπαίνω στο λουτρό και βγάζω τους φακούς επαφής. Κατόπιν, ανεβαίνω στην τεράστια καινούργια R1 μηχανή του Γιάννη (του δάνεισα εγώ 2000 ευρώ για να την αγοράσει) και αναχωρούμε. Σύντομα, όμως, διαπιστώνω ότι δεν κατευθυνόμαστε προς την Κάτω Γλυφάδα αλλά προς την Αθήνα, με ιλιγγιώδη ταχύτητα. *Μου την έσκασε ο νεαρός...*

Καταλήγουμε στο Village Center του Ρέντη και ο ανηψιός προθυμοποιείται να πληρώσει τα εισητήρια. Όμως, η ταινία αρχίζει σε 45 λεπτά, οπότε πηγαίνουμε και καθόμαστε στο Tuesday's απέναντι. Προσφέρομαι να κεράσω το Γιάννη, παραγγέλνουμε πολύ περισσότερο φαγητό απ' όσο μπορούμε να φάμε και το "μαλλί" πάει 40 ευρώ. *Πώς τα καταφέρνω και μπλέκω έτσι;*

Πέντε λεπτά πριν φύγουμε από το εστιατόριο, τρέχω στο μπάνιο και φοράω τους φακούς επαφής για να ευχαριστηθώ το έργο. Όταν τελειώνει η διασκεδαστική ταινία, πηγαίνω στις τουαλέτες του κινηματογράφου για να ξαναβγάλω τους φακούς. Τότε αντιλαμβάνομαι πως τα γυαλιά μου λείπουν από την τσάντα -τα έχω ξεχάσει στο Tuesday's! Και δεν φθάνει αυτό, μου πέφτει κάτω ο ένας φακός! Αδύνατον να τον βρώ πάνω στο θαμπό πάτωμα της τουαλέτας! Φωνάζω το Γιάννη για βοήθεια, ευτυχώς καταφέρνει να βρει τον φακό, ύστερα του εξηγώ και για τα γυαλιά. "Πώς τα έπαθες όλα αυτά μαζί;" απορεί το παιδί. *Άντε να του εξηγήσεις...* Έτσι, επιστρέφουμε στο εστιατόριο, όπου ευτυχώς βρίσκω τα γυαλιά μου. Ύστερα παίρνουμε το δρόμο της επιστροφής, τρέχοντας σαν τρελοί πάνω στη μπλε R1 του Γιάννη και μέσα σε 20 λεπτά έχουμε φθάσει στο σπίτι.

Το ίδιο απόγευμα συναντώ την Ευγενία στην Πλατεία Γλυφάδας. "Τι ωραία που είναι έτσι ίσια τα μαλλιά σου!", μου λέει μόλις με βλέπει. Όταν της εξηγώ ότι τα μαλλιά μου έχουν ισιώσει εξαιτίας της μεσημεριάτικης τρελής κούρσας με τη

μοτοσυκλέτα του ανηψιού μου, η Ευγενία ξεκαρδίζεται.

Σε γενικές γραμμές περνάμε καλά με την Ευγενία, ωστόσο με παραξενεύει το ότι όποτε συναντιώμαστε με βάζει να στήνομαι για φωτογραφίες που τραβάει σωρηδόν με το κινητό, μέσα στις καφετέριες...

Κυριακή, 5 Μαρτίου 2006

Πρώτη συνάντηση με την 32χρονη Φιλιώ Μπόγρη, η οποία απάντησε στην αγγελία μου για αλληλογραφία στο περιοδικό "Τηλέραμα". Στις 8:00 το βράδι φθάνω στο καθορισμένο σημείο συνάντησης στο Κολωνάκι. Περνάει κανένα εικοσάλεπτο χωρίς να εμφανιστεί, αρχίζω να ανησυχώ μήπως δεν έλθει καθόλου. Τότε χτυπά το κινητό μου. Είναι εκείνη και μου εξηγεί πως συνάντησε πολλή κίνηση, βρίσκεται ακόμη στην Ακαδημίας και τελικά θα πάρει από εκεί ταξί για να έλθει. Εντέλει, εμφανίζεται μετά από μισή ώρα καθυστέρηση συνολικά.

Καταλήγουμε στο Jackson's Hall, όπου περνάμε γύρω στις τρεις ώρες με ευχάριστη κουβέντα. Φαίνεται ιδιαίτερα υπερήφανη που είναι αστυνομικός (το λέει και το ξαναλέει), μα σε γενικές γραμμές μου φαίνεται σοβαρό και ισορροπημένο άτομο, ίσως λίγο απότομη ώρες-ώρες. Είναι αρκετά παχουλή αλλά με προσεγμένη εμφάνιση και μοντέρνο ντύσιμο. Ασχολείται πολύ με αλληλογραφίες, e-mails, chat rooms και τα παρόμοια, οπότε γνωρίζει πάρα πολύ κόσμο. Έχει, μάλιστα, επικοινωνήσει σχεδόν με όλους όσους έχω επικοινωνήσει κι εγώ. Πιστεύω ότι θα τα πάμε καλά οι δυο μας. “Μια χαρά άτομο είσαι”, μου λέει λίγο πριν χωριστούμε κι εγώ της ανταποδίδω τη φιλοφρόνηση...

Τρίτη, 7 Μαρτίου 2006

Επιστρέφω σπίτι μετά από ένα θέλημα όταν, φθάνοντας στη γωνία Αθανάτου και Νηρηίδων, βλέπω πεταμένη κάτω μια χάρτινη εικονίτσα του Χριστού. Σταματώ και τη μαζεύω, ενθουσιασμένη. Δεν προχωρώ ούτε τριάντα μέτρα και από μπροστά μου περνά ένα αμάξι με αριθμό 2925 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ. Το ***σημείον*** με ταράζει υπερβολικά, τόσο που αισθάνομαι την καρδιά μου να σφίγγεται επικίνδυνα. *Μα πώς είναι δυνατόν;* αναλογίζομαι· *μόλις πριν λίγα δευτερόλεπτα βρήκα μια εικόνα του Χριστού!* Επιταχύνω το βηματισμό μου με σκοπό να πάω να χωθώ στο σπίτι μου το συντομότερο δυνατόν· δεν προλαβαίνω, όμως, να κάνω λίγα βήματα όταν με προσπερνάει ένα άλλο αυτοκίνητο με τον ίδιο ακριβώς αριθμό, 2925! Μένω στήλη άλατος για λίγα δευτερόλεπτα, καθώς η φρίκη με κατακλύζει και νιώθω τον εγκέφαλό μου να συσπάται βίαια μέσα στο κρανίο.

Τρέχω και κλείνομαι τρομοκρατημένη στο σπίτι μου. Ανασαίνω βαριά και ακανόνιστα, ενώ το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Δεν έχω πια καμιά αμφιβολία: Μέρα με τη μέρα, τα *σημεία της κόλασης* πληθαίνουν γύρω μου! Απ' ότι φαίνεται, η στροφή στο Χριστιανισμό, η αυξανόμενη πίστη μου στον Ιησού Χριστό, η τακτική ανάγνωση της Καινής Διαθήκης, οι εκκλησιασμοί και οι συνεισφορές μου για τους φτωχούς δεν είναι αρκετά. Χρειάζεται να κάνω κάτι ακόμη...

Θρησκοληψία

Παρασκευή, 10 Μαρτίου 2006

Τρομαγμένη από τη μαζική εισβολή των (κωδικοποιημένων ή όχι) απειλητικών σημείων στην καθημερινότητά μου, αποφασίζω να πάω να εξομολογηθώ σε ιερέα, για πρώτη φορά στη ζωή μου.

Έτσι, σήμερα το πρωί πηγαίνω στην εκκλησία της ενορίας μου, όπου ομολογώ τα πάντα στον πατέρα Δωρόθεο σχετικά με την Υπέρτατη Τελετουργία και την επίκληση στον αρχάγγελο Ουριήλ, με σκοπό την καταστροφή της ανθρωπότητας. Παραδόξως, δεν μοιάζει να εκπλήσσεται: "Ο Ουριήλ είναι άγγελος της Αποκαλύψεως", μου εξηγεί ήρεμα. "Την ημέρα της Κρίσης, άγγελοι θα αναλάβουν να καθαρίσουν τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους και ο Ουριήλ είναι ένας από αυτούς".

Στη συνέχεια του μιλώ για την περιπέτειά μου με τους λεξαρίθμους και τα κωδικοποιημένα μηνύματα που με καταδιώκουν παντού. Προς έκπληξή μου, έχει υπόψη του το θέμα των συναρίθμων και δείχνει απρόσμενη κατανόηση στα απίθανα που ακούει. "Ο Θεός είναι φως. Δεν φέρνει φόβο, ούτε μιλά με κωδικογραφήματα", μου εξηγεί ήρεμα. "Ό,τι σε σκοτίζει είναι πονηρό. Πρέπει να τα παρατήσεις όλα αυτά· ε, κι αν υπάρχουν *σημεία*..."

Εδώ διακόπτει τα λόγια του και ανασηκώνει τους ώμους, ενώ εγώ πασχίζω να απωθήσω τη φρίκη που με κατακλύζει μόλις συνειδητοποιώ ότι η εκκλησία δέχεται τα *σημεία της κόλασης!* Στη συνέχεια του εξηγώ το φόβο μου, μήπως έχω διαπράξει κάποιο αμάρτημα που δεν συγχωρείται. "Το μόνο αμάρτημα που δεν συγχωρείται είναι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος", μου εξηγεί. *Κι αν το έχω διαπράξει, χωρίς να το καταλάβω;* ανησυχώ μα δεν λέω τίποτα. "Εμείς οι άνθρωποι συνήθως δεν κάνουμε βαριές αμαρτίες, διαπράττουμε ατοπήματα", συνεχίζει ο ιερέας με καθησυχαστικό τόνο.

"Άλλωστε, τίποτα δεν έγινε με κακή πρόθεση", καταλήγει.

Ύστερα του εκφράζω την απορία μου, που το περιεχόμενο των μηνυμάτων από θετικό άρχισε να γίνεται αρνητικό μόλις στράφηκα προς τη χριστιανική θρησκεία. "Όσο πλησιάζεις το Θεό, ο Διάβολος προσπαθεί να σε αποτρέψει και να σε απογοητεύσει. Έχεις πολύ αγώνα μπροστά σου!" μου απαντά με το ίδιο πράο, συγκαταβατικό ύφος.

Τέλος, ο πατήρ Δωρόθεος με συμβουλεύει να εκκλησιάζομαι κάθε Κυριακή, να μελετώ τις Γραφές και να κοινωνάω μια φορά το μήνα."Θα λυτρωθείς", με διαβεβαιώνει αλλά και με προειδοποιεί: "Τώρα που θα αρχίσεις να κοινωνάς, να δεις τι έχει να γίνει!" *Δηλαδή, τι περιμένει ότι θα γίνει;* αναρωτιέμαι.

Πάντως, όταν αποχωρώ μετά από λίγο, διαπιστώνω ότι αισθάνομαι κάπως καλύτερα. Η εξομολόγηση ήταν κάτι που έπρεπε να κάνω. Το ίδιο βράδι ξεφορτώνομαι το Ψυχόσπαθο και τα υπόλοιπα σύνεργα της Υπέρτατης Τελετουργίας.

Θα επιμείνω στην πίστη μου και θα ακολουθήσω τις συμβουλές του πατέρα Δωρόθεου επειδή πραγματικά με ενδιαφέρει να κάνω το σωστό και να πλησιάσω το Θεό. Παράλληλα, θέλω να πιστεύω ότι τώρα, μετά την ειλικρινή μετάνοιά μου, ο τρόμος θα φύγει σιγά-σιγά από τη ζωή μου. Ωστόσο, παρά την αυξανόμενη θρησκευτικότητά μου, υπάρχει κάτι που αρνούμαι πλέον να κάνω: Δεν μελετώ πια την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη, όπως έκανα ως πρόσφατα. Δεν αντέχω να ξαναδιαβάσω αυτά τα βιβλία, καθώς δεν μπορώ να υποφέρω τον τρόμο που υποβάλλουν σε κάθε σελίδα...

Κυριακή, 12 Μαρτίου 2006

Σήμερα είναι η εορτή της Αναστήλωσης των Εικόνων, με ωραία λιτάνευση μέσα στην εκκλησία, γεμάτη κατάνυξη αλλά και ζωηράδα. Στο τέλος ο παππάς ψάλλει μπροστά στο ιερό και στις εικόνες της περιφοράς· μόλις βροντοφωνάζει "Ανάθεμα!" προς τους εικονοκλάστες, παρατηρώ ότι ο λαμπρός κεντρικός πολυέλαιος και τα οκτώ κρεμαστά καντήλια μπροστά στις εικόνες του ιερού τέμπλου αρχίζουν να κινούνται πέρα-δώθε, κουδουνίζοντας! *Μα πώς γίνεται αυτό; Μήπως τα άγγιξε*

κάποιος; Και τα εννέα; Ή μήπως κουνιούνται με μηχανισμό; αναρωτιέμαι για μερικές στιγμές. Πιθανότατα, κανένας άλλος από τους εκκλησιαζόμενους δεν έχει προσέξει το ***μυστήριο*** φαινόμενο...

Πέμπτη, 16 Μαρτίου 2006

Ερευνητική Συστημική Αναπαράσταση στο "Stardust" της Ναταλίας Δερβίση: Το πρώτο θέμα (αναπαράσταση μιας εταιρείας πωλήσεων) είναι μάλλον βαρετό. Το δεύτερο θέμα φαίνεται πολύ ενδιαφέρον, καθώς αφορά τα πειράματα που γίνονται σε ανθρώπους μέσα σε μια μυστική στρατιωτική βάση στην Αμερική: Μέσα στη βάση Ντούλτσε, που είναι καλά κρυμμένη στα έγκατα της γης κάπου στο Νέο Μεξικό, εξωγήινοι/ενδογήινοι πειραματίζονται πάνω σε ανθρώπους: Σκοπεύουν να κατασκευάσουν ομοίους τους με ανθρώπινη μορφή, οι οποίοι θα μπορούν να ζουν πάνω στην επιφάνεια της γης. Η βάση Ντούλτσε δεν είναι μοναδική στο είδος της· παρόμοιες υπόγειες βάσεις υπάρχουν σε πολλά μέρη του κόσμου. Είναι αναμενόμενο ότι κάποια στιγμή εκατομμύρια τέτοιων υβριδίων θα κατακλύσουν τον κόσμο.

Εγώ, ως "ανθρώπινο πειραματόζωο" εκδηλώνω ανησυχία και αποστροφή για όλα αυτά. Ωστόσο, προς μεγάλη μου έκπληξη, οι υπόλοιποι συμπαίκτες μου (η "Βάση", η "Αμερική", το "Πείραμα", ο "Ενδογήινος", η "CIA") δείχνουν να αρέσκονται στην όλη ιδέα. Θεωρούν ότι με τα γενετικά πειράματά τους οι ενδογήινοι θα βοηθήσουν την ανθρωπότητα να εξελιχθεί – έστω κι αν δισεκατομμύρια άτομα εξολοθρευτούν αν δεν προσαρμοστούν. "Πάντα χρειάζονται θυσίες", δηλώνει αυτάρεσκα η Ναταλία. Εγώ εξακολουθώ να διαφωνώ. "Είναι αρνητικό αυτό!", λέει για μένα μια "θετική" συμπαίκτρια. Όλοι μέσα στο σύστημα με αντιμετωπίζουν σαν κάτι εξαιρετικά ευτελές και ανάξιο λόγου. Κάποια στιγμή, βγαίνω από το "θέατρο" και δοκιμάζω να δραπετεύσω αλλά, κατά τη περιφρονητική γνώμη των υπόλοιπων, "αυτό (δηλαδή εγώ) δεν μπορεί να κάνει τίποτα".

Οι ενδογήινοι βιάζονται να ολοκληρώσουν τα πειράματα

πριν καταφθάσουν κάποιοι άλλοι, εχθρικοί εξωγήινοι από το διάστημα. "Αυτό που έρχεται είναι πολύ χειρότερο", μας διαβεβαιώνει η Ναταλία. Στο μεταξύ, ήδη ο πλανήτης αλλάζει συχνότητα, από την 3η στην 5η διάσταση. Σύντομα θα επέλθει μια ριζική μεταβολή στην πραγματικότητά μας: Όσοι από τους γήινους είναι θετικοί και ψυχικά ανεπτυγμένοι, θα μεταβούν σε άλλη διάσταση. Οι υπόλοιποι (δηλαδή δισεκατομμύρια άτομα) θα πεθάνουν και οι ενδογήινοι θα καταλάβουν τον πλανήτη".

Κάποια στιγμή, μετά το τέλος της αναπαράστασης, εκφράζω την άποψη ότι οι ενδογήινοι κρύβονται κάτω από τη γη επειδή είναι ευάλωτοι στο νερό, που δεν το αντέχουν. Η Ναταλία δεν απορρίπτει την ιδέα.

... Πιάσ' τ' αυγό και κούρεψ' το. Δεν ξέρω τι είδους κύκλωμα είναι αυτό πάλι, πάντως είναι γεγονός πως η Ναταλία έχει πετύχει θεαματική άνοδο στη ζωή της από τότε που άρχισε να ασχολείται με την αγγελολογία -δηλαδή μέσα σε μόλις πέντε χρόνια. Κάθε τόσο, μάλιστα, τρέχει στη Γερμανία και παρακολουθεί σεμινάρια 300 ωρών το καθένα, με δάσκαλο τον ίδιο τον Bert Hellinger, τον εμπνευστή της Συστημικής Αναπαράστασης, ο οποίος μάλιστα την έχει ξεχωρίσει ανάμεσα σε όλους τους μαθητές του. Μου είναι φανερό ότι κάτι πολύ χοντρό κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά, γι' αυτό θεωρώ σκόπιμο να προσέχω περισσότερο τις δηλώσεις μου εκεί μέσα, να είμαι φιλική με όλους, μα να κρατώ χαμηλό προφίλ.

Διαπιστώνω, πάντως, ότι οι μεταφυσικές σχολές του σήμερα διαφέρουν κατά πολύ από εκείνες της δεκαετίας του '90. Τότε μιλούσαν περισσότερο για παραδοσιακά θέματα όπως η μετενσάρκωση, το κάρμα, το ονείρεμα. Τώρα μιλούν για ενδογήινους που θα βγουν από τα έγκατα της γης και οι άνθρωποι θα πρέπει να τους δεχθούν ως κυρίαρχους σωτήρες, καθώς και για εξωγήινους που έρχονται από το διάστημα με κάκιστες προθέσεις.

Πέρα από αυτά, η ουσία είναι ότι πέρασα ευχάριστα για μερικές ώρες. Βρέθηκα με άτομα πιο φυσιολογικά από τα προβληματικά της αλληλογραφίας (έχω ήδη συναντήσει και απορρίψει καμιά δεκάδα από δαύτα), ξέφυγα από τη μίζερη

καθημερινότητά μου, αποσυμφορήθηκα από έμμονες βασανιστικές ιδέες, ψυχαναγκαστικές βλάσφημες σκέψεις, την επακόλουθη ψυχική συντριβή και μετάνοια, τον ασίγαστο τρόμο. Απελευθερώθηκα για λίγο...

Κυριακή, 19 Μαρτίου 2006

Απογευματινή έξοδος με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα. Αρχικά πηγαίνουμε βόλτα στην παραλία· δεν πολυφχαριστιέμαι επειδή δεν φορώ τα γυαλιά μου. Εντέλει, καταλήγουμε έξω από μια δημοφιλή γωνιακή καφετέρια επί της Λαζαράκη. Ακριβώς στη γωνία, τόσο κοντά μας ώστε να το βλέπω και χωρίς γυαλιά, διακρίνω το εξής ***σημείον:*** Πρόκειται για δυο αριθμούς κυκλοφορίας πάνω σε δυο αμάξια που έχουν παρκάρει το ένα ακριβώς απέναντι από το άλλο: 2710 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ και 2526 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ.

Με πιάνει αμέσως πανικός αλλά προσπαθώ να μη δείξω τίποτα στην φίλη μου. Της λέω μόνο ότι “Δεν μου πολυαρέσει αυτή η καφετέρια, έχει πολύ κόσμο. Καλύτερα να πάμε να καθήσουμε αλλού”. Η φίλη μου απορεί μα δέχεται, κι έτσι περπατάμε λίγο ακόμη μέχρι το "Oscar". Μένουμε εκεί καμιά ώρα, με το ζόρι, επειδή εγώ είμαι άκεφη και σιωπηλή.

“Σου συμβαίνει κάτι; Φαίνεσαι κάπως μελαγχολική”, μου λέει σε μια στιγμή η Πέρσα.

“Μπα, όχι, τίποτα”, απαντώ αλλά μάλλον δεν την πείθω.

Σάββατο, 25 Μαρτίου 2006

Το πρωί πήγα με τους γονείς μου και παρακολουθήσαμε την παρέλαση στην λεωφόρο Ιασωνίδου, όπου πήρε μέρος και ο Θανάσης. Δεν κατάλαβα πώς έγινε, μα εγώ δεν τον είδα πουθενά. Κρίμα...

Ύστερα κατηφορήσαμε το δρόμο ίσα κάτω μέχρι το παλιό αεροδρόμιο, για να δούμε την Έκθεση Εξοχικής Κατοικίας -τελευταία μέρα σήμερα. Το εισητήριο στοίχιζε πέντε ευρώ αλλά εμείς μπήκαμε δωρεάν επειδή μας είχε δώσει προσκλήσεις ο ανηψιός μου ο Γιάννης, που δούλευε σε τζάκια για ένα φεγγάρι. Είδαμε ωραία πράγματα, κάθησα για λίγο σε μια

πολυτελή τραπεζαρία που τη ζήλεψα, θαύμασα τις όμορφες κατασκευές της Κηποτεχνικής, αγόρασα κι ένα ωραίο κερί σε σχήμα πουγγιού. Όλοι ευχαριστηθήκαμε αν και ήταν μάλλον κουραστικός ο ποδαρόδρομος στους τεράστιους ορόφους – ιδίως για τη μητέρα μου, που έχει ορθοπεδικά προβλήματα. Στο δρόμο της επιστροφής φάγαμε ψητά κάστανα ανηφορίζοντας τον σχεδόν εγκατελειμένο δρόμο κάτω από τη γέφυρα, ώσπου καταφέραμε και βρήκαμε ένα ταξί να μας πάει σπίτι. Ωστόσο, η μητέρα μου ήταν ήδη πτώμα.

Κατακλείδα: Ίσως η ανωτέρω εξόρμηση να ήταν λάθος. Η μητέρα μου θα μείνει στο κρεβάτι για τις επόμενες δυο μέρες, με πόνους στην πλάτη. Με το πέρασμα του χρόνου η σκολίωσή της θα χειροτερέψει εντυπωσιακά, παρά τις ενέσεις για την οστεοπόρωση που θα κάνει κάθε μέρα για τα επόμενα δύο χρόνια...

Το ίδιο απόγευμα έκανα μια νέα γνωριμία: Συνάντησα μια νέα φίλη, τη Χαριάννα, η οποία απάντησε στην αγγελία μου για αλληλογραφία στο περιοδικό “Άστρον”. Μένει στον Χολαργό και είναι 45 ετών, ανύπαντρη. Πήγαμε για καφέ στο “Gastone”, όπου συζητήσαμε ευχάριστα γύρω στις τέσσερις ώρες. Έχουμε, όντως, πολλά κοινά:

* Ως πρόσφατα αντιπαθούσε την ανθρωπότητα μα όχι πια -όπως εγώ.
* Εστιαζόταν έντονα στο αρνητικό μα όχι πια -όπως εγώ.
* Από το Νοέμβρη άλλαξε απότομα η μεταφυσική της πορεία -όπως και η δική μου.
* Για λόγους που δεν μου εξήγησε, η Χαριάννα εγκατέλειψε δια μιας την Αστρολογία με την οποία είχε ασχοληθεί φανατικά κι επαγγελματικά για χρόνια! Δεν με ρώτησε καν τι ζώδιο είμαι! Τώρα προσπαθεί απλά να εστιάζεται στο θετικό -όπως κι εγώ, που από το Νοέμβρη έχω στραφεί στην αλήθεια του Χριστού. Υποψιάζομαι ότι η Χαριάννα παράτησε την Αστρολογία όχι μόνο επειδή “ένιωσε να την κυριεύει”, όπως μου είπε, αλλά κι επειδή κάτι την τρόμαξε -όπως εγώ, που παράτησα τους λεξαρίθμους όχι μόνο επειδή ένιωσα να με κυριεύουν αλλά κυρίως επειδή κάτι με τρόμαξε.

* Ακόμη, από το Νοέμβριο και μετά η Χαριάννα έχει απομακρυνθεί από όλους τους φίλους και τους πελάτες της -όπως εγώ, που από το Νοέμβρη έχουν εξαφανιστεί μυστηριωδώς όλες οι παλιές φίλες μου (ακόμη και η αδελφή μου, αποφεύγει πια να πίνουμε μαζί τον πρωινό καφέ).
* Επίσης, η Χαριάννα δεν έχει τηλεόραση εδώ και εννέα χρόνια. Τελευταία μόνο, πηγαίνει στον αδελφό της και βλέπουν καμιά ταινία κινουμένων σχεδίων της Barbie -όπως εγώ, που εδώ και λίγο καιρό σκέφτομαι να καταργήσω την τηλεόραση για ν' αποφεύγω ορισμένα "σημεία".

Άκουσα και ορισμένα πράγματα που με προβλημάτισαν: Μιλώντας στη Χαριάννα για τον "Ιανό" και τον Αλέξανδρο, μου είπε πως τον έχει υπόψη της και πως έτυχε να του φτιάξει τον αστρολογικό χάρτη: "Άτομο με ψυχοπαθητική προσωπικότητα και με τάσεις παιδεραστίας", μου είπε με σοβαρό ύφος. Και λίγο αργότερα: "Με τη μητέρα μου δεν τα πήγαινα ποτέ καλά. Πέθανε το Μάιο. Ευτυχώς που πέθανε!". Γενικά, πάντως, είμαι αισιόδοξη γι' αυτή τη γνωριμία...

Κυριακή, 2 Απριλίου 2006

Δεύτερη συνάντηση με τη Χαριάννα απόψε: Έχουμε κλείσει ραντεβού στις 7:00 το βράδι, στο Jackson's Hall. Κοντεύω να φθάσω στον τόπο συνάντησης, όταν ακριβώς στις 7:00 με παίρνει τηλέφωνο στο κινητό και ρωτάει που βρίσκομαι. Της εξηγώ ότι "σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί". *Είναι ανυπόμονη, ή μου φαίνεται;*

Μόλις φθάνω, διαπιστώνω ότι έχει ήδη βολευτεί σε ένα τραπέζι στο δρόμο. Της προτείνω να πάμε να καθήσουμε πάνω, στο μπαλκόνι, που είναι πιο ωραία. Δυσανασχετεί λίγο αλλά δέχεται. Βρίσκουμε ένα σχετικά ήσυχο ακριανό τραπέζι, όπου κουβεντιάζουμε ζωηρά για διάφορα ενδιαφέροντα θέματα επί τρεις ώρες, παρόλο που έχουμε κάποια σύγκρουση απόψεων όσον αφορά την εμμονή της στο "θετικό".

Κάποια στιγμή αναφέρω ότι ορισμένοι διάσημοι τραγουδιστές εμφανίζονται και ως στιχουργοί ή συνθέτες, πιθανότατα κλέβοντας το έργο άλλων, λιγότερο διάσημων συναδέλφων

τους. “Κι έτσι να 'ναι, αυτό δεν έχει σημασία επειδή εκείνο που μετράει είναι οι ιδέες, όχι ποιός τις έχει σκεφθεί”, δηλώνει η Χαριάννα μάλλον ενοχλημένη. “Ναι, αλλά τελικά ένας παίρνει το χρήμα και τη δόξα”, επισημαίνω.

Κατόπιν συζητάμε για την Παγκοσμιοποίηση, τον Μεγάλο Αδελφό και την αυξανόμενη αστυνόμευση των πολιτών παγκοσμίως. “Και λοιπόν; Για το καλό μας είναι! Έτσι κι αλλιώς, μας κυβερνούν ένα σωρό αόρατες δυνάμεις...” λέει η Χαριάννα.

Την βλέπω κάπως εριστική και μισαλλόδοξη, με μια εμμονή να αρνείται την ύπαρξη του κακού· γι' αυτό, προτιμώ να πηγαίνω πάσο ή να αφήνω το θέμα “φλου”. Γενικά, πάντως, καλά περάσαμε και σήμερα.

Στις επόμενες βδομάδες θα προσπαθήσω να ξαναεπικοινωνήσω με τη Χαριάννα, αφήνοντας επανειλημμένως μηνύματα στον τηλεφωνητή του κινητού της. Εκείνη, όμως, δεν θα μου απαντήσει ποτέ. Απλά, έχει εξαφανιστεί...

Δευτέρα, 3 Απριλίου 2006

Το πρωί ήλθε η Νάντια η κομμώτρια, που δουλεύει στο Universal, για να χτενίσει την Αλίκη, τη μαμά και μένα. Έκανα κούρεμα φιλαριστό, βαφή και ανταύγειες. Ύστερα η αδελφή μου προθυμοποιήθηκε να μου κάνει λεπτομερή αποτρίχωση στο πρόσωπο. Ικανοποιητικό αποτέλεσμα, ξεγνοιασιά, φιλαρέσκεια, απουσία σκέψης. Έπεται και συνέχεια: Στις μέρες που ακολουθούν, η Αλίκη θα με στείλει δυο φορές να κάνω μανικιούρ και πατικιούρ σ' ένα κοντινό ινστιτούτο καλλονής.

Πάντως, αναρωτιέμαι πώς της ήλθε τώρα της αδελφής μου να με πάρει υπό την προστασία της για να με μετατρέψει σε "γκόμενα". *Αυτά τα πράγματα έπρεπε να έχουν γίνει καμιά δεκαπενταριά χρόνια πρίν...*

Παρασκευή, 7 Απριλίου 2006

Ένα πράγμα παράξενο, ανησυχητικό, τρομαχτικό: Από την ημέρα που εξομολογήθηκα, στο μυαλό μου στριφογυρίζουν διαρκώς βλασφημίες ενάντια στο Άγιο Πνεύμα! Όσο κι αν

προσπαθώ, αδυνατώ να τις αναχαιτίσω. Όλη μέρα υποφέρω, χωρίς αποτέλεσμα. *Γιατί άραγε να συμβαίνει αυτό, δίχως να το θέλω; Είναι λες και μιλάει κάποιος ξένος μέσα μου...*

Έτσι, σήμερα το πρωί τρέχω πάλι στην εκκλησία για εξομολόγηση στον πατέρα Δωρόθεο. Με ρωτάει τι γίνεται με τις *συμπτώσεις* και τα *σημεία,* του απαντώ ότι συνεχίζονται, πότε αρνητικά, πότε θετικά. Μου εξηγεί ότι όλα αυτά είναι μεθοδείες του διαβόλου και με συμβουλεύει να μη δίνω σημασία. Του λέω πως έχω ήδη αρχίσει να τα αγνοώ και καταλήγω:

"Είναι απίστευτο, πάντως, το πώς συντονίζονται!"

"Τίποτα δεν γίνεται πάνω στη γη αν δεν το επιτρέπει ο Θεός. Ναι μεν ο Σατανάς κυβερνά τα πάντα πάνω στη γη, ωστόσο τίποτα δεν συμβαίνει αν δεν το θέλει ο Θεός", λέει ο ιερέας.

Κατόπιν του εκμυστηρεύομαι το νέο πρόβλημά μου, δηλαδή ότι εδώ και κανένα μήνα μου έρχονται συνεχώς στο νου βλάσφημες σκέψεις ενάντια στα θεία.

"Εγώ δεν θέλω να βρίζω τα θεία, μα γίνεται από μόνο του", τον διαβεβαιώ με θλίψη.

"Ήταν αναμενόμενο", μου απαντά εκείνος ήρεμα. "Βλέπει ο Σατανάς την ωραία προσπάθεια που κάνεις, ξέρει ότι στην ψυχή σου δεν υπάρχει δόλος ούτε πονηρία και προσπαθεί να σε αποθαρρύνει. Συχνά, μάλιστα, ο Διάβολος προκαλεί ψυχικές και σωματικές ασθένειες".

Ναι, μα γιατί ο καλός Θεός επιτρέπει στον Διάβολο να βασανίζει τόσο σκληρά όσους προσπαθούν να Τον πλησιάσουν; αναρωτιέμαι, ωστόσο δεν λέω τίποτα.

"Όταν σου συμβαίνει αυτό, να κάνεις το σημείο του σταυρού. Ακόμα, μην παραλείπεις να εκκλησιάζεσαι κάθε Κυριακή και να κοινωνάς μια φορά το μήνα", με συμβουλεύει πάλι ο πατήρ Δωρόθεος -κι έτσι σκοπεύω να συνεχίσω.

Κυριακή, 9 Απριλίου 2006

Κατά τη διάρκεια της θείας λειτουργίας ο ιερέας μίλησε για την Οσία Μαρία την Αιγυπτία, αγράμματη γυναίκα ελαφρών ηθών, η οποία εξασκούσε το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου. Σε ηλικία 30 ετών αποφάσισε ξαφνικά ν' αφήσει την

πατρίδα της και να ακολουθήσει τους προσκυνητές που πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ για τη γιορτή του Τιμίου Σταυρού. Όμως, μόλις έφθασε μπροστά στο ναό κι ετοιμάστηκε να μπει μέσα, στάθηκε αδύνατον επειδή την εμπόδιζε μια αόρατη δύναμη. Ξαναδοκίμασε πολλές φορές, μα δεν τα κατάφερε. Όλοι οι υπόλοιποι έμπαιναν στην εκκλησία, εκτός από αυτήν. Η Μαρία ταράχτηκε τόσο πολύ από αυτό το "σημείον", ώστε μετανόησε αμέσως για την έκλυτη ζωή της και προσευχήθηκε στην Παναγία. Αμέσως μετά, κατόρθωσε να μπει στο ναό ανεμπόδιστη και να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό.

Βγαίνοντας, προσευχήθηκε ξανά στην Παναγία για να της υποδείξει τι να κάνει· τότε, άκουσε μια φωνή που της έλεγε να περάσει τον Ιορδάνη και να πάει στην έρημο. Έτσι, η ως τώρα πόρνη Μαρία η Αιγυπτία παράτησε τα πάντα και έγινε ερημίτισσα για τα υπόλοιπα 47 χρόνια της ζωής της.

“Έτσι κι εμείς δεχόμαστε "ραπίσματα" αλλά κάνουμε ότι δεν τα βλέπουμε”, κατέληξε ο πατήρ Δωρόθεος – πράγμα που με προβλημάτισε αρκετά, εφόσον μου φάνηκε σαν σπόντα για μένα...

Τετάρτη, 12 Απριλίου 2006

Άλλη μια νέα γνωριμία που προέκυψε από την αγγελία μου για αλληλογραφία στο περιοδικό “Άστρον”: Είναι ο 30χρονος Δημήτρης, ο οποίος μένει κάπου στο Πανόραμα Γλυφάδας, στη νεόκτιστη αριστοκρατική περιοχή κοντά στο βουνό. Συμπαθητικός, σεμνός, λίγο άβουλος μα γλυκούλης. Όμως, λίγο αφού συναντιώμαστε με πληροφορεί πως ετοιμάζεται να πάει στρατιώτης τον άλλο μήνα. Κρίμα...

Κατά τ' άλλα, κουβεντιάζουμε ευχάριστα για δυόμισι περίπου ώρες, έχει πράγματα να πει, νομίζω ότι μπορούμε να τα πάμε καλά. Όταν φθάνουμε στο τέρμα των λεωφορείων, του ζητώ το τηλέφωνό του. Φεύγω νωρίτερα από αυτόν, επειδή το δικό μου λεωφορείο αναχωρεί πρώτο. “Χάρηκα. Καλά ήταν”, μου είπε λίγο πριν χωριστούμε.

Πέμπτη, 13 Απριλίου 2006

Το βίντεοκλαμπ “Focal Point” έκλεισε πρόσφατα. Πέρασα απόψε απέξω και αντίκρυσα ένα βουνό από παλιές βιντεοκασέτες, θήκες, κούτες, αφίσες, όλα στοιβαγμένα στη γωνία του δρόμου. *Κρίμα.* Αυτό ένιωσα: *Κρίμα.* Το “Focal Point” ήταν κάποτε (στις δεκαετίες '80 και '90) το πιο γνωστό και πολυσύχναστο βίντεο κλαμπ της Άνω Γλυφάδας. Το θυμάμαι, τότε, στις δόξες του, όταν ο συμπαθής ιδιοκτήτης του καθόταν πίσω από τον πάγκο. Πότε-πότε πιάναμε λίγη κουβέντα. Τώρα έχω χρόνια να τον δω. Μια ακόμη εικόνα της νιότης μου, που φεύγει οριστικά...

Καθώς τα μάτια μου ανιχνεύουν ασυναίσθητα το σωρό από πεταμένες βιντεοκασέτες, η ματιά μου καρφώνεται αναπάντεχα σε μία συγκεκριμένη που έχει επάνω, με μεγάλα γράμματα, το τίτλο “Κόλαση”. Αμέσως αισθάνομαι το επίμονο τσίμπημα του τρόμου μέσα μου, προσπερνώ βιαστικά και το βάζω στα πόδια, ενώ η καρδιά μου πάει να σπάσει. Μέχρι να φθάσω στην πόρτα μου, επαναλαμβάνω ξανά και ξανά νοερά στον εαυτό μου πως *δεν τρέχει τίποτα, αυτό δεν ήταν **σημείον**, ήταν μόνο μια σύμπτωση...* Συνεχίζω το οπτικό ψάξιμο, ώσπου ανακαλύπτω ένα φυλλάδιο με φωτογραφίες και στίχους τραγουδιών από το μιούζικαλ “Grease” και το παίρνω μαζί μου...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Δεν μπορώ να πω ότι συμπαθώ όλους αυτούς τους αλλοδαπούς που εδώ και μερικά χρόνια μαζεύονται κατά εκατομμύρια στην Ελλάδα. Απ' ότι ακούω συχνά από τους ίδιους, όλοι τους μας μισούν αλλά κατσικώνονται στη χώρα μας επειδή το ηλίθιο κράτος μας τους χαϊδεύει και τους προωθεί παντού! Μάλιστα, τους πληρώνουν πέντε ευρώ την ώρα για να μάθουν ελληνικά! Οι Έλληνες δεν μπορούν να βρουν εύκολα δουλειά, ούτε καν επιδοτούμενα σεμινάρια, επειδή παντού πρωτοστατούν οι ξένοι!

Οι αλλοδαποί δεν πληρώνονται λιγότερο από τους Έλληνες, όμως το κράτος δίνει πίσω στον εργοδότη τα 3/4 από το μισθό των αλλοδαπών! Τα νοσοκομεία είναι γεμάτα Αλβανίδες και Ρωσίδες, οι οποίες δουλεύουν εκεί ακόμη και ως διορισμένες νοσοκόμες με πλαστά πτυχία, επειδή κοιμήθηκαν

με κάποιον υψηλά ιστάμενο του νοσοκομείου! Καθότι οι περισσότερες από αυτές δεν έχουν ιερό και όσιο, εξαιτίας τους κλείνουν σπίτια! Ακόμη και στα ξενοδοχεία, η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων είναι αλλοδαποί -με τι προσόντα αλήθεια; Όχι ότι δυσκολεύομαι να μαντέψω... Εννοείται ότι οι περισσότεροι από δαύτους συνασπίζονται σε διάφορες μαφίες και ύποπτα κυκλώματα.

Και τι κάνουν οι Έλληνες; Οι περισσότεροι γουστάρουν, καθότι αυτή τη γραμμή παίρνουν από τα δικά τους κυκλώματα. Απώτερος στόχος είναι η καταστροφή της Ελλάδας και του ελληνικού στοιχείου -εφόσον έτσι διατάσσουν οι μυστικές εταιρείες παγκοσμίως...

Μεγάλη Τρίτη, 18 Απριλίου 2006

Άσχημα νέα: Χθες το μεσημέρι, η θεία Αντριάννα έκανε άλλη μία απόπειρα αυτοκτονίας, την έκτη μέσα σε 20 χρόνια, η οποία όμως πέτυχε! Εμείς το μάθαμε σήμερα το πρωί, από τον ίδιο το σύζυγό της, το θείο Σταύρο, ο οποίος τηλεφώνησε στον πατέρα μου και τον απείλησε στα ίσα: "Εσύ δολοφόνησες τη γυναίκα μου! Αν σε πετύχω πουθενά, θα σε σκοτώσω!" Ο μπαμπάς πήγε για καταγγελία στην αστυνομία, μα δεν του έδωσαν καμιά σημασία.

Παραλειπόμενα: Η θεία βρέθηκε πεθαμένη μέσα στο μπάνιο, μ' ένα μαχαίρι περασμένο απ' άκρη σ' άκρη στο λαιμό της. Αλήθεια, ποιός αυτοκτονεί κόβοντας τον ίδιο του το λαιμό, και μάλιστα γυναίκα; Ως γνωστόν, οι γυναίκες επιλέγουν πιο ήπιους τρόπους αυτοκτονίας, πχ με χάπια -όπως είχε κάνει η θεία όλες τις προηγούμενες φορές. "Βίαιη μαχαιριά", είπε ο ιατροδικαστής. "Την έσφαξε σαν αρνί!" είπε μια νοσοκόμα σε κάποιον συγγενή. Ο άνθρωπος που τη βρήκε νεκρή ήταν ένας Αλβανός στη δούλεψη του συζύγου της *(αλήθεια, τι γύρευε αυτός στο σπίτι του αφεντικού;).*

Ο Σταύρος βιάζεται να τη θάψει αύριο κιόλας, χωρίς να γίνουν ανακρίσεις. Λέγεται πως τους έχει όλους (αστυνομία, δικαστές, γιατρούς) στο τσεπάκι του, δεδομένου ότι είναι πάμπλουτος. Επιπλέον, έχει μηνύσει σε όλους τους συγγενείς να

μην πατήσουν στην κηδεία.

Εντέλει θα γίνει μια βιαστική νεκροψία, ο μάλλον πουλημένος ιατροδικαστής θα αποφανθεί “αυτοκτονία” μέσα σε λίγα λεπτά και όλα μέλι-γάλα για τον Σταύρο. Ο πατέρας μου και οι γιοί της θείας Λίνας σκέφτονται να ζητήσουν δεύτερη νεκροψία μα ύστερα από συμβουλές των υπόλοιπων συγγενών γρήγορα απορίπτουν την ιδέα...

Μεγάλη Πέμπτη, 20 Απριλίου 2006

Από σήμερα ξαναβλέπω τα επεισόδια της τηλεοπτικής σειράς επιστημονικής φαντασίας “Battlestar Galactica”, που νοικιάζω σε DVD. Όμορφη, νοσταλγική ατμόσφαιρα των αρχών της δεκαετίας του '80, τότε που ήμουν νέα, αθώα, αισιόδοξη, γεμάτη όνειρα. Το Battlestar Galactica μου θύμισε κάποιες όμορφες, αθώες εποχές, τέλη του '81 με αρχές του '82, τότε που ονειρευόμουν να σπουδάσω αστρονομία και να παντρευτώ έναν Starbuck ή έναν Apollo...

Συγχρονισμός του βιβλίου: Τη στιγμή που γράφω “γεμάτη όνειρα”, ακούγεται στην τηλεόραση ο στίχος “πριν χαθεί το όνειρό μας” από το γνωστό τραγούδι του Κόκκοτα...

Μεγάλη Παρασκευή, 21 Απριλίου 2006

Το πρωί πήγα βόλτα με το ποδήλατο μέχρι το Μεγάλο Καβούρι. Λιακάδα, φοίνικες, καλαμιές, αγριολούλουδα, το μικρό διακοσμητικό πηγάδι, μωρά στα καροτσάκια, πεύκα, θάλασσα. Έκοψα δυο μωβ άνθη και τα στόλισα στο ποδήλατο.

Το απόγευμα πήγαμε στον Επιτάφιο μαζί με τη μητέρα μου και μετά στο νεκροταφείο, όπου μου δόθηκε η ευκαιρία να περάσω κάτω από τον υποστηριζόμενο επιτάφιο στην είσοδο της εκκλησίας, πράγμα που μου χάρισε μια αίσθηση ανακούφισης κι ελπίδας.

Το βράδι επισκέφθηκα τη Λουίζα, ήπιαμε καφέ και μου δώρησε τρεις όμοιες καλοκαιρινές μπλούζες. Ύστερα παρευρεθήκαμε στην περιφορά του επιταφίου, όπου συναντήσαμε τυχαία την Ιωάννα, μια παλιά συμμαθήτριά μας. Μιλήσαμε λίγο για τα οικογενειακά μας, η Ιωάννα είναι χωρισμένη με δυο

παιδιά, η Λουίζα καλοπαντρεμένη με δυο παιδιά, εγώ τίποτα. “Τίποτα *ακόμα*”, τονίζει θετικά η Ιωάννα. “Οι γυναίκες που γεννούν παιδιά σε μεγάλη ηλικία, κερδίζουν χρόνια στη ζωή τους”, προσθέτει χαρωπά η Λουίζα. “Όπως μια συνάδελφός μου, που γέννησε στα 45 και τώρα η ίδια μοιάζει τριανταπεντάρα!”

Τα καλά τους λόγια με ανέβασαν κάπως, ωστόσο κάτι δεν “κόλλησε” αυτή τη φορά: Μετά την επιστροφή στην εκκλησία, εγώ ήθελα να μείνω ως το τέλος της λειτουργίας για να προσκυνήσω το μεγάλο σταυρό. Δεν θα αργούσαμε παραπάνω από είκοσι λεπτά ακόμη, όμως η Λουίζα ανυπομονούσε να φύγει, οπότε αποχώρησε μόνη...

Τετάρτη, 26 Απριλίου 2006

Συνάντηση με τον Μάνο από το Μαρκόπουλο. Απάντησε στην αγγελία μου για αλληλογραφία που έβαλα στο “Άστρον” και κανονίσαμε ραντεβού σήμερα το απόγευμα στην Κάτω Γλυφάδα. Μάλλον σωματώδης αλλά συμπαθητικός, σαρανταπεντάρης, ευγενικός, με χιούμορ, ενδιαφέρων τύπος αλλά... φορούσε βέρα! Μου είπε ότι είναι παντρεμένος, έχει δυο παιδιά πέντε και επτά χρονών και ότι με τη γυναίκα του καυγαδίζουν συνεχώς και σκοπεύουν να χωρίσουν γρήγορα. Μείναμε μαζί μιάμιση ώρα, ύστερα βιαζόταν να φύγει επειδή τον περίμεναν για δουλειά, είπε. Μάλλον δεν του πολυάρεσε όταν του είπα πως ενδιαφέρομαι προς το παρόν για φιλία και όχι για σχέση.

Στο μεταξύ, έχω λάβει στη θυρίδα μου ένα γράμμα-σημείωμα, χωρίς αποστολέα, που λέει τα εξής λακωνικά, ανορθόγραφα, μάλλον από σύζυγο Αλβανίδα: “Να μην ξαγράψη γράμμα στο Βαγγέλη από Αθήνα. Μα μην ξαναστίλη γράμμα στο Βαγγέλη γιατί εγώ είμε η γιναίκα του είναι παντρεμένος έχει και δυο παιδία. Να μην ξαναενοχλήσης το Βαγγέλη.” Εγώ, όμως, δεν έχω λάβει γράμμα από κανέναν Βαγγέλη από την Αθήνα. Μήπως, όμως, ο Μάνος λέγεται στην πραγματικότητα Βαγγέλης; Όπως και να 'χει, εγώ δεν σκοπεύω να του ξανατηλεφωνήσω...

Τρίτη, 2 Μαΐου 2006

Γύρω στο μεσημέρι παίρνω τηλέφωνο το Δημήτρη στο κινητό του, μήπως συναντηθούμε απόψε, ωστόσο μου απαντά η μητέρα του:

“Κάπου έχει πάει και δεν πήρε το κινητό μαζί του. Ποιόν Δημήτρη θέλετε; Είστε σίγουρη ότι δεν κάνετε λάθος;” (!)

“Ναι... Γλυφάδα δεν μένετε;” απορώ.

“Σωστά· κι εσείς πού μενετε;”

“Γλυφάδα κι εγώ”.

“Ωραία”, μου αποκρίνεται εγκάρδια και αφήνω μήνυμα να μου τηλεφωνήσει όταν έλθει. *Απ' ότι φαίνεται, η μάνα του δεν είναι συνηθισμένη να τηλεφωνούν γυναίκες στο γιο της...*

Τελικά, ο Δημήτρης ανταποκρίνεται στο κάλεσμά μου αργότερα, και κανονίζουμε απογευματινή έξοδο στο Haagen Dazs στη Γλυφάδα. Μένουμε εκεί για δυόμισι ώρες και κουβεντιάζουμε ήρεμα, χαλαρά αλλά με ενδιαφέρον. Ύστερα περπατάμε μαζί μέχρι το τέρμα των λεωφορείων, μπαίνουμε στο 124 και καθόμαστε μαζί, σε μια συγκρατημένη απαλή επαφή.

Σίγουρα δεν είναι το μεγάλο πάθος, νιώθω όμως ότι θα μπορούσε να αναπτυχθεί μια καλή σχέση ανάμεσά μας. Ωστόσο, αυτό δεν είναι εφικτό, επειδή σε λίγες μέρες ο Δημήτρης φεύγει για στρατιώτης στη Σπάρτη, στο τμήμα εφοδιασμού και μεταφορών. Η θητεία του θα διαρκέσει ένα χρόνο...

Σάββατο, 6 Μαΐου 2006

Απογευματινή επίσκεψη στην Περσεφόνη. Οι ώρες περνούν ευχάριστα, αν και αδυνατώ να παραβλέψω μια περίεργη αλλαγή στη συμπεριφορά της φίλης μου: Σα να βρίσκεται σε συνεχή έξαψη, μιλά διαρκώς δυνατά τονίζοντας μία μία τις λέξεις, ενώ φωνάζει και γελάει με το παραμικρό, σαν αλλοπαρμένη.

Κάποια στιγμή, της μιλάω για έναν ψηλό, εντυπωσιακό τύπο που έχω δει δυο φορές να περπατά στη Γεννηματά: Μοιάζει με Ισπανό, έχει μαύρα μαλλιά μακριά ως τους ώμους, καλογυμνασμένο σώμα, αγέρωχο στυλ και φοράει ακριβή

αθλητική φόρμα. "Νομίζω πως ξέρω ποιόν λες", μου κάνει φωναχτά κι εγώ εκπλήττομαι: *Είναι δυνατόν να ξέρει ποιόν ακριβώς εννοώ;* "Τον είδα κι εγώ στις προάλλες και κολάάάάστηκα η καημένη!" καταλήγει, τονίζοντας τη λέξη που εδώ και μερικούς μήνες μισώ ν' ακούω. "Είναι κολασμένοι, μερικοί!" συμπληρώνει γελαστά κι εγώ συμφωνώ συγκρατημένα, πασχίζοντας να εκλογικεύσω το λεκτικό ***"σημείον"***...

Τετάρτη, 10 Μαΐου 2006

Ακόμη μια φορά παρακολούθησα το Εισαγωγικό Σεμινάριο Αγγελολογίας στο σπίτι της Ναταλίας Δερβίση. Δεν μου φάνηκε χαρούμενη μόλις με είδε εκεί: "Εγώ νόμιζα ότι θα έφερνες κάποιο άλλο άτομο", μου πέταξε σκυθρωπή. Αργότερα, όταν εξήγησα στην ομήγυρη ότι βρισκόμουν εκεί για να μάθω νέα πράγματα, η Ναταλία πετάχτηκε πάλι: "Δηλαδή εσύ ήλθες εδώ σήμερα για να μάθεις καινούργια πράγματα;". Κι όμως, δεν ήμουν η μοναδική "παλιά": Στο Εισαγωγικό Σεμινάριο υπήρχαν δυο-τρία άτομα που ήταν πιο παλιά από μένα.

Πέρα απ' αυτά: Χαμηλοί τόνοι, ευχάριστη ατμόσφαιρα, ξεχάστηκα για λίγο, πέρασα όμορφα. Οι θεωρίες περί συστημικής αναπαράστασης και αγγέλων μπορεί να είναι παραμύθια, ωστόσο είναι όμορφα παραμύθια, που σε προδιαθέτουν θετικά. Επιπλέον, συγκράτησα μερικά πραγματάκια ακόμη:

* Οι άγγελοι είναι ακτίνες του Θεού. Καθένας τους επηρεάζει έναν συγκεκριμένο τομέα της ανθρώπινης ζωής, πχ ο Ραφαήλ θεραπεύει από ασθένειες, ο Γαβριήλ είναι υπεύθυνος για τα γυναικεία ζητήματα κλπ.
* Όταν έχεις ένα πρόβλημα, μπορείς να επικαλεστείς τον αντίστοιχο άγγελο να σε βοηθήσει, έστω κι αν δεν γνωρίζεις το όνομά του. Για παράδειγμα, "Άγγελε της εργασίας βοήθησέ με να βρω την κατάλληλη δουλειά για μένα".
* Οι άγγελοι στέλνουν σημάδια για την έκβαση μιας κατάστασης, ή για την πορεία της πνευματικής σου εξέλιξης: Θετικά σημάδια είναι τα λευκά φτερά που βλέπεις στο δρόμο σου, ή ονόματα όπως Γαβριήλ, Ραφαήλ, Μιχαήλ κλπ. Τα μαύρα φτερά αποτελούν αρνητικά σημάδια, που σημαίνουν πως κάτι δεν πάει καλά.
* Όταν βρίσκεσαι σε δίλημμα, οραματίζεσαι τις δυο όψεις του (πχ να πάω να δουλέψω στην α εταιρεία ή στη β;) και βλέπεις πώς αντιδρά το σώμα σου: Σφίξιμο στο στήθος, κόμπος στο λαιμό ή άλλες σωματικές ενοχλήσεις σημαίνουν πως αυτή η λύση είναι λανθασμένη. Το σώμα δεν λέει ποτέ ψέματα...

Πέμπτη, 18 Μαΐου 2006

Το απόγευμα η μητέρα μου δέχθηκε μια απρόσμενη επίσκεψη από τον Βασίλη, πρώην νοικάρη μας προ δεκαπενταετίας και βάλε. Ο τύπος παραληρούσε, φαινόταν να μη στέκει τόσο καλά στα μυαλά του, ενώ εκδήλωσε ένα κόλλημα με τη θρησκεία -που δεν το είχε άλλοτε. Γύρισε όλα τα δωμάτια με νοσταλγικό βλέμμα, και στο τέλος είπε: "Ήμουν ευτυχισμένος εδώ. Μα όταν αρρώστησα, η Τζούντιθ (η γυναίκα του) πήρε το παιδί κι έφυγε για τη Νέα Ζηλανδία".

Κάποτε ο Βασίλης ήταν οικογενειάρχης, εύπορος, με δικό του εμπορικό κατάστημα κοντά στην Πλατεία Γλυφάδας. Τώρα

είναι άνεργος, μόνος, ψυχασθενής. Γιατί αυτή η σαρωτική αλλαγή; Φαίνεται πως είναι από εκείνους τους ανθρώπους που έχει δεχθεί πολύ αρνητικές επιρροές τα τελευταία χρόνια. Επειδή, από το έτος 2000 και μετά έρχονται τα πάνω κάτω -και τα κάτω πάνω...

Σάββατο, 20 Μαΐου 2006

Έξοδος με τον Σταύρο από τον Πειραιά -ακόμη ένας άνδρας που απάντησε στην αγγελία μου στο περιοδικό "Άστρον". Όχι άσχημος, λίγο κοντός, λεπτός, συμπαθητικός, καθηγητής φυσικής στο επάγγελμα. Τριανταπεντάρης, φαίνεται καλό και σοβαρό παιδί. Καθήσαμε στο Centro, στην Πλατεία Γλυφάδας, ενώ οι καμπάνες του Αγίου Κωνσταντίνου χτυπούσαν επίμονα. Μιλήσαμε ευχάριστα για μια ώρα περίπου, ύστερα ο νυμφίος ήθελε να φύγει, μάλλον για τον ίδιο λόγο που λάκισε και ο Μάνος: Μόλις άκουσε ότι προς το παρόν ενδιαφέρομαι για παρέα και όχι για ερωτική σχέση, η έκφρασή του σκλήρυνε και δεν έβλεπε την ώρα να εξαφανιστεί. Η κουβέντα βάρυνε απότομα, μείναμε κανένα τέταρτο ακόμη με το ζόρι και μετά το διαλύσαμε. Λοιπόν, έχω την εντύπωση ότι είναι αδύνατον να συζητήσεις φιλικά με έναν άνδρα. Αν μέσα στο πρώτο μισάωρο δεν εκδηλώσεις έρωτα και πάθος, το αρσενικό λακίζει.

Εικόνες του Πλέγματος: Αμέσως μετά πηγαίνω στο σπίτι της Πέρσας, όπου παρευρίσκονται επίσης η Σάσα και η κυρία Δάφνη. Συζητάμε ευχάριστα, τρώμε ψητό κοτόπουλο και μετά στηνόμαστε μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσουμε την 51η Eurovision, η οποία φέτος διοργανώνεται στην Ελλάδα (πέρυσι είχε βγει πρώτη η Έλενα Παπαρίζου με το μοντέρνο τραγούδι "My Number One").

Τα σκηνικά είναι εντυπωσιακά, οι παρουσιαστές (Σάκης Ρουβάς και Μαρία Μενούνος) καταφθάνουν στη σκηνή ιπτάμενοι, η έναρξη καταπληκτική: Μια χρυσή σφαίρα αιωρείται στο κέντρο της σκηνής, άγγελοι φωτός κολλημένοι πάνω της ανοιγοκλείνουν αργά τα φτερά τους. Από κάτω τους υπάρχει πανέμορφη αναπαράσταση του βυθού της θάλασσας. Η γνωστή

αοιδός Δάρα, με την ξεχωριστή φωνή, τραγουδά ένα πανέμορφο ελληνικό τραγούδι.

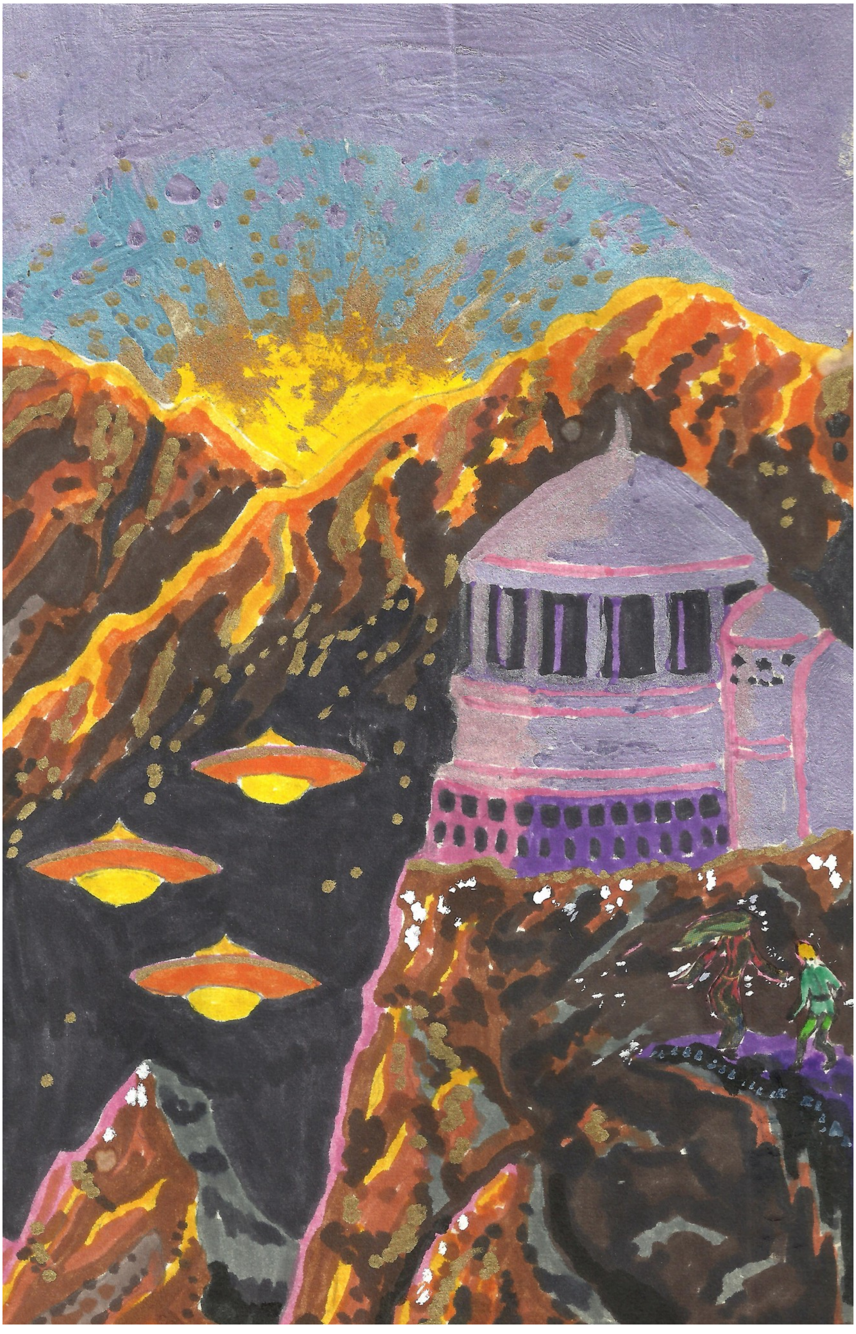
Σε γενικές γραμμές, τα κομμάτια που διαγωνίστηκαν ήταν αρκετά καλά. Ξεχώρισα τα εξής: "Ο χορός των ξωτικών" (Νορβηγία), "The Winners of Eurovision" (Λιθουανία), "Loca" (Μολδαβία), "Tornerò" (Ρουμανία), "Everything" (Ελλάς, με την Άννα Βίσση). Ωστόσο, εκείνο που κέρδισε το διαγωνισμό ήταν το πιο απαράδεκτο απ' όλα: Το "Hard Rock Halleluiah" των Lordi, ένα κακόηχο άσμα με σατανιστικούς στίχους και φρικτή εμφάνιση των μελών του συγκροτήματος (νεκροζώντανοι, σκελετοί, εκτρώματα που χορεύουν ανάμεσα σε ψηφιακές φλόγες). Σύμφωνα με τα αποτελέσματα του televoting, το εν λόγω άσμα ήταν το πιο αγαπητό απ' όλα, σχεδόν σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. *Αν θέλω το πιστεύω· πιθανότατα πρόκειται για άλλη μια στημένη υπόθεση μέσα στο Matrix.*

Η ουσία είναι ότι το κακάσχημο τραγούδι των Lordi πήρε την πρώτη θέση, με 50 βαθμούς διαφορά από το ρωσικό τραγούδι που ήλθε δεύτερο. Τρίτη βρήκε η Βοσνία (με ένα άχρωμο, κοιμίσικο τραγούδι), τέταρτη η Ρουμανία, πέμπτη η Σουηδία. Η Βίσση ήλθε ένατη (πάλι καλά). Κατά την απονομή των βραβείων, οι παρουσιαστές είχαν παγώσει, ήταν σοβαροί, ψυχροί και ανέκφραστοι. Τι να πω; Κρίμα η ωραία έναρξη με τους αγγέλους, η άψογη οργάνωση, τα συμπαθητικά τραγούδια που δεν εκτιμήθηκαν. Το αποτέλεσμα απογοήτευσε τους πάντες. *Κι όλο αυτό το φιάσκο, βρήκε να συμβεί στην Ελλάδα...*

Επίσης, είναι η δεύτερη φορά που παρατηρώ μια αρνητική μεταβολή στη συμπεριφορά της Περσεφόνης: Την προηγούμενη φορά που την επισκέφθηκα, πριν δυο βδομάδες, φωνασκούσε και γελούσε συνεχώς, σαν αλλοπαρμένη. Απόψε η κατάστασή της μου φάνηκε ακόμα χειρότερη: Ούρλιαζε διαρκώς, σχολιάζοντας το κάθε τραγούδι έξω φωνή, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά τα ίδια σχόλια, όσο πιο δυνατά μπορούσε: "Όπα!" ... "Έλα!" ... "Μπράβο!"

Όσο κράτησε ο διαγωνισμός, δεν σταμάτησε στιγμή να κραυγάζει επιδεικτικά – από κάποια στιγμή και ύστερα μ' έπιασε το κεφάλι μου! Εντέλει, φόρεσα με τρόπο τις

ωτοασπίδες και φρόντισα να απομακρυνθώ από κοντά της. Υποψιάζομαι ότι η Πέρσα αρχίζει ν' αρρωσταίνει ξανά, όπως τότε, στις αρχές του 1995, που είχε σταματήσει να παίρνει τα φάρμακά της. Ελπίζω να μη συνεχιστεί αυτό...

Εσχάτη προδοσία

Κυριακή, 21 Μαΐου 2006

Το απόγευμα πήγαμε στο πανηγύρι του Αγίου Κωνσταντίνου, στην Κάτω Γλυφάδα, μαζί με τη μητέρα μου. Αγόρασα μια όμορφη αφίσα, όπου δεσπόζει ένας αιθέριος άγγελος ανάμεσα σε διάφορες παραστάσεις που συμπλέκονται σαν σε όνειρο. Θα περνούσα πιο ωραία, αν δεν συνέβαινε πάλι: Αφού χάζεψα για λίγο μπροστά σ' έναν πάγκο με βιβλία, πήρα ένα στα χέρια μου και το άνοιξα σε μια τυχαία σελίδα. Η λέξη “κόλαση” εμφανίστηκε σε μια επικεφαλίδα, με μαύρα έντονα γράμματα! Ταράχτηκα αμέσως· το κραυγαλέο ***σημείον*** μου χάλασε το κέφι για όλη την υπόλοιπη βραδιά.

Δεν έχω πλέον καμία αμφιβολία: Εκτός από τα κωδικοποιημένα λεξαριθμικά μηνύματα που εξακολουθώ να δέχομαι καθημερινά, εδώ και λίγο καιρό η λέξη “κόλαση” εμφανίζεται συνεχώς μπροστά μου: Ανοίγω ένα περιοδικό και τη βλέπω φάτσα-κάρτα· ανάβω την τηλεόραση και εντός ενός λεπτού έχει ακουστεί· συγγενείς, φίλοι και γνωστοί την προφέρουν όλο και συχνότερα· άγνωστοι άνθρωποι φωνάζουν τη λέξη ακριβώς τη στιγμή που έρχονται δίπλα μου. Αρχικά αναρωτιέμαι, μήπως αυτό το φαινόμενο μου συνέβαινε ανέκαθεν κι εγώ δεν το είχα προσέξει. Γρήγορα, όμως, απορρίπτω αυτή την ιδέα. Όχι, παλαιότερα δεν γινόταν τίποτα παρόμοιο. Αποκλείεται να μην είχα παρατηρήσει κάτι τέτοιο...

Όσο κι αν προσπαθώ να αποφεύγω τις βέβηλες σκέψεις, δεν μπορώ να μη δω την αλήθεια: Από τότε που κατάργησα την Υπέρτατη Τελετουργία για να στραφώ στον Χριστιανισμό, αντί να βρω μια σχετική έστω ψυχική ηρεμία, όπως ήλπιζα, βουλιάζω όλο και βαθύτερα μέσα στη φρίκη καθώς τα *σημεία της κόλασης,* κρυπτογραφημένα ή όχι, με κυνηγούν παντού, πιο επίμονα παρά ποτέ! Έχω πλέον αποκτήσει προβλήματα που κάποτε δεν φανταζόμουν καν ότι υπάρχουν...

Παρά την ειλικρινή μου μετάνοια, την εγκατάλειψη όλων των προηγούμενων "αιρετικών" ή "μαγικών" δραστηριοτήτων μου, την πίστη μου στο Χριστό και τη συμμόρφωσή μου στις συμβουλές του ιερέα (εκκλησιασμός κάθε Κυριακή, αγία κοινωνία μια φορά το μήνα, τακτική εξομολόγηση όποτε νιώθω ότι πρέπει, μελέτη χριστιανικών κειμένων), εδώ και κανένα τρίμηνο βιώνω πρωτοφανή πνευματική σύγχυση, μόνιμη ανησυχία και τρόμο, έντονες ταχυπαλμίες, κόμπο στο λαιμό και -το πιο φοβερό: Όποτε δέχομαι ένα *σημείον,* νιώθω αμέσως τον εγκέφαλό μου να "καίγεται" και να συσπάται βασανιστικά μέσα στο κρανίο! Ζω πλέον μέσα σε μια ατέρμονη αγωνία και δεν έχω ιδέα πότε και πώς θα γλυτώσω απ' όλα αυτά -αν γλυτώσω ποτέ...

Κι αν σου μιλώ με παραμύθια και παραβολές,
είναι γιατί τ' ακούς γλυκότερα·
κι η φρίκη δεν κουβεντιάζεται,
γιατί είναι ζωντανή, γιατί είναι αμίλητη
και προχωράει... (Γιώργος Σεφέρης)

Πέμπτη, 25 Μαΐου 2006

Εξακολουθώ να παρακολουθώ συστηματικά τα Μαθήματα Αγγέλων της Ναταλίας Δερβίση: Πηγαίνω δυο φορές το μήνα και μου στοιχίζουν πενήντα ευρώ. Μετά από ένα αμφίβολο ψυχολογικό τεστ που μου έδωσαν να κάνω πρόσφατα, προκύπτει ότι τα πρότυπα πόνου που με κυριεύουν είναι: συναισθηματική στέρηση, αποτυχία, εγκατάλειψη. Επειδή όμως τα σκορ μου σε κάθε πρότυπο πόνου ήταν πολύ χαμηλότερα από τα αντίστοιχα των άλλων μαθητών, ρώτησα τη Ναταλία για το ακριβές νόημα της βαθμολογίας. "Τα σκορ δεν παίζουν κανένα ρόλο", μου απάντησε ψυχρά. Δηλαδή, δεν έχει καμία σημασία αν κάποιος συγκέντρωσε 10 ή 100 μονάδες σε κάποιο πρότυπο πόνου. *Είναι δυνατόν;*

Πιο συγκεκριμένα, η δασκάλα μου αποκάλυψε ότι: "Τα κυρίαρχα πρότυπα πόνου σε σένα είναι συναισθηματική στέρηση και εγκατάλειψη· αυτό σημαίνει πως όταν η μητέρα σου ήταν έγγυος σε σένα ή όταν ήσουν μωρό, δεν σε ήθελε!"

“Μα δεν αισθάνομαι εγκατελειμένη από τη μητέρα μου. Αυτό είναι ένα γενικό συναίσθημα που έχω”, της εξήγησα.
“Δεν υπάρχει "γενικό". Όλα ξεκινούν από την οικογένεια!” επέμεινε εκείνη. “Τώρα τα πας καλά με τη μητέρα σου;”
“Δεν έχουμε πρόβλημα...”
Η Ναταλία δεν συνέχισε άλλο τη συζήτηση, μόνο μειδίασε ελαφρά με ύφος που σήμαινε “ναι, καλά...”.

Ακόμη, σήμερα ακούσαμε ότι μέσα από τις ηλεκτρονικές συσκευές άυλα πνεύματα εισρέουν στον κόσμο μας και μπορούν να επιδράσουν πάνω μας -*κάτι που υποψιάζομαι εδώ και λίγο καιρό*. Αυτές οι οντότητες έχουν τη δυνατότητα να καταλαμβάνουν το σώμα και το μυαλό των ανθρώπων. Μπορεί κανείς να τις διώξει αν, την ώρα που θα νιώσει την “εισβολή”, προφέρει τρεις φορές τη λέξη “όχι”, “φύγε” ή κάτι ανάλογο. *Σιγά μην είναι τόσο εύκολο...*

Κατά τ' άλλα: Δεν απέφυγα τα γνώριμα συναισθήματα απομόνωσης και αποξένωσης ανάμεσα σε όλες εκείνες τις βολεμένες κότες. Τι δουλειά έχω εγώ ανάμεσά τους; Αυτές δεν έχουν κανένα αληθινό πρόβλημα· φαντάζονται ότι έχουν. Το πολύ-πολύ να τις απασχολεί η ανυπακοή των παιδιών, οι σπουδές του νεαρού γιου, άντε και το φθίνον ερωτικό ενδιαφέρον του συζύγου. Γι' αυτό και δεν αργούν να “θεραπευθούν” με όλες αυτές τις τάχα θαυματουργές “αγγελικές” πρακτικές, καθώς αργά ή γρήγορα τα υποτιθέμενα προβλήματά τους λύνονται από μόνα τους: Το παιδί μεγαλώνει και σοβαρεύει, περνάει στις πανελλήνιες ή γίνεται τεχνίτης· ο άνδρας μαζεύεται ή η κυρία βρίσκει γκόμενο. Απλά τα πράγματα...

Ακόμη, έχω παρατηρήσει ότι η Ναταλία δεν ασχολείται σχεδόν καθόλου μαζί μου. Αντίθετα, στήνει (για δεύτερη φορά σήμερα στις τέσσερις που έχω παρευρεθεί) ολόκληρη συστημική αναπαράσταση για χάρη της Κάτιας, στις οποίες παίρνω κι εγώ μέρος. Πάλι καλά...

Κυριακή, 28 Μαΐου 2006

Οι γονείς μου κι εγώ, έξω οι τρεις μας: Μια ξεχασμένη αίσθηση ενότητας, θαλπωρής, πληρότητας -μια σύντομη,

πολύτιμη ευτυχία. Πήγαμε απογευματινή επίσκεψη στη θεία Μαρία, ξαδέρφη της μαμάς, στο Μοσχάτο. Πήραμε το λεωφορείο Β1, κατεβήκαμε στη στάση "Γυμνάσιο" και περπατήσαμε οι τρεις μας στο άνετο, πλατύ πεζοδρόμιο της οδού Πίνδου με τα ψηλά δένδρα και τα παλαιομοδίτικα σπίτια που θύμιζαν τις δεκαετίες του '60 και '70. Το σπίτι της θείας είναι διώροφο με φροντισμένο κήπο.

Βολευτήκαμε στην άνετη κουζίνα: το υφαντό τραπεζομάντηλο, τα διακοσμητικά παραδοσιακά πιάτα, η παλιά ηλεκτρική κουζίνα AEG, τα λευκά ντουλάπια από φορμάικα, με μετέφεραν πίσω στο χρόνο, σε εποχές πιο αθώες και ξέγνοιαστες. Μέσα από την ανοιχτή πόρτα φαίνονταν τα ανθισμένα τριαντάφυλλα, τα γεράνια και οι γλαδιόλες του μεγάλου κήπου. Μαζί με τη θεία Μαρία και την κόρη της τη Θέκλα, συζητήσαμε ζωηρά για διάφορα οικογενειακά θέματα, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στον ξαφνικό θάνατο της θείας Αντριάννας, που μας έχει αναστατώσει όλους.

Φεύγοντας, μετά από μιάμιση ώρα περίπου, μας ξενάγησαν στο υπόλοιπο σπίτι: Το ανοιχτοπράσινο σαλόνι (ολόιδιο με το δικό μας, αγορασμένο τη δεκαετία του '70), το παλιό σερβάν, ο χάλκινος σκαλιστός πολυέλαιος -νοσταλγικές εικόνες που δεν βλέπεις πια στα σύγχρονα σπίτια...

Τετάρτη, 31 Μαΐου 2006

Συστημική Αναπαράσταση στο Stardust, όπου “στήσαμε” τον επικείμενο πόλεμο μεταξύ Αμερικής και Ιράν. Προέκυψαν τα εξής συμπεράσματα: Η Αμερική θα επιτεθεί στο Ιράν αλλά θα υποστεί τρομερό πλήγμα και θα υποχωρήσει. Η Ευρωπαϊκή Ένωση (την υποδύθηκα εγώ) θα πάει να παίξει ρυθμιστικό ρόλο μα κανείς δεν θα τη θέλει στη μέση. Η Τουρκία θα επιχειρήσει να επιτεθεί στην Ελλάδα, όμως οι Μεγάλες Δυνάμεις (Ρωσία, Κίνα) θα την σταματήσουν. Στο τέλος, η Τουρκία και οι ΗΠΑ θα “πέσουν” κάτω, θα ηττηθούν, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση θα παραμείνει αναγκαστικά αμέτοχη, εφόσον είναι ανεπιθύμητη απ' όλους. Η Ελλάδα θα βρει πετρέλαιο και θα γίνει πλούσια. *Μπούρδες, φυσικά. Τίποτε απ'*

όλα αυτά δεν πρόκειται να συμβεί τελικά...

Όσο για μένα, σύντομα διαπίστωσα πως μου ήταν αδύνατο να μείνω για πολύ σε μια θέση. Όπου κι αν δοκίμαζα να σταθώ, οι άλλοι συμπαίκτες μου με απέρριπταν αμέσως και με εξανάγκαζαν σε απομάκρυνση, με διάφορους τρόπους: "Τώρα εσύ ήλθες και στάθηκες εδώ επειδή το ήθελες, ή επειδή έχει χώρο;" ... "Αυτή είναι σα να μην υπάρχει" ... "Δεν μετράει καθόλου" ... "Αυτό το πράγμα εκεί δεν κάνει τίποτα, είναι για κλωτσιές!" έλεγαν για μένα απαξιωτικά (δήθεν για την Ευρωπαϊκή Ένωση), σα να μην ήμουν παρούσα. Ασυναίσθητα, λοιπόν, αναγκαζόμουν να αλλάζω συνεχώς στάση, θέση και συμπεριφορά, πασχίζοντας να ταιριάξω με το υπόλοιπο "σκετς". "Πάει από δω, πάει από κει, δεν ξέρει που να σταθεί", επισήμανε και η Ναταλία με επικριτικό ύφος.

Πάντως, είναι γεγονός ότι σε όποιο "σύστημα" κι αν συμμετάσχω, όποιο ρόλο κι αν υιοθετήσω, αυτό γρήγορα συντονίζεται εναντίον μου και με απορρίπτει με απροκάλυπτη εχθρότητα και περιφρόνηση. Όλοι οι υπόλοιποι συμπαίκτες καταλήγουν να εκφράζουν πάντα την ξεκάθαρη επιθυμία να τους αδειάσω τη γωνιά: "Ό,τι κι αν κάνεις, δεν μας πείθεις", ακούω συχνά.

Σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, κατά τη διάρκεια μιας συστημικής αναπαράστασης οι παίκτες δεν ταυτίζονται με τον υποτιθέμενο "ρόλο" τους· εκείνο που πραγματικά συμβαίνει, είναι ότι βγαίνουν στην επιφάνεια υποσυνείδητες προσωπικές ιδέες, συναισθήματα, συμπάθειες, αντιπάθειες και προπάντων η θέση του κάθε ατόμου μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Υποψιάζομαι πως υπάρχει κάτι πολύ ύπουλο, ένα γλοιώδες ενεργειακό ρεύμα, που διαρρέει τις συστημικές αναπαραστάσεις και με συντονίζει με το Τέρας Ανθρωπότητα. Συχνά το Κακό παίρνει "αγγελική" μορφή...

Όλα τα "συστήματα" είναι Ένα: Η Ανθρωπότητα. Σαφώς, εγώ δεν έχω, ούτε είχα ποτέ καμία θέση μέσα σ' αυτό, όσο κι αν το έχω προσπαθήσει. *Μα πώς κατάντησα έτσι; Εγώ κάποτε τους "έκαιγα" όλους αυτούς και οραματιζόμουν τον αφανισμό τους· δεν προσπαθούσα να τους κάνω καλή εντύπωση, ούτε τους*

παρακαλούσα να με δεχθούν στις βλακώδεις ομάδες τους...

Παρασκευή, 2 Ιουνίου 2006

Το απόγευμα πηγαίνω βόλτα στα πέριξ με τη μαμά και με μια γλυκόπικρη αίσθηση: Οι γονείς μου αναχωρούν αύριο το πρωί για την Κεφαλλονιά, όπου θα μείνουν ένα μήνα. Εγώ δεν θα πάω φέτος, επειδή κρίνω ότι δεν θα αντέξω το δωδεκάωρο ταξίδι μέσα σε κατάμεστα πλοία και πούλμαν, όπου θα τρέμω κάθε ώρα και στιγμή μήπως ακουστεί ή φανεί κάπου η λέξη "κόλαση" -πράγμα που γίνεται όλο και συχνότερα. Γενικά, αποφεύγω πλέον τα μέσα συγκοινωνίας όσο το δυνατόν περισσότερο, ενώ οι κοινωνικές συναναστροφές μου προκαλούν έντονο άγχος -για τον ίδιο πάντα λόγο.

Το βράδι ανεβαίνω επάνω, στης Αλίκης, και πιάνουμε συζήτηση στο μπαλκόνι του 2ου ορόφου. Η απουσία των γονέων αρχίζει να γίνεται αισθητή από τώρα...

Σάββατο, 3 Ιουνίου 2006

Το απόγευμα έχω συνάντηση με τον Φώτη Φράγγο, στο Haagen Dazs της Γλυφάδας. Ενδιαφέρθηκε κι αυτός για την αγγελία μου στο "Άστρον", και από το τηλεφώνημά του φαίνεται πρόσχαρος και ενδιαφέρων τύπος.

Τέλος πάντων, φθάνω στο ραντεβού στην ώρα μου, όμως εκείνος δεν είναι εκεί. Περιμένω κανένα μισάωρο, άφαντος ο Φώτης. Τον παίρνω τηλέφωνο στο κινητό, όμως δεν απαντά·για την ακρίβεια, ο αριθμός του προκύπτει ανύπαρκτος! Φοβάμαι ότι ο τύπος δεν έχει σκοπό να εμφανιστεί, ωστόσο ξαναδοκιμάζω δύο-τρεις φορές ακόμη ώσπου, ανέλπιστα, τον πετυχαίνω τελικά! Ξαφνικά βρίσκεται εκεί, έξω από το Haagen Dazs και με περιμένει! *Μήπως κρυβόταν πριν;* αναρωτιέμαι.

Μόλις πλησιάζω, εκπλήττομαι ευχάριστα καθώς διαπιστώνω ότι είναι πολύ εμφανίσιμος, κούκλος! Η συζήτηση ρέει πολύ ευχάριστα και αβίαστα: Μου λέει πως είναι 30 ετών, μένει στον Πειραιά και είναι ταχυδρομικός υπάλληλος. Έχει και μια δίδυμη αδελφή, η οποία σπουδάζει οικονομικά και ασχολείται με την παραψυχολογία.

Όταν εγώ τον πληροφορώ πως παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, μου λέει ότι αυτό φαίνεται από την εμφάνισή μου: "Φαίνεσαι πως είσαι καθηγήτρια, η εμφάνισή σου είναι πολύ αυστηρή!" μου κάνει κι εγώ απορώ: Φοράω μια μοντέρνα μακριά φούστα και μια κοντομάνικη μπλούζα, σύνολο αρκετά ελκυστικό, *μα όχι ξέκωλο... Προφανώς, αυτό εννοεί ο τύπος όταν λέει ότι η εμφάνισή μου είναι αυστηρή...*

Κατά τ' άλλα φαίνεται πολύ θετικός σε ό,τι του πω, ενώ δείχνει γνήσιο ενδιαφέρον για τα μεταφυσικά θέματα όπως η μετά θάνατον ζωή, τα πνεύματα poltergeist κλπ. Μου προτείνει, μάλιστα, να δημιουργήσουμε μια παρέα από άτομα με τέτοια ενδιαφέροντα. Του λέω ότι έχω ήδη συναντήσει κάποια άτομα από την αγγελία και ότι αυτό το σχέδιο μπορεί να πραγματοποιηθεί σύντομα.

Όλα καλά κι ωραία, όμως μετά από μιάμιση ώρα ο Φώτης μου αναγγέλλει ότι έχει μόνιμο δεσμό εδώ και τρία χρόνια, κι ότι έχει κλείσει ραντεβού με την κοπέλα του στις 8:00, εδώ ακριβώς, αμέσως μετά από μένα! Όταν φθάνει η ώρα να φύγουμε, τυχαίνει η τύπισσα (νεαρή, εμφανίσιμη αλλά μάλλον χαμηλών τόνων) να βρίσκεται απ' έξω και να περιμένει! Την χαιρέτησα κιόλας!

Ελπίζω να ξαναδώ τον Φώτη. Μου άρεσε πολύ, παρόλο που δεν μου φάνηκε τόσο ειλικρινής. *Ωστόσο, αυτός δεν πρόκειται να δείξει ενδιαφέρον και δεν θα τον ξαναδώ ποτέ...*

Κυριακή, 4 Ιουνίου 2006

Σαν καλή χριστιανή, πήγα το πρωί στην εκκλησία για να ακούσω τη θεία λειτουργία και να μεταλάβω. Όταν ήλθε η ώρα της αγίας κοινωνίας, μπροστά από μένα ήταν περίπου οκτώ άτομα. Μόλις ήλθε η σειρά μου, ο νεωκόρος με σταμάτησε, μου είπε να πάω να περιμένω πίσω κι άφησε όλους τους υπόλοιπους να περάσουν μπροστά. Όταν ξανάφθασε η σειρά μου, πίσω από μένα είχαν μαζευτεί 3-4 άτομα ακόμη. Ο νεωκόρος με ξανάστειλε στο τέλος της ουράς, λέγοντάς μου:

"Πήγαινε πίσω και περίμενε".

"Μόνο εγώ πρέπει να περιμένω;" ρώτησα ενοχλημένη.

“Τα παιδιά πρώτα”, δικαιολογήθηκε.
Ποιά παιδιά; Οι περισσότεροι που πήραν προτεραιότητα ήταν ενήλικες!

Εντέλει, κατάφερα να κοινωνήσω μα δεν αισθάνομαι καθόλου καλύτερα. Είναι καιρός πια να αντιμετωπίσω την αλήθεια: Ο θεός αυτού του κόσμου με απορρίπτει. Εδώ και οκτώ μήνες προσπαθώ να τον πλησιάσω και να γίνω μια σωστή χριστιανή, ωστόσο αντί να ηρεμούν κάπως τα πράγματα και να ησυχάζω, τα *σημεία* αυξάνονται και πληθύνονται, ενώ ο πιο φρικτός τρόμος γιγαντώνεται μέσα μου. Ιδίως από τότε που εξομολογήθηκα, η κατάσταση πηγαίνει σταθερά από το κακό στο χειρότερο.

Ποιά *σημεία* και μπούρδες; Ολόκληρη η ζωή μου είναι ένα ξεκάθαρο *σημείον*: Όπου σταθώ κι όπου βρεθώ, όσο φιλότιμα κι αν προσπαθώ να πλησιάσω τους ανθρώπους, βιώνω πάντα περιφρόνηση και απόρριψη από παντού. Ό,τι κι αν έχω επιχειρήσει, όπως κι αν το έχω επιχειρήσει, τελικά αποτυγχάνει παταγωδώς. Επιπλέον, ανέκαθεν αντιμετώπιζα σπανιότατα, αλλόκοτα προβλήματα: ερωτική ανυπαρξία, απομόνωση, συστηματικές αποτυχιες, ηχητικό πόλεμο, και τώρα τα *σημεία.* Ποιά άλλη απόδειξη χρειάζομαι ότι ο Θεός δεν με δέχεται; Ούτε είχε ποτέ σκοπό να με δεχθεί...

Τετάρτη, 7 Ιουνίου 2006

Έχει φθάσει η νύχτα, είμαι μόνη στο σπίτι και παρακολουθώ τηλεόραση εδώ και δυο ώρες. Κάποτε το έργο που βλέπω τελειώνει, βάζει διαφημίσεις μα εγώ, αντί να κλείσω αμέσως τη συσκευή, πετάγομαι στην κουζίνα για να πάρω κάτι. Τότε, ακούγεται βαριά και αργόσυρτη η φωνή ενός ηθοποιού από τρέηλερ των προσεχώς: “Κόλαση!”

Με κόπο καταφέρνω να διατηρήσω την ψυχραιμία μου, λέγοντας στον εαυτό μου πως δεν πρέπει να δίνω σημασία σε κάτι τέτοια. Επειδή, όμως, δεν θέλω να είναι αυτή η τελευταία λέξη που έχω ακούσει σήμερα, κάθομαι πάλι μπροστά στην τηλεόραση για να δω μία ακόμη διαφήμιση: Τώρα στην οθόνη εμφανίζεται μια ομάδα μοτοσυκλετιστών που οδηγούν ήρεμα

τις μηχανές τους, ώσπου ο αρχηγός τους ρωτάει ήρεμα τον διπλανό του: "Θα γίνει κόλαση σήμερα, έτσι δεν είναι;"

Μου κόβονται τα πόδια. "Ε, δεν είμαστε καλά!" λέω και ξαναλέω στον εαυτό μου, αδυνατώντας να πιστέψω το νέο κραυγαλέο ***σημείον*** που μου έχει μόλις δοθεί. Αμέσως μετά, αποκαλύπτεται πως η παραπάνω διαφήμιση προωθεί το δίκτυο Nova Cinema. Σβήνω αμέσως τη συσκευή, ανήσυχη και προβληματισμένη· αναρωτιέμαι μάλιστα, *κατά πόσον αυτή η τελευταία φράση υπήρχε όντως στη διαφήμιση ή αν, για κάποιο πολύ παράξενο λόγο και με πολύ παράξενο τρόπο, μεταδόθηκε μονάχα σε μένα...*

Τρίτη, 13 Ιουνίου 2006

Μια όμορφη μέρα στην παραλία: Μαζί με την Αλίκη και τον Θανάση έχουμε αράξει στην πλαζ του Blue Rose, όπου ο Γιάννης εργάζεται ως ναυαγοσώστης. Γαλαζοπράσινα νερά, αέρας, λίγος κόσμος, σχετική ηρεμία, λευκοί γλάροι, γαλήνη. Εγώ και η αδελφή μου μελετάμε αγγλικά, τρώμε ζεστό σάντουιτς με ζαμπόν και τυρί, πίνουμε cappuccino freddo, κολυμπάμε στη θάλασσα.

Υπάρχουν και κάποια συνταρακτικά νέα: Το ξενοδοχείο Blue Rose πρόκειται ν' αλλάξει διεύθυνση κι έχει κηρύξει εθελουσία έξοδο για όλους τους παλιούς υπαλλήλους. Γάντι της έρχεται αυτό της αδελφής μου, η οποία έτσι κι αλλιώς σκεφτόταν να εγκαταλείψει τη δουλειά της καμαριέρας για να σπουδάσει σε νυχτερινό λύκειο από φέτος. Έτσι, η Αλίκη θα εισπράξει τριπλή αποζημίωση απ' όση θα δικαιούταν πραγματικά αν την απέλυαν, ήτοι 25.000 ευρώ περίπου. Εγώ τόσα λεφτά μαζεμένα δεν έχω δει ούτε στα όνειρά μου. Απλά, είναι απίστευτο, το πώς βολεύονται όλοι αυτοί μέσα στο Matrix...

Το βράδι βάζω να δω το πέμπτο και τελευταίο DVD της σειράς ***"Battlestar Galactica"***, καθώς και το bonus disc όπου ο Apollo, ο Starbuck, η Cassiopia, η Athena και άλλοι πρωταγωνιστές μιλούν για το Galactica 25 χρόνια μετά: Σκιές του εαυτού τους, με πρόσωπα ρυτιδιασμένα, μελαγχολικά, οι ήρωες των νεανικών μου χρόνων έχουν πια πενηνταρίσει προ πολλού

και αναπωλούν παλιές δόξες:
Richard Hatch (Apollo): "...αφορούσε το επικό ταξίδι όλων μας για να βρούμε μια θέση στον κόσμο. Καταλαβαίνω ότι ακόμη και μετά από 25 χρόνια, η καρδιά, το πνεύμα και η ψυχή της ιστορίας είναι ακόμη εδώ και αφορά πάντα το επικό ταξίδι στο οποίο βρισκόμαστε όλοι, σαν πνευματικά ανθρώπινα όντα που προσπαθούμε να βρούμε τη θέση μας".
Dirk Benedict (Starbuck): "Υπήρχε ένα πνεύμα στο έργο, που προχωρούσε πέρα από την πλοκή του. Το έργο γινόταν όλο και καλύτερο όσο προχωρούσε. Το καλύτερο μέρος αναμενόταν να έλθει – και τότε, να έτσι (χτυπάει νευρικά τα δάχτυλά του), χωρίς τυμπανοκρουσίες, χωρίς καμιά προαναγγελία, κανένα τελευταίο επεισόδιο! Απλά εξαφανίστηκε!"

Όντως, η σειρά τελείωσε ξαφνικά, μετά από μόλις 20 επεισόδια, παρά την τεράστια επιτυχία που γνώριζε παγκοσμίως. Υποψιάζομαι ότι την έκοψαν στα γρήγορα επειδή αποκάλυπτε με τρόπο ορισμένες αλήθειες για τον κόσμο μας: Για παράδειγμα, το επεισόδιο με το καζίνο όπου κερδίζουν όλοι αλλά στο τέλος καταλήγουν τροφή για τους ανθρωποφάγους, δρακοειδείς, κρυφούς αφέντες του πλανήτη· ακόμη, η όλη ιδέα ενός εξωγήινου αστροστόλου που κατευθύνεται προς τη γη παραπέμπει στη θεωρία της έλευσης των Ελοχίμ από το διάστημα). Λεπτομέρεια: Σε μια στιγμή, ενώ ο Apollo βρίσκεται μπροστά στο καντράν του σκάφους του, ανάβει μπροστά του ο αριθμός 2368. Δεν ξέρω κατά πόσον ο σκηνοθέτης γνώριζε ότι 2368 = ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ...

Και κάτι που δεν αναφέρθηκε καθόλου στο bonus disc: Μετά το αναπάντεχο τέλος της σειράς, ακολούθησε και δεύτερος κύκλος με άλλη θεματολογία: Το Galactica έχει φθάσει πια στη γη και βασικό μέλημα των ηρώων είναι να βοηθήσουν τους συμπατριώτες τους να αναμιχθούν με τους γήινους χωρίς να γίνουν αντιληπτοί. Όσο για τους πρωταγωνιστές, έχουν αντικατασταθεί σχεδόν όλοι από άλλους που τους μοιάζουν. Εννοείται πως αυτός ο κύκλος επεισοδίων δεν είχε καθόλου την επιτυχία του πρώτου...

! Ξαφνικά, νιώθω ότι δεν μου έκανε καλό που ξαναείδα το “Galactica”. Δεν θέλω πια να θυμάμαι το παρελθόν, ούτε τις καλές ούτε τις κακές μέρες, ούτε τα όμορφα ούτε τα άσχημα γεγονότα. Δεν θέλω να ασχολούμαι με κάτι που δεν υπάρχει πια -και ίσως αυτό να είναι συνειδητότητα...

Δύο μέρες αργότερα θα επιστρέψω το έκτο και τελευταίο DVD της σειράς στο βίντεο κλαμπ, αποχαιρετώντας έτσι οριστικά και για πάντα τον Starbuck και τον Apollo..

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα πέτρινο εκκλησάκι και παρατηρώ τις λαμπερές εικόνες, γεμάτη κατάνυξη και γαλήνη. Ξαφνικά, οι μορφές των αγίων στις εικόνες αρχίζουν να αλλάζουν, ώσπου μεταμορφώνονται σε φρικτά δρακόμορφα τέρατα που σαλεύουν δυσοίωνα μέσα σε πύρινες λίμνες. Ξυπνώ ανήσυχη και προβληματισμένη, καθώς μάλιστα είναι η τρίτη φορά που βλέπω το ίδιο όνειρο μέσα σε δυο μήνες...⇑

Νωρίς το απόγευμα πηγαίνω για μπάνιο στην πλαζ της Βούλας μαζί με την αδελφή μου και τη Τζούλη. Όμορφη θάλασσα, ευχάριστη μουσική της δεκαετίας του '80, νεαρόκοσμος, σχετική ησυχία, ξέγνοιαστες κουβέντες -απόλαυση σπάνια για μένα. Ωστόσο, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα δεν με ξεχνά· με παρακολουθεί πάντα άγρυπνο και διαλέγει την τελευταία στιγμή για να μου καταστρέψει όλη την χαρά της εξόρμησης, με το εξής ***σημείον****:* Ένα μόλις λεπτό πριν φθάσουμε στο σπίτι με το αμάξι της Τζούλης, ακούγεται από τα μεγάφωνα ένα συμπαθητικό τραγούδι -μέχρι που φθάνει στον στίχο: “Στην κόλαση μαζί σου” και τον επαναλαμβάνει ξανά και ξανά. Ταυτόχρονα, στο πεζοδρόμιο απέναντι διακρίνεται ο αριθμός κυκλοφορίας ενός αυτοκινήτου: 2526 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ. Μάταια πασχίζω να ελέγξω τον τρόμο που με πνίγει όλη την υπόλοιπη μέρα...

Η μοίρα μου: Λοιπόν, συμβαίνει το εξής παράδοξο με μένα: Έτσι και μου παρουσιαστεί ένα πρόβλημα, δεν λύνεται ποτέ! Αντίθετα, καινούργια, σοβαρότερα προβλήματα έρχονται

να προστεθούν με το πέρασμα του χρόνου. Κι εγώ μαθαίνω να τα παραβλέπω, να τα αγνοώ σα να μην υπάρχουν, κι έτσι επιβιώνω. Άλλο άτομο στη θέση μου θα είχε τρελαθεί προ πολλού. Εγώ έχω πάντα προβλήματα μοναδικά, πρωτοφανή, ειδικά σχεδιασμένα προσωπικά για μέν, προβλήματα που δεν έχει κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο. Ειδικά αυτό το τελευταίο (τα *σημεία),* αμφιβάλλω αν υπάρχει έστω ένα άτομο στη γη που να αντιμετωπίζει τέτοια φαινόμενα σε τέτοια συχνότητα...

Κυριακή, 18 Ιουνίου 2006

Συνάντηση με τον Γιώργο Λαζάρου, κατόπιν σύντομης μεταξύ μας αλληλογραφίας, σε κεντρική καφετέρια στην Αθήνα. Έχει ωραία γαλάζια μάτια, συμπαθητικό πρόσωπο, μέτριο σώμα αλλά είναι σχεδόν φαλακρός, με λιγοστά γκρίζα μαλλιά γύρω στο κεφάλι του στο ύψος των κροτάφων -κώμη 60άρη, παρόλο που είναι μόλις 31 ετών.

Κατά τη διάρκεια της δίωρης ζωηρής συζήτησης, μου διηγήθηκε όλη την ιστορία του: Κάποτε είχε εύπορους πολυταξιδεμένους γονείς, ανθηρή οικογενειακή επιχείρηση εισαγωγών και εξαγωγών, μεγάλο πλούσιο σπίτι, πολυτελές εξοχικό στην Εύβοια, ακριβό αμάξι. Ωστόσο, μετά τον θάνατο των γονέων του από δυστύχημα όταν ο ίδιος ήταν 18 ετών, πολύ γρήγορα χάθηκαν όλα! Τώρα ζει κάνοντας δουλειές του ποδαριού για κάποια εταιρεία, μένει προσωρινά στο σπίτι ενός φίλου του και ψάχνει να νοικιάσει γκαρσονιέρα. Δεν έχει αδέλφια ούτε δικό του σπίτι πια.

Καλό παιδί μου φάνηκε, ταιριάζουμε ως φίλοι, μα σαφώς δεν είναι να υπολογίζω τίποτε παραπάνω. Άλλωστε, μου θύμισε υπερβολικά τον εαυτό μου: Ξεκίνησε τη ζωή του με πολύ καλές προδιαγραφές, θα μπορούσε τώρα να έχει φθάσει ακόμα ψηλότερα, ωστόσο η μοίρα τό 'φερε έτσι ώστε να μην έχει τίποτα. Δεν αποκλείεται να έχασε τα μαλλιά του και να γκριζάρισε τόσο νωρίς από στεναχώρια.

Από τους λίγους υποψήφιους φίλους που προθυμοποιήθηκαν να πληρώσουν τον καφέ μου, εκδήλωσε ενδιαφέρον να

ξαναβρεθούμε. Όμως, δεν πρόκειται να τον ξαναδώ ποτέ: Δεν θα μου ξανατηλεφωνήσει, ούτε εγώ θα ξαναεπικοινωνήσω μαζί του. Δεν ξέρω ακριβώς το γιατί...

Δευτέρα, 19 Ιουνίου 2006

Εδώ και λίγο καιρό, ο ανηψιός μου ο Νάσος παρουσιάζει έντονα ψυχολογικά προβλήματα: Μόνιμα νευρικός και ανήσυχος, παθαίνει συχνά κρίσεις ανασφάλειας, κλαίει και οδύρεται πως κανείς δεν τον αγαπάει, με το παραμικρό γίνεται έξω φρενών, τρέμει ολόκληρος κλαίγοντας με αναφιλητά και ζητά επίμονα να τον πάμε σε ψυχολόγο. Ακόμη, όπου σταθεί κι όπου βρεθεί σταυροκοπιέται ανά δυο λεπτά, φτύνει στον κόρφο του ή χτυπά ξύλο. *Γιατί άραγε; Και πόσο σχετίζεται η πρόσφατη ψυχοπάθεια του Νάσου με τη φρίκη που βιώνω εγώ τους τελευταίους μήνες;*

Το απόγευμα πηγαίνω για ψώνια σε κοντινό σούπερ μάρκετ. Προσπαθώ να είμαι όσο το δυνατόν πιο ξέγνοιαστη, μα αυτό δεν εμποδίζει το επόμενο ***σημείον*** να μου έλθει: Κάποια στιγμή, ανεβαίνοντας με τον κυλιόμενο διάδρομο από το υπόγειο στο ισόγειο, φθάνοντας περίπου στη μέση, διασταυρώνομαι με μια μεσόκοπη κυρία που κατεβαίνει. Κανένας άλλος δεν είναι τώρα στο διάδρομο. Κοντεύω να φθάσω επάνω, όταν ακούω πίσω μου μια σιγανή μα καθαρή γυναικεία φωνή να στενάζει: “Μια κόλαση!” Γυρίζω το κεφάλι κατάπληκτη και βλέπω τη γυναίκα να κοντεύει να φθάσει κάτω, με την πλάτη γυρισμένη σε μένα. Ταράζομαι έντονα, με πιάνει δυνατό καρδιοχτύπι. Δεν ξέρω τι να σκεφθώ! Είναι δυνατόν να ξεστόμισε κάτι τέτοιο, έτσι στα καλά καθούμενα; Μήπως ήταν μόνο η φαντασία μου; Κι όμως, το άκουσα ξεκάθαρα!

Δεν ξέρω πια τι συμβαίνει: Ίσως κάποιες φορές να φαντάζομαι ότι το ακούω, ωστόσο έχω την εντύπωση πως τις περισσότερες φορές όντως μου πετάνε αυτή τη λέξη! Είναι σαν κάποια δύναμη να τους υπαγορεύει τη λέξη κρυφά κι αυτοί απλά το επαναλαμβάνουν μηχανικά, μάλλον χωρίς να το συνειδητοποιούν, την ώρα ακριβώς που περνούν από δίπλα μου -σαν άλογες μαριονέττες ενός αόρατου, εγγαστρίμυθου αφέντη.

Τετάρτη, 21 Ιουνίου 2006

Σήμερα έχω τα γενέθλιά μου. Ήλθε η Περσεφόνη, φάγαμε τούρτα, μιλήσαμε ευχάριστα για τρεις ώρες. Πέρασε και η αδελφή μου για να ευχηθεί, με ένα ξύλινο δίσκο για δώρο. Τοποθέτησα τέσσερα αρωματικά κεριά να καίνε αργά πάνω του, ευωδιαστή μαγεία. Απόλαυσα την παρέα και την ξεγνοιασιά μέσα σε μια σπάνια ησυχία: Ούτε φωνές να ουρλιάζουν από τις διπλανές πολυκατοικίες, ούτε μουσικές στο διαπασών, ούτε πολλά σούρτα-φέρτα τριγύρω. Όλα όμορφα και φυσιολογικά, παράδοξα φυσιολογικά για τη γειτονιά μου...

Κάποια στιγμή πήρε τηλέφωνο η Λουίζα για να κανονίσουμε μάθημα στα παιδιά της για αύριο. Έκανε πως ξέχασε τα γενέθλιά μου, δεν μου ευχήθηκε καθόλου, με ρώτησε μόνο -για δεύτερη φορά σε δυο μέρες- μήπως έχω ακόμη ένα μπουφάν της που μου το είχε δανείσει πριν από καμιά βδομάδα. Εγώ τη διαβεβαίωσα ξανά πως της το έχω επιστρέψει, αλλά εκείνη δεν το θυμάται και τώρα το έχει χάσει, λέει.

Ουδέν σχόλιον...

Θάρρος

Παρασκευή, 23 Ιουνίου 2006

Παρά τον τρόμο των *σημείων* που δεν μου επιτρέπει να χαρώ τίποτα πια, αποφάσισα να δεχθώ την πρόσκληση της νέας μου φίλης, της Φιλιώς, για μια ***τριήμερη εκδρομή στη Σίφνο*** διοργανωμένο από τους συναδέλφους της στην αστυνομία (γύρω στα 15 άτομα). Απλά, θέλω να πιστεύω ότι αν προσπαθήσω να ξαναμπώ στον κόσμο αντί να απομονώνομαι, κάποτε θα ξαναρχίσω να ζω -ας πούμε- φυσιολογικά.

Έτσι, σήμερα το πρωί ξεκινώ από το σπίτι κατά τις 5:30 τα χαράματα. Το λεωφορείο δεν συναντά κίνηση στο δρόμο, οπότε καταλήγω στο λιμάνι του Πειραιά γύρω στις 6:30 και τώρα πρέπει να περιμένω υπομονετικά μέχρι τις επτάμισι, που αναχωρεί το πλοίο. Η ώρα κυλάει αργά· φθάνει 7:00, 7:10, η Φιλιώ δεν έχει εμφανιστεί ακόμη. Της τηλεφωνώ, τη ρωτώ ήρεμα πού βρίσκεται κι εκείνη με πληροφορεί, μάλλον νευρικά, πως έχει ξεκινήσει από το σπίτι της στην Καλλιθέα και τη φέρνει ο πατέρας της με αυτοκίνητο. “Το πολύ σε δέκα λεπτά θα είμαι εκεί”, με διαβεβαιώνει.

Η ώρα φθάνει 7:20, η φίλη μου άφαντη. Την ξαναπαίρνω τηλέφωνο (κρατάει και τα εισητήρια), ρωτώ τι γίνεται και μου φωνάζει όλο νεύρα: “Τι θέλεις τώρα, βρήκα κίνηση, πες στο καράβι να με περιμένει!”. Η ώρα φθάνει 7:27, πουθενά η Φιλιώ. Την ξαναπαίρνω τηλέφωνο με το κινητό μου, ενώ το καράβι ετοιμάζεται να αναχωρήσει: σφυρίγματα, καπνοί, μεγάφωνα. Μόλις το σηκώνει και της λέω πως το πλοίο φεύγει αυτή τη στιγμή, ουρλιάζει έξαλλη:

“Να τους λες συνέχεια να περιμένουν! Έχω πληρώσει!”

“Τους το λεω μα δεν περιμένουν! Έπρεπε να έχεις ξεκινήσει νωρίτερα!” διαμαρτύρομαι.

“Νωρίς ξεκίνησα μα βρήκα κίνηση!” εξακολουθεί να φωνάζει.

Τώρα το ρολόι χτυπά 7:30 κι έχω απογοητευθεί, βέβαιη ότι δεν πρόκειται να πάμε σ' αυτή την εκδρομή. Όμως, τότε

ακριβώς, στις 7:32, καταφθάνει η Φιλιώ. Μόλις που προφταίνουμε να πηδήξουμε πάνω στο πλοίο, το οποίο έχει πια αρχίσει να σηκώνει την πόρτα του, ξεκολλώντας αργά από την αποβάθρα! Αφού μπαίνουμε επιτέλους μέσα, η Φιλιώ με πληροφορεί ότι αναχώρησε από το σπίτι της στις 7:10.

Με δυο λόγια: Η κυρία ξεκίνησε με το πάσο της και είχε την απαίτηση από μένα να σταματήσω το καράβι σε περίπτωση που εκείνη δεν προλάβαινε να έλθει έγκαιρα! Αν χάναμε το καράβι, θα τα έβαζε μαζί μου επειδή δεν κατάφερα να σταματήσω το πλοίο για χάρη της! *Πού έμπλεξα πάλι;*

Μένουμε στις Καμάρες, στο ξενοδοχείο "Λεωνίδας", ήσυχο και απομονωμένο στην άκρη της πόλης. Στο δωμάτιό μας δεν ακούγονται φωνές, ούτε μουσικές, ούτε σκυλιά απέξω. Ίσως το πιο ήσυχο μέρος που έχω βρεθεί για διακοπές. “Τι υπέροχη ησυχία!” αναφωνεί η φιλενάδα μου μόλις μπαίνουμε στο δωμάτιο -και αμέσως ανάβει την τηλεόραση.

Το μεσημέρι πηγαίνουμε όλοι μαζί στο Κάστρο για κολύμπι. Είναι μια μικρή βραχώδης παραλία σ' έναν πολύ γραφικό όρμο. Η Φιλιώ θα φάει γύρω στα είκοσι λεπτά της ώρας ακινητοποιημένη πάνω σ' ένα πεζούλι ύψους μισού μέτρου, χωρίς να βρίσκει το θάρρος να πηδήξει από εκεί στην άμμο. Βλέποντας ότι αν δεν κάνω κάτι, θα περάσουμε εκεί όλο το απόγευμα, ξεκινώ για ένα σύντομο γύρο της περιοχής, μήπως και βρω κανένα εύκολο πέρασμα. Έτσι, πλάι στη θάλασσα ανακαλύπτω μια παλιά, εγκατελειμένη, σκονισμένη εκκλησία -εντελώς άδεια, αν εξαιρέσουμε λίγες φθαρμένες καρέκλες, Ευτυχώς, βρίσκω κι ένα στενό δρομάκι που οδηγεί περιμετρικά από το “επικίνδυνο” ύψωμα στην παραλία. Έτσι, ξεκολλά επιτέλους η Φιλιώ από κεί και κάνουμε το μπάνιο μας.

Ύστερα πηγαίνουμε και βρίσκουμε τους υπόλοιπους σε ένα παραθαλάσσιο ταβερνάκι πλάι στο κύμα. Γέλια, κέφια, καλαμπούρι, χαρωπή παρέα. Πρωτοστατεί ο 56χρονος Χάρης, που δεν βάζει γλώσσα μέσα. Το πολύ άνετο στυλάκι του μου δίνει την εντύπωση πως είναι υψηλόβαθρο στέλεχος -αλλά όχι:
“Δεν είναι διευθυντής. Οδηγός της υπηρεσίας είναι”, με πληροφορεί η Φιλιώ.

“Με τόσο αέρα που έχει, νόμιζα πως είναι ο διευθυντής”, απορώ.

Το βράδι βγαίνουμε για ποτό και καταλήγουμε στο συμπαθητικό μπαράκι "Old Captain", δίπλα στη θάλασσα: Ψηλά πεύκα, ψάθινες ομπρέλες, ευχάριστη ξένη μουσική ώσπου, μετά από κανένα 20λεπτο το πολύ, ακούγεται ένας ιδιαίτερος στίχος: “Travel to Hell”, που με ταράζει αυτόματα. Περιμένω με αγωνία το επόμενο τραγούδι αλλά τότε ακριβώς η φιλενάδα μου απαιτεί να σηκωθούμε και να φύγουμε επειδή θέλει σουβλάκι. Δεν μπορώ παρά να αναγνωρίσω άλλο ένα ***σημείον***...

Συνέχεια στο "Cosi", ένα ρομαντικό υπαίθριο μπαρ στην Απολλωνία, μαζί με το υπόλοιπο γκρουπ: Λευκά έπιπλα, κεριά μέσα σε ενυδρεία, καθρέφτες, ωραία νοσταλγική μουσική των '80's. Αυτή τη φορά παρατηρώ περισσότερο τον Χάρη, ο οποίος καταφέρνει να γίνεται πάντα η ψυχή της παρέας πίνοντας διαρκώς, παπαρολογώντας ασταμάτητα και φλερτάροντας ηλιθιωδώς με όλες τις γυναίκες. Δεν αφήνει κανέναν άλλο να αρθρώσει λέξη, ωστόσο κανείς δεν φαίνεται να δυσανασχετεί. Προς το τέλος της βραδιάς ο κύριος τσακώνεται με τη Φιλιώ, η οποία μάλλον τον παρασυνερίζεται.

Μόλις επιστρέφουμε στο δωμάτιό μας αργά τη νύχτα, η Φιλιώ σπεύδει να ανάψει αμέσως τηλεόραση κι εγώ προσπαθώ να συγκρατήσω τα νεύρα μου. Δεν τη σβήνει παρά μόνο όταν πέφτουμε για ύπνο, μετά από καμιά ώρα, γύρω στις 2:30.

... Η τηλεόραση θα παραμείνει αναμμένη σχεδόν καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής μας στη Σίφνο: Μόλις ανοίγουμε τα μάτια μας το πρωί, η Φιλιώ τρέχει και την ανάβει δίχως χρονοτριβή· μόλις επιστρέφουμε από τα μπάνια, ξανά TV· αργά τη νύχτα, όταν επιστρέφουμε από τις εξόδους, TV. Όσο βρισκόμαστε μέσα στο δωμάτιο, η φιλενάδα μου θέλει να παίζει ακατάπαυστα η τηλεόραση, επειδή την “τρομάζει αυτή τη ησυχία”. Μονάχα για καμιά ώρα την κλείνουμε, κατά τη διάρκεια της μεσημεριανής σιέστας, μετά από δική μου επιμονή, ενώ η Φιλιώ κάθεται στα καρφιά μέχρι να περάσει λίγο η ώρα για να την ξανανάψει...

Σάββατο, 24 Ιουνίου 2006

Μπάνιο στον Πλατύ Γιαλό: Καθαρή γαλάζια θάλασσα, μεγάλη οργανωμένη παραλία, εστιατόρια στη σειρά. Παίρνουμε το μεσημεριανό μας μαζί με την σαραντάρα Πόπη, το σύζυγό της και τον 8χρονο πρασινομάτη γιο τους. Το απόγευμα συναντιώμαστε όλο το γκρουπ σε μια συμπαθητική καφετέρια στην Απολλωνία -μα δεν μπορώ να υποφέρω πια το βλακο-Χάρη με τα μεθύσια του και την ακατάσχετη λογοδιάρροιά του.

Το βράδι περπατάμε προς το "Aphrodite Hotel", συζητώντας ευχάριστα σε όλο το δρόμο. Σε μια στιγμή, η Πόπη μας είπε ότι είναι Σκορπιός στο ζώδιο.

"Έχω διαβάσει ότι οι Σκορπιοί έχουν το μυαλό τους διαρκώς σε ένα πράγμα", χαριτολογώ.

"Α, ναι, εμένα η γυναίκα μου με κυνηγάει όλη μέρα για να κάνουμε τρελίτσες!" κάνει ο άνδρας της.

Τέλος, όλο το γκρουπ κανονίζουμε νυχτερινή εξόρμηση στο ελληνάδικο "Gala" στην Απολλωνία. Ωραίες φωνές, ικανοποιητική ορχήστρα, ενδιαφέρον ρεπερτόριο. Μέχρι τις 3:00 περίπου, περνάω καλά· ύστερα η μουσική δυναμώνει πάρα πολύ, το μαγαζί παραγεμίζει κόσμο και μπροστά μου ακριβώς έρχεται και κάθεται κορδωτός ένας ηλίθιος – σε τελείως ανορθόδοξη θέση, μακριά από το τραπέζι του αλλά κοντά σε μένα. Κουνιέται και σειέται διαρκώς πέρα-δώθε, με τα χέρια του διαρκώς επιδεικτικά υψωμένα, κόβοντάς μου το θέαμα και σπάζοντάς μου τα νεύρα! Ύστερα πλακώνει και η γκόμενά του και με κλείνουν ακόμα χειρότερα! Κάποια στιγμή καταφέρνω και αλλάζω θέση -ευτυχώς. Αποχωρούμε γύρω στις 5:00 το πρωί, ενώ δεν αντέχω πια αυτή την εκκωφαντική μουσική, την πολυκοσμία, το μπάχαλο. Τέτοιοι χώροι δεν είναι για μένα, άλλωστε εγώ σπάνια χορεύω, Πάντως, ο νεαρός μακρυμάλλης μπουζουξής ήταν κούκλος...

Κυριακή, 25 Ιουνίου 2006

Μπάνιο στο γραφικό όρμο της Χρυσοπηγής. Τυρκουάζ νερά, χρυσή άμμος, βουνά γύρω γύρω, πεύκα στην άμμο. Κολυμπάμε, κάνουμε βόλτα πλάι στο κύμα, βγάζουμε

φωτογραφίες. Συναντάμε τυχαία και τη Φραντζέσκα, μια τραγουδίστρια που είδαμε χθες στο "Gala".

Αργότερα, συμφωνούμε να συναντηθούμε με την οικογένεια της Πόπης στις 3:00 το απομεσήμερο μπροστά στο ξενοδοχείο, για να πάμε για φαγητό. Ωστόσο, η Φιλιώ τρώει γύρω στις δυο ώρες μέχρι να ντυθεί και να στολιστεί. Κάποια στιγμή εκνευρίζομαι και βγαίνω για λίγο στη μικρή αυλίτσα μας. Η Φιλιώ ορμά έξω αλαφιασμένη, ουρλιάζοντας:

"Γιατί βγήκες έξω; Δεν σου κάνω για παρέα;"

"Απλώς βγήκα για να πάρω λίγο αέρα", δικαιολογούμαι ήρεμα.

"Ναι, αλλά μέχρι χθες δεν έβγαινες, τώρα βγαίνεις, άρα κάτι τρέχει!" μου φωνάζει με ύφος Αστυνόμου Σαΐνη.

"Δηλαδή τώρα θα σου δίνω λογαριασμό γιατί κάνω δυο βήματα αντί για ένα;" παραπονιέμαι έντονα.

Τέλος πάντων, κατά τις 4:00 η Φιλιώ έχει τελειώσει το ρεκτιφιέ, όμως είναι ήδη πολύ αργά και οι άλλοι έχουν φύγει χωρίς εμάς. Η φίλη μου νευριάζει που δεν μας περίμεναν και δεν πήραν ούτε τηλέφωνο.

Λίγο αργότερα συναντάμε την Πόπη και την οικογένειά της σε μια όμορφη παραθαλάσσια ταβέρνα, κάτω από τα πεύκα. Η γυναίκα μας πληροφορεί πως τηλεφώνησε στις 3:00 και μετά στις 3:40, όμως η Φιλιώ είχε κλειστό το κινητό της. Όντως, το είχε κλείσει και το είχε βάλει να φορτιστεί -τότε βρήκε. Η φίλη μου κοιτάζει τη συσκευή της, δηλώνει ότι δεν έλαβε την πρώτη κλήση άρα η άλλη λέει ψέματα, η Πόπη επιμένει στα δικά της, ύστερα η Φιλιώ της βάζει τις φωνές και τελικά οι δυο τους τσακώνονται για τα καλά!

Εντέλει, η Φιλιώ πάει ν' αγοράσει σουβενίρ, εγώ όμως αρνούμαι να την ακολουθήσω και κάθομαι να γευματίσω με την οικογένεια της Πόπης. Σχολιάζουμε την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της φίλης μας και καταλήγω ότι "στο κάτω-κάτω, ήθελα το τελευταίο μεσημέρι στη Σίφνο να το περάσουμε τρώγοντας όλοι μαζί". Αργότερα, όταν ξαναβρίσκω τη Φιλιώ, παραδόξως φαίνεται ήρεμη και όλα είναι μέλι-γάλα.

Όταν τελικά μαζευόμαστε όλοι μαζί έξω από το ξενοδοχείο για να πάμε στο λιμάνι και να πάρουμε το πλοίο της

επιστροφής, η Φιλιώ καθυστερεί ξανά για κανένα τέταρτο κι επιπλέον ζητάει και τα ρέστα από τους υπόλοιπους, επειδή δεν κανόνισαν να έλθει κάποιος να μας πάρει τις βαλίτσες!

Απ' όλα τα παραπάνω, βλέπω ότι η Φιλιώ είναι καλή μονάχα για κανέναν καφέ πότε-πότε. Δεν κάνει για εκδρομές, ούτε για καμιά άλλη σοβαρή έξοδο. Καυγατζού, καχύποπτη, ενοχλητική, θορυβώδης, ασυνεπής, “τα ζώα μου αργά”. Άσε που ροχαλίζει ασταμάτητα, σαν ακονισμένο σιδεροπρίονο, όλη νύχτα! Τελικά, παρόλο που πέρασα ορισμένες ευχάριστες στιγμές στην εκδρομή αυτή, μάλλον δεν άξιζε τον κόπο...

* * * *

Τρίτη, 27 Ιουνίου 2006

Από τις αρχές του μήνα εφαρμόζω το *Κλειδί της Συνειδητότητας*, δηλαδή προσπαθώ να βιώνω, όσο είναι δυνατόν, το "εδώ και τώρα". Ως αποτέλεσμα, τα *σημεία* έχουν υποχωρήσει αρκετά· επίσης, καταφέρνω να ελέγχω τη σκέψη μου, δεν μου έρχονται πια στο νου βλασφημίες ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, ενώ εξισορροπώ καλύτερα και τα συναισθήματά μου.

Γυρεύω, λοιπόν, μια ευκαιρία να μιλήσω σχετικά με τη συνειδητότητα στην Ομάδα Αγγέλων της Ναταλίας Δερβίση. Και σήμερα είναι η μέρα: Γράφουμε πάνω σε λευκή σελίδα ένα αίτημα και το χρωματίζουμε ανάλογα, σύμφωνα με την εσωτερική μας παρόρμηση. Όταν έρχεται η σειρά μου, εκφράζω την επιθυμία για ανάπτυξη συνειδητότητας και απελευθέρωση από αρνητικές επιρροές.

Μετά από σύντομο διαλογισμό, καταλήγω ότι πρέπει να ελέγξω τον εσωτερικό διάλογο και να παρατηρώ το νου μου, προκειμένου να φθάσω στη συνειδητότητα. Όμως, δεν αρκεί αυτό. Κάποτε πρέπει να φύγω από αυτή την περιοχή...

Μόλις εκμυστηρεύομαι τα παραπάνω στην ομάδα, η Ναταλία σοβαρεύεται και σπεύδει να με αποτρέψει από τη φυγή: “Δεν έχει νόημα να αλλάξει τόπο κατοικίας”, μου εξηγεί. “Όπου κι αν πας τα ίδια προβλήματα θα δημιουργούνται, επειδή οι σκεπτομορφές που προκαλείς θα σε ακολουθούν παντού!”

Ωστόσο, συμφωνεί ανεπιφύλακτα με τις δηλώσεις μου περί συνειδητότητας και αμέσως στήνουμε τη σχετική

Συστημική Αναπαράσταση: Ο "Εσωτερικός Διάλογος" βηματίζει πέρα-δώθε νευρωτικά κι έχει πονοκέφαλο. Δεν φθάνει ποτέ πουθενά. "Μπορώ να περπατάω έτσι μέχρι αύριο το πρωί", δηλώνει σκυθρωπά. Η "Συνειδητότητα" τον ακολουθεί αμήχανη στην αρχή, ύστερα όμως κάθεται ήρεμα κάτω, σε στάση οκλαδόν, σαν σε διαλογισμό· "Τώρα νιώθω πολύ ωραία", λέει. Κατόπιν σηκώνεται, πλησιάζει τον "Εσωτερικό Διάλογο" και τον αγκαλιάζει. Και οι δυο τους νιώθουν μεγάλη ανακούφιση και ηρεμία.

Αργότερα εκμυστηρεύομαι στην ομάδα την απίθανη κακοτυχία που με κυνηγά από παιδί. Η Ναταλία μου ρίχνει ένα περιφρονητικό βλέμμα και με δείχνει με το χέρι, σα να λέει "Δεν ντρέπεται λιγάκι". Στη συνέχεια με σηκώνει όρθια και μου λέει να εκτελέσω την εξής άσκηση: Κλείνω τα μάτια και λέω "Όλα μου πάνε ανάποδα"· αισθάνομαι ελαφρά ζάλη και κάματο. Όταν όμως λέω "Όλα πάνε κατ' ευχήν", νιώθω αισιοδοξία και χαρά. *Μα είναι πράγματι τόσο απλό;*

Επίσης: "Βάδισε, μην τρέχεις: Η ψυχή προχωρά αργά και μετράει το κάθε της βήμα" ... "Πρέπει να προσέχουμε τα λόγια μας· ό,τι λέμε γίνεται σκεπτομορφή, μπαίνει στο ενεργειακό πεδίο και υλοποιείται" ... "Δώδεκα άνθρωποι, δηλαδή υποψυχές, σχηματίζουν μία ψυχή. Τα άτομα που την αποτελούν μπορεί να ζουν σε διάφορετικούς τόπους και χρόνους, να μην γνωρίζονται καν", λέει η Ναταλία Δερβίση. *Κάπως έτσι, λοιπόν, οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής κλονίζουν την πίστη στην ύπαρξη ατομικής ψυχής και διαλύουν κάθε ατομικότητα...*

Τέλος, η Ναταλία μας δίνει μια συνταγή για αγγελική μαγεία: Για τους επόμενους τρεις μήνες θα πρέπει να έχω το χαρτί με το αίτημά μου πάνω στο κομοδίνο μου. Κάθε βράδι, για λίγη ώρα θα καίω ένα ρεσώ τοποθετημένο στο κέντρο του και θα το μελετώ λέγοντας: "Όλο το φως των αγγέλων να πέσει πάνω σε αυτά τα ζητήματα". Όταν λυθεί το αίτημα, θα κάψω το χαρτί και θα το σκορπίσω στους τέσσερις ανέμους.

Θα δοκιμάσω το παραπάνω **μαγικό τελετουργικό** για κανένα μήνα. Ύστερα τα παρατάω, εφόσον δεν βλέπω καμία βελτίωση. Ίσως, όμως, έπρεπε να επιμείνω περισσότερο...

Τετάρτη, 28 Ιουνίου 2006

Αγγελική Θεραπευτική Ομάδα - ειδικό σεμινάριο στο "Stardust": Η Ναταλία μας οδηγεί σε διαλογισμό και οραματιζόμαστε το ναό του Ραφαήλ, ο οποίος είναι ο αρχάγγελος της ίασης. Ύστερα, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες της δασκάλας, μέσα στην ενεργειακή σμαραγδένια λίμνη που δεσπόζει στο κέντρο του ναού φέρνουμε ένα ή δύο άτομα που χρειάζονται θεραπεία. Εγώ φέρνω τη μητέρα μου και τον Θανάση.

Κατόπιν επιχειρούμε ατομική θεραπεία σε κάποιο άτομο της ομάδας. Εμένα μου τυχαίνει η Κάτια. Ακολουθώντας πάντα τις οδηγίες της Ναταλίας, επικαλούμαι τον Αρχάγγελο Ραφαήλ και αφήνομαι. Τα χέρια μου αρχίζουν να κινούνται αυθόρμητα, σαν από μόνα τους, διαγράφοντας απαλές κινήσεις πάνω από την Κάτια που είναι καθιστή μπροστά μου. Την αγγίζω πολύ μαλακά στο κεφάλι και στους ώμους, όπου νιώθω ότι έχει περισσότερη ανάγκη. Στο τέλος, της δίνω το λεκτικό μήνυμα:

“Υπομονή, υπομονή, υπομονή”.

Ύστερα, έρχεται η σειρά της Κάτιας να με θεραπεύσει: Με αγγίζει παντού μάλλον άγαρμπα, με πιέζει, ωστόσο δεν νιώθω δυσάρεστα. Μονάχα στο ηλιακό πλέγμα αισθάνομαι δυσφορία στην αρχή. Όταν τελειώνει, δηλώνει πως έχω μπλοκαρισμένα τσάκρας. Στο τέλος, όμως, μου δίνει το μήνυμα: “Τα έχεις όλα. Ψάξε καλά!”

Γλυκά παραμυθάκια για να περνά ευχάριστα η ώρα. Σαφώς, δεν τα παίρνω στα σοβαρά. Άλλωστε, ακόμη και η ίδια η Ναταλία παραδέχεται ότι όλα αυτά πιθανόν να δουλεύουν εξαιτίας της αυθυποβολής...

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 2006

Φοβερό! Ο μαθητής μου Άρης Κίρκος (IQ ραδικιού) δίνει αύριο εξετάσεις για το TOEIC και σήμερα το πρωί έχασε την ταυτότητά του, ενώ έπαιζε μπάσκετ, λέει! Παίρνω τηλέφωνο την Ελληνοαμερικανική Ένωση, εξηγώ σχετικά και με διαβεβαιώνουν ότι σε τέτοια περίπτωση ο υποψήφιος διατηρεί το δικαίωμα να εξεταστεί σε δεκαπέντε μέρες, αφού βγάλει πρώτα καινούργια ταυτότητα. Πάλι καλά...

Το απόγευμα έχουμε ***συστημική αναπαράσταση*** στο Stardust: Αυτή τη φορά στήνουμε το σύστημα “Δότης καρδιάς – Καρδιά – Λήπτης (εγώ)”. Όλα πάνε καλά, η "Καρδιά" είναι έτοιμη να ενσωματωθεί σε μένα, μέχρι που ο εξυπνάκιας Τόλης πετάγεται ξαφνικά από την καρέκλα του και δηλώνει την ανάγκη να συντονιστεί με το ρόλο ενός Ανώτατου Όντος που διαφωνεί με την όλη διαδικασία -*βαλτός είναι;*

Μόλις εισέρχεται στο σύστημα, όλα ανατρέπονται ακαριαία: Ενώ στην αρχή ήμουν ευδιάθετη και είχα όρεξη για ζωή, μα τώρα η "Καρδιά" δεν με θέλει και απομακρύνεται από κοντά μου, ενώ το "Ανώτατο Ον" παρακολουθεί τα δρώμενα με έντονα βλοσυρό ύφος. Στο μεταξύ, νιώθω ότι χάνω ενέργεια, τα μάτια μου κλείνουν, μα θέλω ακόμη να κρατηθώ από τη "Ζωή", η οποία σηκώνεται τώρα μετά από προτροπή της Ναταλίας. Την πλησιάζω χαρωπά, κρατιέμαι από πάνω της, περιμένω με αισιοδοξία μα η αναπαράσταση δεν λέει να λήξει!

“Δεν ξέρω πλέον τι άλλο να κάνω”, δηλώνει τότε η "Ζωή", με μάλλον απαξιωτικό ύφος. “Παρόλο που προσπαθώ πάρα πολύ *(πώς δηλαδή; απλά έχοντας ανοίξει παθητικά τα χέρια στα πλάγια;)*, δεν γίνεται τίποτα, δεν θέλει να κρατηθεί σε μένα!” Εγώ απορώ, επειδή ξέρω πως δεν νιώθω καθόλου έτσι. “Τα μάτια σου εξακολουθούν να κλείνουν, άρα δεν θέλεις να ζήσεις!” μου αναγγέλλει τότε ψυχρά η συντονίστρια.

Βιώνοντας πια πολύ έντονα την αρνητικότητα του όλου συστήματος εναντίον μου, με καταλαμβάνει έντονη ψυχική κούραση και ασυναίσθητα κοιτάζω προς τα κάτω. “Είναι συνδεδεμένη με νεκρό· κοιτάζει συνεχώς κάτω!” καταλήγει η Ναταλία. Τελικά, αποχωρώ από το σύστημα θλιμμένη και προβληματισμένη: *Σα να 'θελαν να με πεθάνουν με το ζόρι...*

Μια από τα ίδια, δηλαδή: Εισέρχομαι στην “πίστα” πάντα με θετική διάθεση, μόλις όμως κοντεύω να τα καταφέρω, τότε μπαίνει ένας “ισχυρός” μέσα στο σύστημα και τινάζει τα πάντα στον αέρα *-λες και το κάνουν επίτηδες.* Υποψιάζομαι έντονα πως όταν συμμετέχω εγώ σε τέτοιες αναπαραστάσεις, εκείνο που πραγματικά συμβαίνει είναι συντονισμένη ψυχική επίθεση (συνειδητή ή ασυνείδητη) εναντίον μου, ανεξάρτητα από το ρόλο που θα παίξω. Ακόμη, αμφιβάλλω για το ρόλο ορισμένων μαθητών εκεί μέσα, όπως πχ ο χοντρο-Τόλης.

Αμέσως μετά, ακολουθεί νέα ***συστημική αναπαράσταση*** σχετική με την εξωσωματική γονιμοποίηση. Στην “πίστα” ανεβαίνουν τώρα η "Μητέρα", το "Παιδί" και ο "Πατέρας". Πολύ σύντομα, όλοι καταλήγουν σε αγκαλίτσες και αγάπες. Όλα ρόδινα κι ωραία, εγώ όμως δεν πείθομαι πια, μα ούτε και κάποιοι άλλοι:

“Θα έβγαινε το ίδιο αποτέλεσμα, αν έπαιρνες εσύ μέρος;” με ρώτησε ένας δύσπιστος νέος μαθητής, κατά τη διάρκεια του διαλείμματος.

“Δεν το νομίζω” απαντώ με σιγουριά.

Κυριακή, 2 Ιουλίου 2006

Αργά τη νύχτα οι γονείς μου επέστρεψαν από την Κεφαλλονιά μετά από απουσία ενός μήνα, ανανεωμένοι κι

ευχαριστημένοι. Όπως με πληροφόρησαν, την Παρασκευή που μας πέρασε είχαν κανονίσει να πάνε για φαγητό στην ταβέρνα του ξάδελφου Σταύρου στο Σχινιά, όμως το προηγούμενο βράδι (δηλαδή την Πέμπτη) το μαγαζί έπιασε φωτιά και κάηκε ολοσχερώς! Σημειωτέον ότι ο Σταύρος είχε μόλις ξοδέψει 30.000 ευρώ για να το ανακαινήσει.

Τι περίεργη ***σύμπτωση*** είναι αυτή; Μια μέρα πριν ξεσπάσει η φωτιά, εγώ συμμετείχα στην Αγγελική Θεραπευτική Ομάδα της Ναταλίας Δερβίση όπου, σύμφωνα με καθοδηγούμενο διαλογισμό, οραματίστηκα κι επικαλέστηκα τον Αρχάγγελο Ραφαήλ προς θεραπεία του Θανάση και της μητέρας μου. Λεπτομέρεια: Ο Ραφαήλ είναι ο αρχάγγελος της ίασης αλλά και της φωτιάς...

Πέμπτη, 6 Ιουλίου 2006

Άλλη μια γνωριμία μέσω αλληλογραφίας: Αυτή τη φορά συνάντησα στην Αθήνα τον 23χρονο Γιώργο, ο οποίος μένει στη Λειβαδιά αλλά καμιά φορά κατεβαίνει στην Αθήνα για δουλειές, όπως μου είπε. “Πολύ καλύτερα απ' όσο νόμιζα”, είπε μόλις με είδε, αφού πρώτα με παρατήρησε προσεκτικά από πάνω μέχρι κάτω. Τουλάχιστον, ήταν σαφής σχετικά με το τι θέλει από μένα: “Μια ελεύθερη ερωτική σχέση με μεγαλύτερη γυναίκα, χωρίς δεσμεύσεις”.

Μόλις καθήσαμε σε μια υπαίθρια καφετέρια στη λεωφόρο Ακαδημίας, άρχισε να με ρωτά επίμονα για τις ερωτικές μου προτιμήσεις, ενώ βάλθηκε να εκθειάζει το πρωκτικό σεξ για κανένα μισάωρο με το ρολόι. Εγώ του εκδήλωσα την αποδοκιμασία μου για τέτοιου είδους διαστροφές κι εκείνος προσπάθησε να με πείσει ότι ο Θεός επικροτεί το πρωκτικό σεξ, με το εξής ατράνταχτο επιχείρημα: “Ο Θεός μας έδωσε το αιδοίο, τον πρωκτό και το πέος. Δεν μας είπε, ούτε μας περιόρισε πώς να τα χρησιμοποιούμε!” [*δεν είμαστε καλά!*]. Εγώ του απάντησα ότι σύμφωνα με την ιατρική ορολογία το πρωκτικό σεξ είναι “παρά φύσιν” και μετά έκοψα τη συζήτηση. Αλλιώς, ακόμη γι' αυτό θα μιλούσαμε...

Ύστερα πιάσαμε ενδιαφέρουσες συζητήσεις σχετικά με

μουσική και αστρονομία -πράγμα που με εξέπληξε. Πάντως, ο τύπος δεν είναι για να έχω οποιαδήποτε σχέση μαζί του...

Κατακλείδα: Ο Γιώργος θα μου ξανατηλεφωνήσει μετά από κανένα δίμηνο και, μάλλον θυμωμένος, θα μου ζητήσει το λόγο που δεν επικοινώνησα μαζί του.

"Δεν έχω χρόνο, έχω πολλές δουλειές, κι επιπλέον έχω γνωρίσει κάποιον", του λέω ψέματα.

"Και γιατί δεν με πήρες να μου το πεις;" (!)

"Δεν το θεώρησα απαραίτητο!"

"Μα τι λες τώρα, και βέβαια ήταν απαραίτητο!"

"Άκου, τώρα πρέπει να κλείσω, έχω μια βιαστική δουλειά! Άντε γειά!" του κάνω και κλείνω αμέσως το τηλέφωνο. Τέλος...

Σάββατο, 8 Ιουλίου 2006

Απογευματινή έξοδος με την Ευγενία και τον ξάδελφό της το Νικήτα. Πήγαμε για καφέ στο Τουριστικό Περίπτερο στην παραλία του Ζέρβα. Το παιδί είναι περίπου τριάντα ετών, ευγενικό, ήσυχο, πολύ συνεσταλμένο, με εμφανές σύμπλεγμα κατωτερότητας και μάλλον καθυστερημένο. Όπως μου εξήγησε κάποια στιγμή η Ευγενία, ο Νικήτας είναι "καρδιοπαθής αλλά καλό παιδί κι έξυπνο". Πάντως, δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης εφόσον εργάζεται μόνιμα σε τράπεζα, σε θέση ειδική γι' αυτόν...

Κυριακή, 9 Ιουλίόυ 2006

Σήμερα το απόγευμα συναντήθηκα με την 45χρονη Ειρήνη, συμμαθήτριά μου στην Ομάδα Αγγέλων. Πήγαμε στο "Καράβι", καθήσαμε πάνω από το κύμα και συζητήσαμε ζωηρά για θέματα κοινού ενδιαφέροντος, όπως μεταφυσική, μαγεία, αγγελολογία, συστημικές αναπαραστάσεις, για πάνω από τέσσερις ώρες. Μου δόθηκε η εντύπωση ότι μπορούμε να αναπτύξουμε μια σωστή φιλία -κι έχω ανάγκη από μια καλή φίλη. "Καιρό είχα να μιλήσω έτσι", μου είπε γελαστά λίγο πριν σηκωθούμε να φύγουμε. Αρχίζω να αισιοδοξώ. Ίσως ξεκινά μια νέα, θετική περίοδος για μένα...

Τρίτη, 11 Ιουλίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Διαβάζω σ' ένα περιοδικό ότι η σειρά “Battlestar Galactica” θα ξαναρχίσει να προβάλλεται στον ΑΝΤ1 κάθε Παρασκευή στις 2:30. Τώρα είναι νύχτα και συναντώ τον ηθοποιό Richard Hatch σ' ένα δρόμο. Είναι πανέμορφος, όπως ήταν την εποχή που πρωταγωνιστούσε στο Galactica. Αγκαλιαζόμαστε αυθόρμητα και μια πρωτόγνωρη αίσθηση θερμής ευτυχίας με τυλίγει. Χορεύουμε μαζί μπλουζ, φιλιώμαστε για λίγο, έρωτας...

Συντονισμός του Matrix: Κατά τ' άλλα, η σημερινή είναι μια τυπική μέρα της ζωής μου: Κατ' αρχήν, η Ναταλία ακυρώνει το σημερινό μάθημα στο "Stardust". Έτσι, νωρίς το απόγευμα τηλεφωνώ στον ανηψιό Γιάννη και τον ρωτάω αν η μαμά του έχει καταφθάσει στην πλαζ του Blue Rose μετά τη δουλειά της.

“Οχι ακόμη”, μου απαντά.

“Μόλις φανεί, ειδοποίησέ με να έλθω κι εγώ”, του αφήνω παραγγελία.

“Εντάξει”, με διαβεβαιώνει.

Εντέλει, η Αλίκη θα πάει για κολύμπι εκεί, όμως εμένα θα με γράψουν κανονικά.

Ύστερα παίρνω τηλέφωνο τη Λουίζα για να την καλέσω στο σπίτι μου απόψε. Φαντάζομαι ότι δεν θα υπάρχει κώλυμα, δεδομένου ότι τα παιδιά της έχουν πάει κατασκήνωση. Με δυσκολία συμφωνεί να περάσει αύριο: “Κατά βάθος δεν θέλω να έλθω γιατί αν πάρουν τα παιδιά τηλέφωνο και λείπω, ίσως πάθουν κανένα ψυχικό τραύμα!” μου λέει μάλλον σοβαρά.

Στο μεταξύ, καινούργια ενοχλητικά σκυλιά ουρλιάζουν από την απέναντι πολυκατοικία, με ένα πολύ διαπεραστικό, πανίσχυρο, ανυπόφορο γαύγισμα...

Τετάρτη, 12 Ιουλίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι ξαπλωμένη αλλά έχω αϋπνία και στριφογυρίζω νευρικά στο κρεβάτι. Ξαφνικά, ορμούν μέσα στην κάμαρά μου οι δυο ανηψιοί μου μα δεν είναι αυτοί που ξέρω: Τα όντα που αντικρύζω θυμίζουν νεκροζώντανα ζόμπι, αποτρόπαια και εχθρικά. Πλησιάζουν στο κρεβάτι

μου και προσπαθούν, με άγριες επιθετικές κραυγές, να δεθούν πάνω μου με αλυσίδες. Γεμάτη φρίκη, παλεύω να τους απωθήσω. Η αγωνία που νιώθω είναι πρωτοφανής.

Σύντομα καταφέρνω να ξεφορτωθώ το Θανάση, όμως ο Γιάννης επιμένει και καταφέρνει να σφίξει την αλυσίδα του στο πόδι μου. Τότε παρατηρώ έντρομη ότι είναι μισολυωμένος ζωντανός-νεκρός, χωρίς πόδια, μονάχα από το θώρακα και πάνω. Αγωνίζομαι να τον διώξω από κοντά μου -αδύνατον. Σηκώνομαι και τρέχω έξω στη βεράντα, σέρνοντας πάντα το μισερό κουφάρι με την αλυσίδα δεμένη στο πόδι μου, ενώ το τέρας ουρλιάζει σαρκαστικά ότι δεν πρόκειται να φύγει ποτέ. Φωνάζω κατατρομαγμένη καθώς ανεβαίνω την εξωτερική σκάλα για να πάω επάνω, στους γονείς μου.

Εκείνη τη στιγμή ο πατέρας μου βγαίνει έξω για να δει τι συμβαίνει κι εγώ του εξηγώ στα γρήγορα την κατάσταση. "Δεν μπορείς ν' απελευθερωθείς από το δεμάτι παλιόρουχα που έχεις κρεμάσει στο πόδι σου;" απορεί. Γυρίζω και κοιτάζω πίσω μου, παραξενεμένη. Πράγματι, τώρα υπάρχει μονάχα ένα πάκο με τσαλακωμένα ρούχα στην άκρη της αλυσίδας! Πριν όμως προλάβω να ανασάνω [*Ουφ! Ήταν μόνο μια παραίσθηση!*], τα παλιόρουχα ξαναπαίρνουν τη μορφή του ζόμπι-Γιάννη, ο οποίος εξακολουθεί να ουρλιάζει και να απειλεί.

Τώρα, όμως, θυμάμαι. Ξέρω πώς θα γλυτώσω από το κακό. Θυμάμαι τι διαλύει τα τέρατα του είδους: "Αν ξανάρθεις, θα σε ραντίσω με σκόνη από αρχαίο πάπυρο!" του φωνάζω αποφασιστικά. "Το κατάλαβες; Σκόνη από αρχαίο πάπυρο!". Το έκτρωμα με ακούει, συμμορφώνεται και, επιτέλους, υποχωρεί.

Ξυπνώ κατάπληκτη: *Ώστε ήταν μόνο ένα όνειρο;* Αναρωτιέμαι, ενώ αισθάνομαι το πρόσωπό μου κουρασμένο, σα να έχουν συσπασθεί οι μυς για πολλή ώρα· όσο κράτησε ο εφιάλτης, φώναζα συνέχεια. Επίσης, νιώθω αρκετή ένταση στα μάτια. Δεν θυμάμαι να έχω ξαναδεί τόσο ζωντανό και άγριο εφιάλτη. Γιατί, όμως; Γιατί ονειρεύτηκα έτσι τα παιδιά της αδελφής μου;

Πιθανή ερμηνεία: Το όνειρο αποκαλύπτει τη βαμπιρική σχέση μου με τα ανήψια, τα οποία απαιτούν να κρέμονται πάνω

μου και να με απομυζούν διαρκώς, είτε ενεργειακά είτε οικονομικά. Περισσότερο πρέπει να προσέξω όχι τόσο το Νάσο αλλά το Γιάννη, ο οποίος καταφέρνει τελικά να "αγκιστρωθεί" πάνω μου, χωρίς εγώ να μπορώ να του ξεφύγω. Από τους γονείς μου δεν μπορώ να περιμένω υποστήριξη επειδή τα ανήψια έχουν τον τρόπο να τους ξεγελούν. Μπορώ να γλυτώσω, πρέπει όμως πρώτα να θυμηθώ ορισμένες εξαιτερικά αρχαίες γνώσεις...

Δευτέρα, 17 Ιουλίου 2006

Απογευματινό μπάνιο στην πλαζ του Blue Rose, μαζί με την αδελφή μου, τα ανήψια και μερικούς συναδέλφους της Αλίκης από το ξενοδοχείο. Χαρούμενη παρέα, ήρεμη γαλάζια θάλασσα, σχετική ξεγνοιασιά. Βγάλαμε φωτογραφίες, παίξαμε βόλεϋ, κολυμπήσαμε.

Οι ώρες πέρασαν ευχάριστα, κατάφερα να τιθασεύσω αρκετά το μόνιμο εσωτερικό πανικό που με τρώει εδώ και μήνες, ωστόσο μέσα μου εξακολουθεί να ελοχεύει πάντα ο φόβος μήπως δω ή ακούσω τη λέξη που απεχθάνομαι. Ίσως είναι καιρός να το πάρω απόφαση: Τίποτα δεν θα είναι πια όπως πρίν...

Τρίτη, 18 Ιουλίου 2006

Εικόνες του Πλέγματος: Στο βραδινό δελτίο ειδήσεων, εκτυλίσσονται τα εξής συνταρακτικά γεγονότα:
Εκφωνήτρια: "Τις αγωνιώδεις προσπάθειες που κατέβαλε για να σώσει το μόλις δύο ετών αγοράκι που πνίγηκε στην παραλία του ξενοδοχείου Blue Rose, στη Βουλιαγμένη, περιέγραψε στην κάμερα ο ναυαγοσώστης Γιάννης Μαρκάκης".
Παχύς τίτλος από κάτω: "Πέθανε στην αγκαλιά μου".
Γιάννης (γόης, κούκλος): "Έσπρωξα τον πατέρα και μόλις είδα ότι το παιδάκι δεν είχε σφυγμό, άρχισα αμέσως τεχνητή αναπνοή. Πριν φθάσω εκεί, βέβαια, φώναξα "ένα γιατρό γρήγορα" και "καλέστε ένα ασθενοφόρο!" λέει ζωηρά, καθισμένος σε μια μπλε ξαπλώστρα. Ύστερα η κάμερα τον δείχνει να τρέχει κατά μήκος της ακροθαλασσιάς. *Σωστό σώου*... "Ο καρδιολόγος έδινε μαλάξεις κι εγώ έκανα το φιλί της

ζωής”, συμπληρώνει ο Γιάννης. *Μπερδεύει λίγο τα λόγια του, δυσκολεύτηκε να τα μάθει, φαίνεται.*

Εκφωνητής: “Η περασμένη Κυριακή θα μείνει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη του ναυαγοσώστη Γιάννη Μαρκάκη. Παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειές του, ένα αγόρι δύο ετών πνίγηκε στην παραλία του Blue Rose, αφού κολυμπούσε ενώ είχε φάει”.

Ξανά ο Γιάννης: “Είμαι συγκλονισμένος, ήταν κάτι τραγικό! Για τους γονείς ήταν κάτι το ...σπουδαίο (!) Εγώ ήμουν ψύχραιμος και συγκεντρωμένος στο τι έγινε με το παιδί. Ύστερα... άρχισαν τα δύσκολα”.

Κατόπιν εμφανίζεται η νοσηλεύτρια του ξενοδοχείου, η οποία (όπως με πληροφόρησε η αδελφή μου) πήγε σε κομμωτήριο, χτενίστηκε και βάφτηκε, για να βγει δυο λεπτά στην τηλεόραση: “Όταν φάει το παιδάκι, θα πρέπει μετά από δυο ώρες τουλάχιστον να μπει στη θάλασσα”, συμβουλεύει με ύφος 28 καρδιναλίων.

Ύστερα καλούν μια επαγγελματία ναυαγοσώστρια με πολυετή πείρα για να δώσει επί οθόνης μαθήματα τεχνητής αναπνοής, με πειραματόζωο το Γιάννη (!): “...και ένα και δύο και τρία, πιάνω και το στοματάκι του και τη μυτούλα του· κάθε τρία δευτερόλεπτα μια εμφύσηση, είναι πολύ απλό...”

Λεπτομέρειες: α) Πριν έλθει το ασθενοφόρο, ο πατέρας του παιδιού αγκάλιασε το Γιάννη, τον φίλησε και του είπε “ευχαριστώ”. Το παιδί μεταφέρθηκε στο Ασκληπιείο Βούλας, όπου οι γιατροί προσπάθησαν επί μιάμιση ώρα να το επαναφέρουν στη ζωή -μάταια. β) Ο Γιαννάκης δεν διαθέτει ακόμη κρατικό πτυχίο ναυαγοσωστικής, αυτό που έχει είναι μόνο για πισίνες, όχι για πλαζ. Έτσι, η αδελφή μου ανησυχεί “μήπως ο εισαγγελέας αρχίσει να σκαλίζει” – πράγμα που, παραδόξως, δεν θα γίνει ποτέ. γ) Υπάρχει και το προηγούμενο της 65χρονης που πέθανε πριν από δυο βδομάδες, στην ίδια παραλία, από ανακοπή. Σαφώς, δεν καταλογίζω στο Γιάννη καμία ευθύνη για αυτά τα ατυχήματα· απλώς αναρωτιέμαι: *Τι θα γινόταν, αν οι ανωτέρω θάνατοι είχαν συμβεί στη διάρκεια -ας πούμε- δικής μου βάρδιας;* δ) Πρώτη φορά βλέπω να

στήνεται τέτοιο σώου για ένα παιδάκι που πνίγηκε στη θάλασσα. Συνήθως, τέτοια γεγονότα αναφέρονται επιγραμματικά στις ειδήσεις. Μου δόθηκε η εντύπωση πως κάποιοι χρησιμοποίησαν τον πνιγμό του παιδιού ως ευκαιρία για να εμφανιστούν στην τηλεόραση και να το παίξουν “ωραίοι” και “ειδήμονες”...

Τετάρτη, 19 Ιουλίου 2006

Καινούργιες ελπιδοφόρες γνωριμίες στη ζωή μου: Σήμερα το πρωί έχω κανονίσει συνάντηση με τον 32χρονο Βίκτωρα, στο μπαρ "Supper" στην Αθήνα. Εμφανίσιμος, συμπαθητικός, λογικός, κύριος. Τον ενδιαφέρει η παραψυχολογία, ακούει μουσική '60's-'80's, γνωρίζει και τη ντισκοτέκ ρετρό "Βινύλιο" στην Κάτω Γλυφάδα. Μου φάνηκε πολύ θετικός, με κέρασε καφέ κι εξέφρασε τη διάθεση να ξαναβρεθούμε.

Δεν λείπουν και οι ***συμπτώσεις:*** Την επομένη (20/7) θα δω το όνομά του ως επωνυμία εταιρείας πάνω σε είδη δώρων. Την μεθεπομένη (21/7), καθώς περπατώ στο δρόμο ακούω να φωνάζουν το όνομά του: “Έλα ρε Βίκτωρα!”

Κυριακή, 23 Ιουλίου 2006

Η νέα φίλη μου η Ειρήνη καταφθάνει στο σπίτι μου κατά τις 8:30 το βράδι. Περνάμε μαζί μερικές θαυμάσιες ώρες με ενδιαφέρουσες συζητήσεις και φιλική διάθεση. Κάποια στιγμή της εξηγώ τη θεωρία μου, ότι

“Η συντέλεια του κόσμου έχει ήδη αρχίσει: Από τον Αύγουστο του 1999, μετά την σύνοδο των εννέα πλανητών, κάτι έχει αλλάξει στον κόσμο...”

“Τον Αύγουστο του '99 ήλθε κάποια οντότητα στη γη. Αποχώρησε το 2002”, πετάγεται η Ειρήνη.

“Έχουν ανατραπεί ορισμένες ισορροπίες, έρχονται τα πάνω-κάτω”, συνεχίζω. “Εκείνο που φαίνεται με την πρώτη ματιά, είναι ότι ορισμένοι άνθρωποι ανεβαίνουν πλέον με εντυπωσιακή ταχύτητα στην κοινωνική ιεραρχία (όπως η αδελφή μου, η Ναταλία Δερβίση κλπ), ενώ άλλοι κατεβαίνουν εξίσου εντυπωσιακά και αντιμετωπίζουν απανωτά αφύσικα προβλή-

ματα (όπως η Ειρήνη κι εγώ).
"Γίνεται ένας διαχωρισμός. Ξεχωρίζει το θετικό από το αρνητικό", αποφαίνεται η φιλενάδα μου κι εγώ συμφωνώ μαζί της, σκεπτόμενη ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα διαχωρίζει -οριστικά πλέον- όσους το υπηρετούν αγόγγυστα (οι "θετικοί") από εκείνους που αντιστέκονται ακόμη (οι "αρνητικοί").

Στη συνέχεια, η Ειρήνη αρχίζει να μου διηγείται ορισμένα δραματικά γεγονότα που της συνέβησαν εκείνη ακριβώς την περίοδο: Έγινε διάρρηξη στο σπίτι της, όπου δεν της άφησαν τίποτε απολύτως: ούτε έπιπλα, ούτε τα ρούχα στις ντουλάπες, τίποτα· την παράτησε ο γκόμενος· την κατηγόρησαν για υπεξαίρεση στην τράπεζα όπου δουλεύει και στη συνέχεια την ανάγκασαν να εργαστεί δυο χρόνια χωρίς αμοιβή· την ίδια εποχή αντιμετώπισε και σοβαρά προβλήματα υγείας. Η Ειρήνη είναι σίγουρη ότι η ανωτέρω μαζεμένη κακοτυχία αποτελεί προϊόν μαύρης μαγείας που εξαπέλυσε μια γνωστή της.

Γενικά, η Ειρήνη πιστεύει στην ύπαρξη της μαύρης μαγείας και του Κακού που κυριαρχεί στον κόσμο – σε αντίθεση με τις σύγχρονες σχολές σκέψης που αρνούνται την ύπαρξη του Κακού και αποδίδουν οποιαδήποτε αντιξοότητα στις αρνητικές σκέψεις των θυμάτων. "Οι δαίμονες χτυπούν περισσότερο το αναπαραγωγικό και το νοητικό σύστημα, ώστε να μην έρχονται καλοί άνθρωποι στον κόσμο, ούτε να μπορεί να σκεφθεί ο σωστός άνθρωπος", μου εξηγεί.

Έφυγε κατά τις 2:00 τα ξημερώματα, αφού πλέον είχαμε εξαντλήσει κάθε πιθανό θέμα και αφού είχα αρχίσει να κουράζομαι. Μόλις πέντε λεπτά πριν αποχωρήσει, μου πέταξε ένα "Μη με κολάζεις!", εντελώς ξεκάρφωτο, χωρίς να κολάει πουθενά -ένα ***σημείον*** που με τάραξε αρκετά για όλη την υπόλοιπη νύχτα...

Τρίτη, 25 Ιουλίου 2006

Ήταν μάλλον κακή ιδέα εξαρχής, αλλά η Φιλιώ κατάφερε να με πείσει να πάμε για μπάνιο στην παραλία Γλυφάδας σήμερα το μεσημέρι, αμέσως μετά τη δουλειά της. Έχουμε κλείσει, λοιπόν, ραντεβού στις 2:00 στην Πλατεία Κατράκη,

στη στάση του μετρό, και της έχω εξηγήσει πού ακριβώς να κατέβει: "Ακριβώς στην κεντρική πλατεία, μόλις δεις τον Άγιο Κωνσταντίνο πατάς το κουμπί. Έχεις ξανάρθει..."

Εγώ φθάνω έγκαιρα στο σημείο συνάντησης. Περιμένω υπομονετικά, η ώρα φθάνει 2:15, μετά 2:30 -μέσα στο λιοπύρι- και η Φιλιώ δεν έχει φανεί ακόμη. Δεν εκπλήττομαι, εφόσον η κυρία πάντα αργεί από μισή έως μία ώρα στα ραντεβού μας· αποφασίζω, όμως, να ξεκινήσω μόνη και απογοητευμένη για την κοντινή πλαζ, με σκοπό να κολυμπήσω στα ρηχά και να έχω το νου μου μήπως χτυπήσει το κινητό. Γύρω στις 2:50 χτυπά το κινητό, βγαίνω γρήγορα από τη θάλασσα και ακούω τη Φιλιώ να μου αναγγέλλει εκνευρισμένη πως έχει φθάσει αλλά εγώ λείπω. Όταν της εξηγώ πως εγώ ήδη κολυμπάω αλλά σε μισό λεπτό θα είμαι εκεί, θυμώνει: "Ώστε δεν με περίμενες!"

Μέσα σε δυο λεπτά έχω επιστρέψει στη στάση του μετρό, για να διαπιστώσω πως η Φιλιώ δεν βρίσκεται εκεί! Αρχίζω να τα παίρνω αλλά της τηλεφωνώ αμέσως και τη ρωτώ -όσο πιο ήρεμα μπορώ- σε ποιά στάση βρίσκεται. Τότε μου εξηγεί πως έχει κατέβει στη "Χρυσή Ακτή", δηλαδή κανένα χιλιόμετρο πριν τον Άγιο Κωνσταντίνο!

"Μα αφού σου είπα να κατέβεις στην Πλατεία Κατράκη, αμέσως μετά την εκκλησία! Αν ρώταγες κάποιον, θα σου εξηγούσε", διαμαρτύρομαι.

"Ρώτησα μα κανείς δεν ήξερε που είναι αυτή η πλατεία!" μου φωνάζει. "Κι εσύ δεν έπρεπε να φύγεις από τη στάση, στο κάτω-κάτω κι εγώ ταλαιπωρήθηκα!"

Δυσκολεύομαι να πιστέψω το μπλέξιμο μα δίνω τόπο στην οργή και της λέω: "Τέλος πάντων, έρχομαι να σε βρω. Στο μεταξύ εσύ προχώρα προς την Πλατεία Γλυφάδας, εντάξει;"

"Εντάξει..."

Μετά από κανένα τέταρτο περπάτημα -πάντα κάτω από ντάλα ήλιο- φθάνω στη στάση "Χρυσή Ακτή" αλλά η Φιλιώ δεν φαίνεται πουθενά! *Αν είναι δυνατόν! Μα πού έχει πάει;* αναρωτιέμαι έξαλλη και παίρνω πάλι αλαφιασμένα τηλέφωνα για να καταλάβω τελικά πως η φιλενάδα μου ακολούθησε την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που της είπα κι έτσι κατέληξε

στην πιο προηγούμενη στάση! *Είναι τόσο χαζή; Ή μήπως το έκανε επίτηδες;* "Μην κουνηθείς από κει! Έρχομαι να σε πάρω!" της κάνω, προσπαθώντας να τιθασεύσω τα νεύρα μου.

Περπατώ ακόμη κανένα δεκάλεπτο κατά μήκος της γραμμής του μετρό και τελικά τη βρίσκω εκεί που μου είπε. Μόλις με βλέπει, αρχίζει να παραπονιέται πως της έδωσα λανθασμένες οδηγίες:

"Ο Άγιος Κωνσταντίνος δεν φαίνεται πουθενά, δεν είναι εδώ κοντά. Μου έδωσες λάθος οδηγίες! Δεν τη γνωρίζεις την περιοχή σου!" μου κάνει αυστηρά.

"Καλά, πάμε και θα δεις", απαντώ και αφού περπατάμε αρκετά, πάντα μέσα στην κάψα του καλοκαιριού, κάποια στιγμή η ο Άγιος Κωνσταντίνος διακρίνεται ξεκάθαρα ανάμεσα στα υπόλοιπα κτήρια της πόλης.

"Να, ορίστε, εδώ είναι η εκκλησία", της λέω έντονα και της δείχνω τον τρούλο.

Ως συνήθως, ο θυμός της Φιλιώς εξατμίζεται γρήγορα και σύντομα κάνουμε μαζί το μπάνιο μας, σα να μην έχει συμβεί τίποτα. Κατόπιν, καθόμαστε σε μια παραλιακή καφετέρια, όλα μέλι-γάλα...

Παρασκευή, 28 Ιουλίου 2006

Νέα συνάντηση με τον Βίκτωρα, στην καφετέρια του Πνευματικού Κέντρου, στη λεωφόρο Ακαδημίας. Όλα βαίνουν καλώς, αναπτύσσουμε διάφορα θέματα γενικού ενδιαφέροντος, νιώθω ότι υπάρχει κάποιος ερωτισμός ανάμεσά μας, όχι όμως κανένα φοβερό πάθος. Σκέφτομαι, πάντως, ότι θα μπορούσαμε να αναπτύξουμε μια στενότερη σχέση. Σε μια στιγμή, αρχίζουμε να συζητάμε για τις νέες γνωριμίες που έχουμε αποκτήσει μέσω αλληλογραφίας. Τον ρωτάω αν έχει γνωρίσει τη Φιλιώ Μπόγρη κι εκείνος μου απαντά αρνητικά. Καλύτερα...

Σάββατο, 5 Αυγούστου 2006

Είναι η δεύτερη φορά σήμερα που κανονίζουμε να βρεθούμε οι τρεις μας -η Ευγενία, η Φιλιώ και εγώ. Κατά βάθος δεν ήθελα να συναντηθούν αυτές οι δύο, θα προτιμούσα να τις

βλέπω ξεχωριστά, έτσι ώστε να βγαίνω συχνότερα. Όμως, η Φιλιώ έμαθε για την Ευγενία από κάποιο Νίκο (ένα ούφο γύρω στα 35, που προτιμά να αλληλογραφεί με δεκάδες γυναίκες παρά να τις γνωρίζει από κοντά), του ζήτησε το τηλέφωνό της κι έτσι οι δυο φίλες μου ήλθαν σε επαφή μεταξύ τους. Τελικά, μου τη δίνει αυτό με τις αλληλογραφίες: Όλοι γνωρίζουν όλους, δεν μπορείς να κρατήσεις μια σχέση ή μια φιλία για τον εαυτό σου...

Έτσι, απόψε από τις 8:00 βρίσκομαι στο κέντρο της Αθήνας, γωνία Σίνα και Ακαδημίας. Περιμένω γύρω στα 25 λεπτά μα δεν έχει φανεί καμιά από τις δυο. Εντέλει, όταν τηλεφωνώ στη Φιλιώ για να δω τι γίνεται, με πληροφορεί ότι: "Το σημείο συνάντησης ήταν Σίνα και Πανεπιστημίου, όχι Ακαδημίας. Πάλι έκανες λάθος κι εμείς καθόμαστε εδώ και σε περιμένουμε τόση ώρα!". *Περίεργο, είμαι σίγουρη ότι στο τηλέφωνο η Φιλιώ μου είπε "Σίνα και Ακαδημίας, στις 8:00". Μήπως μου κάνει αντίποινα για τα επεισόδια της Τρίτης; Μπα, ίσως εγώ κατάλαβα λάθος,* υποθέτω και πάω να τις βρω.

Καταλήγουμε σε μια συμπαθητική καφετέρια στο Κολωνάκι, όπου καθόμαστε για τρεις ώρες, συζητώντας κυρίως τα αγαπημένα θέματα της Φιλιώς: Ρούχα, παπούτσια και φο μπιζού που αγοράζει σχεδόν καθημερινά, τα δεκάδες άτομα με τα οποία αλληλογραφεί σε όλη την Ελλάδα, τα αισχρά επαναληπτικά μηνύματα που της στέλνουν ορισμένοι ανώμαλοι στο κινητό ("Θα σου κάνω εκείνο και μετά το άλλο"), όπου η Φιλιώ συνήθως απαντά "Γιατί το λες και δεν το κάνεις;". Με κανέναν από τους άνδρες δεν έχει βγει δεύτερη φορά επειδή είναι όλοι τους βλαμμένοι, λέει. Ωστόσο, προς έκπληξή μου, η Φιλιώ με πληροφορεί πως έχει επικοινωνήσει με τον Βίκτωρα, έχουν βγει μαζί και της έχει κάνει καλή εντύπωση "αλλά σαν φίλος μόνο, όχι τίποτε άλλο".

... Στο εξής, όποτε κανονίζουμε συνάντηση και τύχει ν' αργήσω έστω δέκα λεπτά, οι κυρίες δεν με περιμένουν αλλά πάνε και κάθονται (ενίοτε όχι τόσο κοντά), ενώ εγώ προσπαθώ να τις εντοπίσω με το κινητό. Όταν, όμως, αργεί η Φιλιώ (συνήθως πάνω από μισή ώρα) εγώ και η Ευγενία την

περιμένουμε μέχρι να επικοινωνήσει μαζί μας, να μας ενημερώσει πόση ώρα ακόμη θ' αργήσει, πού ακριβώς θα έχουμε καθήσει εμείς αν η Φιλιώ παραργήσει, κ.ο.κ. Αν πάμε να κάτσουμε πριν έλθει, η κυρία δυσανασχετεί έντονα...

Κυριακή, 6 Αυγούστου 2006

Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφωνεί ο Βίκτωρας, με τον οποίο έχουμε ήδη κανονίσει ραντεβού για απόψε, και μου προτείνει να πάω στο σπίτι του στο Γαλάτσι για καφέ. Αρνούμαι ευγενικά, με την πρόφαση ότι είναι μακριά. Εκείνος επιμένει, με συμβουλεύει μάλιστα να πάρω ταξί από την Ακαδημία, εγώ όμως προτιμώ να συναντηθούμε σε καφετέρια του κέντρου.

Εντέλει συναντιώμαστε στην καφετέρια Gastone. Όλα ωραία και καλά, κάποια στιγμή μόνο του αναφέρω πως η φιλενάδα μου η Φιλιώ λέει πως τον γνωρίζει. Εκείνος αρνείται αρχικά, μετά όμως αναγκάζεται να το παραδεχθεί: “Α, τη Φιλίτσα λες; Μου την έλεγες "Φιλιώ" και γι' αυτό μπερδεύτηκα. Εγώ την ξέρω σαν Φιλίτσα”. Μάλλον κούφια η δικαιολογία του, κι ένιωσα ένα δυσάρεστο τσίμπιμα μέσα μου: Δεν μου πολυαρέσει που την γνωρίζει· θα προτιμούσα να μην μπλέκονται τρίτα άτομα στη σχέση μας.

Όπως κάθε φορά, στην αντάμωση και στον αποχωρισμό φιλιόμαστε στα μάγουλα, μετά από δική του πρωτοβουλία. Σίγουρα ξέρει πώς να προχωράει, αργά και σωστά. Να κι ένας άνδρας που ξέρει πως να φέρεται... Στ' αλήθεια, πάντως, είναι καταπληκτικό: Για πρώτη φορά μετά από 43 χρόνια ζωής πάνω στη γη, βγαίνω τρίτο ραντεβού με τον ίδιο άντρα (συνήθως λακίζουν μετά την πρώτη ή τη δεύτερη συνάντηση) και, όπως ο ίδιος λέει, θέλει να με ξαναδεί!

Πέμπτη, 10 Αυγούστου 2006

Προβληματισμένη από την επιμονή των *σημείων,* αποφασίζω σήμερα να πάω να εξομολογηθώ και πάλι, με σκοπό να κοινωνήσω το Σάββατο. Αυτή τη φορά μιλώ στον ιερέα για την πρώτερη ενασχόλησή μου με τη μαγεία και ομολογώ ότι

έχω προσπαθήσει να βλάψω ανθρώπους με αυτήν. Όταν του εξηγώ ότι οι μαγικές τελετές που έχω εκτελέσει είναι αυτοσχέδιες, δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία· μου λέει μόνο ότι “με τη μαγεία ο άνθρωπος μετατρέπεται σε ζώο”.

Ύστερα του διηγούμαι τον πρόσφατο καυγά μου με τη Φιλιώ κι εκείνος μου εξηγεί ότι “Είμαστε όλοι παιδιά του Θεού. Όταν θυμώνεις με τους άλλους, είναι σα να τους θεωρείς παιδιά κάποιου άλλου και όχι του Θεού”. Κατόπιν ρωτά να μάθει για άλλα αμαρτήματά μου, δεν βρίσκω τίποτε άλλο να του πω, οπότε εκείνος με συμβουλεύει να ψάχνω βαθύτερα μέσα μου, επειδή “κι εκείνα που είναι μικρά και δεν φαίνονται, πρέπει να φανούνε”. Τέλος, δέχομαι την άφεση αμαρτιών με ανακούφιση και ταπεινότητα...